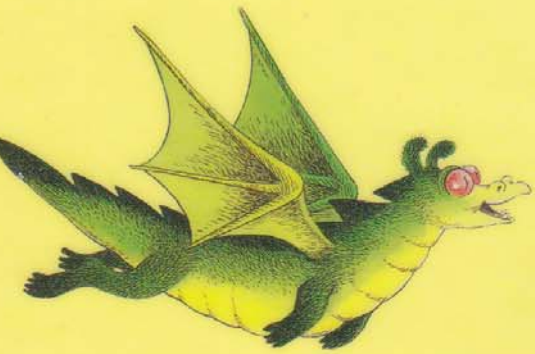

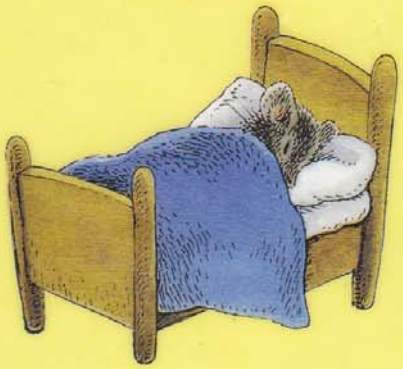

Astrid Lindgrens allerbedste historier

Gyldendal

Dragen med de røde øjne

Se, Madicken, det sner!

Pippi finder en spunk

Emil og suppeterrinen

Karlsson er den dygtigste i klassen

Jeg vil ikke i seng!

I Skumringslandet

Allerkæreste Søster

Pelle flytter til Komfusenb

Peter og Petra begynder i skolen

Pontus går i skole

Astrid Lindgrens allerbedste historier
På svensk Sagor hyss & äventyr
Tekst © Astrid Lindgren, Saltkråkan AB
Illustrationer © Ingrid Vang Nyman, Saltkråkan AB
Ilon Wikland, Björn Berg/Bildmakarna Berg AB
Hans Arnold, Kristina Digman og Marit Törnqvist
Illustrationerne til *Pontus går i skole* er farvelagt af Björn Hedlund
Først udgivet af Rabén & Sjögren Bokförlag, Stockholm, 2010.
Published by agreement with Rabén & Sjögren Agency
For mere information om Astrid Lindgren se www.astridlindgren.net
1. samlede udgave, 1. oplag
Bogen er sat med Adobe Caslon
hos Viborg Maskinsætteri
og tryk hos Ednas Print
Printed in Slovenia 2011
ISBN 978-87-02-11772-1

Pippi finder en spunk 1946-1952, Peter og Petra begynder i skole 2007, Karlsson er den dygtigste i klassen 1968, Pontus går i skole 1952
Er oversat af Kina Bodenhoff

Dragen med de røde øjne 1985, Emil og suppeterrinen 1995, Allerkæreste Søster 1973, I Skumringslandet 1994
Er oversat af Ellen Kirk

Se, Madicken, det sner! 1983
Er oversat af Johannes Riis

Jeg vil ikke i seng! 1988
Er oversat af Birgit Steenstrup

Pelle flytter til Komfusenbo 1987
Er oversat af Anine Rud

Astrid Lindgrens allerbedste historier

Illustreret af
Ingrid Vang Nyman, Ilon Wikland, Björn Berg,
Hans Arnold, Kristina Digman, Marit Törnqvist

GYLDENDAL

Indhold

Pippi finder en spunk 8
Illustreret af Ingrid Vang Nyman

Dragen med de røde øjne 24
Illustreret af Ilon Wikland

Pelle flytter til Komfusenbo 42
Illustreret af Ingrid Vang Nyman
Uddrag fra *Kitte Kry og andre børn*

Emil og suppeterrinen 48
Illustreret af Björn Berg

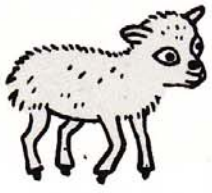

Pontus går i skole 72
Illustreret af Ingrid Vang Nyman
Uddrag fra *Bogen om Børnene i Bulderby*

Indhold

Pippi finder en spunk 8
Illustreret af Ingrid Vang Nyman

Dragen med de røde øjne 24
Illustreret af Ilon Wikland

Pelle flytter til Komfusenbo 42
Illustreret af Ingrid Vang Nyman
Uddrag fra *Kitte Kry og andre børn*

Emil og suppeterrinen 48
Illustreret af Björn Berg

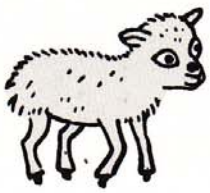

Pontus går i skole 72
Illustreret af Ingrid Vang Nyman
Uddrag fra *Bogen om Børnene i Bulderby*

Allerkæreste Søster 80
Illustreret af Hans Arnold

Peter og Petra begynder i skole 100
Illustreret af Kristina Digman

Se, Madicken, det sner! 116
Illustreret af Ilon Wikland

I Skumringslandet 142
Illustreret af Marit Törnqvist

Karlsson er den dygtigste i klassen 164
Illustreret af Ilon Wikland

Jeg vil ikke i seng 178
Illustreret af Ilon Wikland

Pippi finder en spunk

Illustreret af Ingrid Vang Nyman

En morgen kom Tommy og Annika som sædvanlig farende ind i Pippis køkken og råbte god morgen. Men de fik ikke noget svar. Pippi sad midt på bordet i køkkenet med den lille abe, hr. Nilsson, i favnen og et lykkeligt smil om munden.

„Godmorgen," sagde Tommy og Annika en gang til.

„Tænk bare," sagde Pippi drømmende, „tænk, at *jeg* har fundet på det. Lige præcis mig og ingen anden!"

„Hvad har du fundet på?" spurgte Tommy og Annika. Det undrede dem ikke det allermindste, at Pippi havde fundet på noget, for det gjorde hun altid, men de ville vide, hvad det var. „Hvad er det, du har fundet på, Pippi?"

„Et nyt ord," sagde Pippi og kiggede på Tommy og Annika, som om hun først nu havde fået øje på dem. „Et helt splintrende nyt ord."

„Hvad for et ord?" sagde Tommy.

„Et udmærket godt ord," sagde Pippi. „Et af de bedste jeg har hørt."

„Så sig det," sagde Annika.

„Spunk," sagde Pippi triumferende.

„Spunk," sagde Tommy. „Hvad betyder det?"

„Hvis jeg bare vidste det," sagde Pippi. „Det eneste, jeg ved, er, at det ikke betyder støvsuger."

Tommy og Annika funderede lidt over det. Til sidst sagde Annika:

„Jamen, hvis du ikke ved, hvad det betyder, så har du vel ikke videre gavn af det?"

„Nej, det er det, der irriterer mig," sagde Pippi.

„Hvem er det egentlig, der fra begyndelsen har fundet på, hvad ordene skal betyde?" spurgte Tommy.

„Sikkert en flok gamle professorer," sagde Pippi. „Og man må da sige, at folk er mærkelige! Tænk, sådan nogle ord som de finder på!

'Balje' og 'pløk' og 'snøre' og den slags, som ingen mennesker fatter, hvor de får fra. Men 'spunk', som virkelig er et godt ord, det lader de bare være med at finde på. Hvor heldigt, at jeg kom på det! Og jeg skal nok også finde ud af, hvad det betyder."

Hun tænkte sig om et stykke tid.

„Spunk! Jeg spekulerer på, om det måske kan være den øverste top på en blåmalet flagstang," sagde hun tøvende.

„Der findes da ingen flagstænger, der er malet blå," sagde Annika.

„Nej, det har du ret i. Ja, så ved jeg sandelig ikke. Kan det så være den lyd, det giver, når man vader i mudder, og der kommer mudder op mellem tæerne? Lad os høre, hvordan det lyder: 'Annika vadede rundt i mudderet, og så lød der det allerherligste spunk.'"

Hun rystede på hovedet.

„Nej, det duer ikke. 'Så lød der det allerherligste tjip', skulle det hedde."

Hun rev sig i håret.

„Det bliver mere og mere mystisk. Men hvad det end er, så skal jeg nok finde ud af det. Det kan måske købes i butikkerne. Kom, vi går hen og spørger!"

Det havde Tommy og Annika ikke noget imod. Pippi gik hen og tog sin vadsæk frem, den der var fuld af guldpenge.

„Spunk," sagde hun. „Det lyder, som om det var dyrt. Det er nok bedst at tage en guldmønt med."

Og det gjorde hun. Hr. Nilsson hoppede som sædvanlig op på hendes skulder. Og så løftede Pippi hesten ned fra verandaen.

„Nu haster det," sagde hun til Tommy og Annika. „Vi rider. For ellers er der måske ingen spunk tilbage, når vi kommer. Det skulle ikke undre mig, om borgmesteren allerede har købt den sidste."

Da hesten kom galopperende gennem den lille bys gader med Pippi og Tommy og Annika på ryggen, klaprede hovene så højt mod stenbroen, at alle byens børn hørte det og henrykt kom løbende, for de kunne alle sammen så godt lide Pippi.

„Pippi, hvor skal du hen?“ råbte de.

„Jeg skal købe spunk,“ sagde Pippi og standsede hesten et øjeblik.

Børnene tøvede og så ret forvirrede ud.

„Smager det godt?“ spurgte en lille dreng.

„Om det gør,“ sagde Pippi og slikkede sig om munden. „Det er smadderlækkert. Det lyder det i det mindste til at være.“

Hun sprang af hesten uden for et konditori og løftede Tommy og Annika ned. Og så gik de ind.

„Jeg vil gerne købe en pose spunk,“ sagde Pippi. „Men den skal være sprød.“

„Spunk,“ sagde den nydelige dame bag disken eftertænksomt. „Det tror jeg ikke, vi har.“

„Jo, det må I have," sagde Pippi. „Det bør findes i enhver velassorteret forretning."

„Jamen, spunk er udsolgt for i dag," sagde damen, som aldrig havde hørt om spunk, men ikke ville indrømme, at hendes forretning ikke var lige så velassorteret som enhver anden.

„Åh, havde I det i går," råbte Pippi ivrigt. „Søde, rare dame, vil du ikke nok fortælle mig, hvordan det så ud? Jeg har aldrig set en spunk i hele mit liv. Var den rødstribet?"

Da rødmede den pæne dame så smukt, og så sagde hun:

„Åh, jeg ved ikke, hvad det er! Vi har det i hvert fald ikke her."

Dybt skuffet forlod Pippi butikken.

„Ja, så må jeg lede videre," sagde hun. „Uden spunk går jeg ikke hjem."

Næste butik var en isenkramforretning. En ekspedient bukkede høfligt for børnene.

„Jeg vil gerne købe en spunk," sagde Pippi. „Men den skal være af den allerbedste slags, den som man dræber løver med."

Ekspedienten fik et underfundigt glimt i øjet.

„Lad os nu se," sagde han og kløede sig bag øret. „Lad os nu se."

Han tog en rive og rakte den til Pippi.

„Kan den her bruges?" spurgte han.

Pippi så forarget på ham.

„Det der er, hvad professorerne kalder en rive," sagde hun. „Men nu var det tilfældigvis en spunk, jeg ville have. Prøv nu ikke at narre et lille uskyldigt barn!"

Da lo ekspedienten og sagde:

„Vi har desværre ikke sådan en, som du sagde. Prøv i broderiforretningen på hjørnet."

„Broderiforretningen," mumlede Pippi til Tommy og Annika, da de kom ud på gaden. „Der findes det *ikke*, så meget ved jeg."

Hun så dyster ud, men lidt efter klarede hun op igen.

„Måske er en spunk, når det kommer til stykket, en sygdom," sagde hun. „Lad os gå hen og spørge doktoren!"

Annika vidste, hvor doktoren boede, for hun havde været henne og blive vaccineret.

Pippi ringede på. En sygeplejerske kom og lukkede op.

„Er doktoren til stede?" sagde Pippi. „Det drejer sig om et alvorligt tilfælde. En meget slem sygdom."

„Værsgo, denne vej," sagde sygeplejersken.

Doktoren sad ved sit skrivebord, da børnene kom ind. Pippi gik direkte hen til ham, lukkede øjnene og rakte tungen ud.

„Hvad er der så i vejen med dig?" sagde doktoren.

Pippi slog sine klare blå øjne op igen og trak tungen ind.

„Jeg er bange for, at jeg er gået hen og har fået spunk," sagde hun. „For det klør over hele kroppen. Og mine øjne falder totalt i, når jeg sover. Nogle gange hikker jeg. Og i søndags havde jeg det ikke rigtig godt, da jeg havde spist en tallerken skosværte med mælk. Jeg har en ret god appetit, men jeg får så tit maden i den gale hals, og så har man ikke rigtig gavn af den. Det må være spunken, der er ved at gøre det af med mig. Og sig mig bare én ting – smitter det?"

Doktoren så på Pippis lille friske ansigt, og så sagde han:

„Jeg tror, at du er mere sund og rask end de fleste. Jeg er sikker på, at du ikke lider af spunk."

Pippi greb ham ivrigt i armen.

„Men der findes altså en sygdom, der hedder sådan, ikke?"

„Nej," sagde doktoren, „det gør der ikke. Men selv om der gjorde, så tror jeg ikke, at den ville bide på dig."

Pippi så trist ud. Hun nejede dybt for doktoren til farvel, og det gjorde Annika også. Tommy bukkede. Og så gik de ud til hesten, som ventede ved doktorens stakit.

Ikke langt fra doktoren lå et højt treetages hus. Et vindue på øverste etage stod åbent. Pippi pegede op mod det åbne vindue og sagde:

„Det skulle ikke undre mig, om spunken findes deroppe. Jeg smutter lige op og ser efter."

Med raske tag klatrede hun op ad nedløbsrøret. Da hun var kommet op i højde med vinduet, kastede hun sig hovedkulds ud i luften og fik fat i vindueskarmen. Hun hævede sig op i armene og stak hovedet ind.

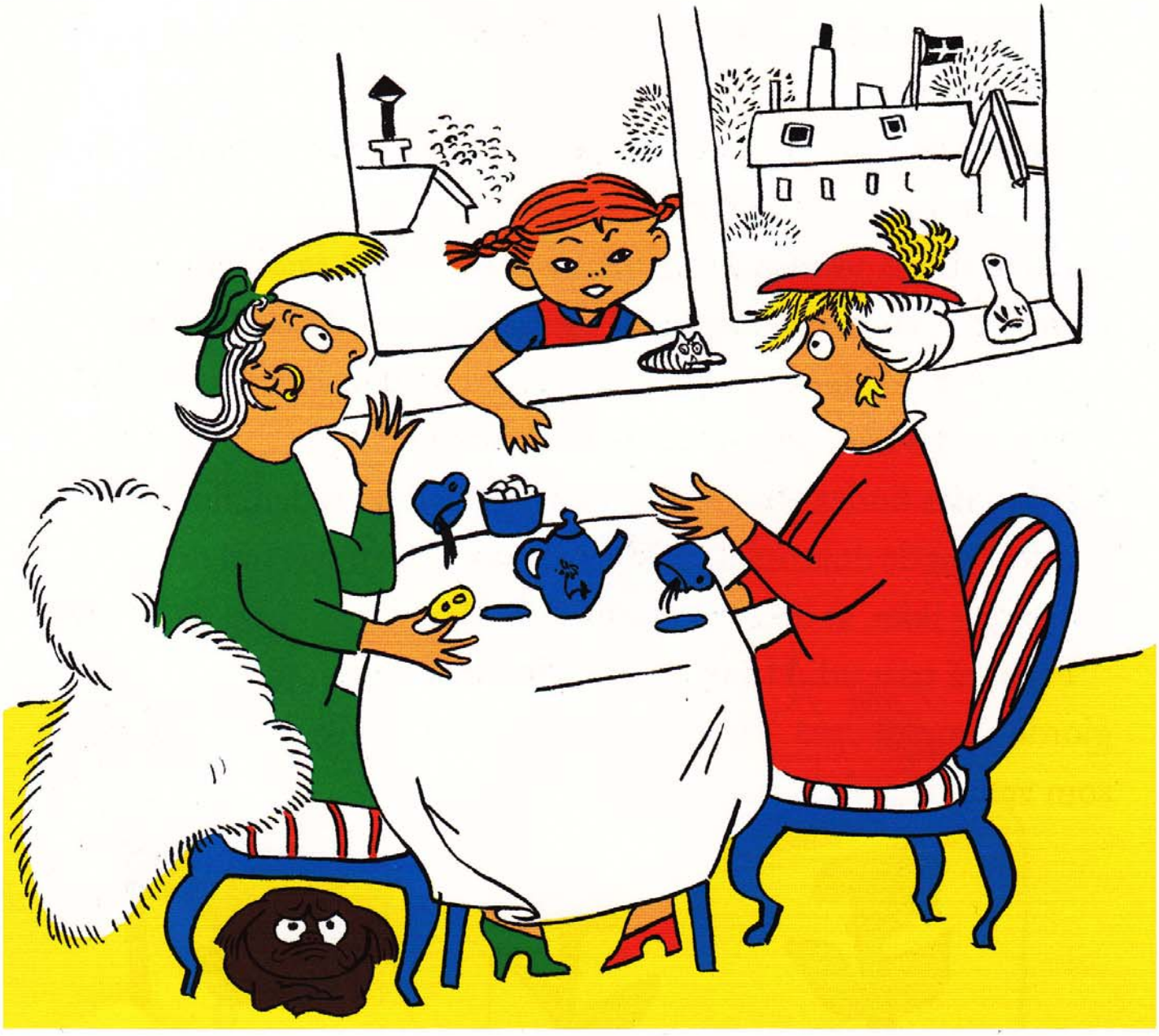

I rummet inde bag vinduet sad der to damer og snakkede.

Det kan nok være, at de blev forskrækkede, da der pludselig stak et rødt hoved op over vindueskarmen, og de hørte en stemme, der sagde:

„Der skulle vel ikke være en spunk herinde?"

De to damer skreg af skræk.

„Kors, du milde, hvad er det, du siger, barn? Er der et dyr, der er sluppet løs?"

„Det er netop det, jeg gerne ville vide," sagde Pippi høfligt.

„Åh, det er måske under sengen," skreg den ene af damerne. „Bider det?"

„Ja, det vil jeg tro," sagde Pippi. „Det skulle vist have nogle formidable hugtænder, har jeg hørt."

De to damer klamrede sig til hinanden. Pippi så sig interesseret omkring, men til sidst sagde hun trist:

„Nej, her er ikke så meget som et knurhår af en spunk. Undskyld, at jeg forstyrrede! Jeg syntes bare, at jeg ville spørge, nu hvor jeg tilfældigvis kom forbi."

Hun hejsede sig ned ad nedløbsrøret.

„Sørgeligt nok," sagde hun til Tommy og Annika. „Der findes ikke nogen spunk her i byen. Vi rider hjem igen."

Og det gjorde de. Da de sprang af hesten uden for verandaen, havde Tommy nær trådt på en lille bille, der krøb på havegangen.

„Åh, pas på billen," råbte Pippi.

De satte sig på hug alle tre for at se på den. Den var så lille. Vingerne var grønne og skinnede som metal.

„Nej, hvor er det en flot lille en," sagde Annika. „Hvad mon det er for en slags?"

„Det er ikke en oldenborre," sagde Tommy.

„Og heller ikke en skarnbasse," sagde Annika. „Eller en eghjort. Bare jeg vidste, hvad det var for én."

Over Pippis ansigt bredte der sig et saligt smil.

„Jeg ved det," sagde hun. „Det er en spunk."

„Er du sikker på det?" sagde Tommy tvivlende.

„Tror du ikke, jeg kan kende en spunk, når jeg ser den?" sagde Pippi. „Har du nogensinde set noget så spunkagtigt i hele dit liv?"

Hun flyttede forsigtigt billen hen til et mere sikkert sted, hvor ingen kunne træde på den.

„Min lille søde spunk," sagde hun kærligt. „Jeg vidste jo, at jeg ville finde en til sidst. Men det er nu alligevel mærkeligt. Her har vi jaget hele byen rundt efter en spunk, og så har den hele tiden været her lige uden for Villa Villekulla."

Dragen med de røde øjne

Illustreret af Ilon Wikland

Jeg husker vores drage. Jeg glemmer aldrig den morgen i april, da jeg så den første gang. Min bror og jeg kom over i svinestien for at se de små grise, der var født om natten. Der lå den store so, og ti små grise masede sig sammen i halmen rundt om den. Men henne i et hjørne og helt alene stod en lille, nyfødt grøn drage med store, vrede øjne.

„Hvad er det for en?" udbrød min bror, og han var så forbavset, at han næsten ikke kunne få ordene frem.

„Jeg tror, det er en drage," sagde jeg. „Soen har fået ti grise og en drage."

Og sådan var det. Hvordan det var gået til, finder man vel aldrig ud af. Jeg tror, soen var lige så forbavset som vi. Særlig begejstret for sit dragebarn var hun ikke, men hun vænnede sig lidt efter lidt til ham. Det vil sige, hun vænnede sig aldrig til, at han bed hende, hver gang han skulle spise. Det var så ubehageligt, at hun til sidst nægtede at lade ham få lov til at sutte.

Min bror og jeg måtte derfor hver dag over i svinestien med mad til dragen, små lysestumper, sejlgarn, propper og den slags, som drager plejer at kunne lide. Den lille drage havde sikkert måttet sulte ihjel, hvis min bror og jeg ikke så ihærdigt var gået over i svinestien med vores lille kurv. Alle de små grise plejede at grynte af sult, når vi åbnede døren, men dragen stod bare ganske stille og stirrede på os med sine store røde øjne. Ikke en lyd sagde han, men når han var færdig med at spise, plejede han at ræbe højt og frembringe en tilfreds susende lyd ved at vrikke frem og tilbage med halen.

nogen af de små grise forsøgte at få en bid med af lækkeri-
blev dragen meget vred og bed den eftertrykkeligt. Det var
g en rigtig ondskabsfuld lille drage.
n vi kunne lide ham. Vi plejede at klø ham på ryggen,
n lod til at kunne lide det. Øjnene glødede helt røde
de, og han stod ganske stille og lod sig klø på
n.
kan huske, at han engang havnede i truget, hvor soen åd
neføde. Hvordan det gik til, at han faldt derned, husker jeg
nen jeg vil altid huske synet af ham, da han
nede rundt mellem kartoffelskrællerne, så rolig,
er på sig selv, så lykkelig over at kunne svømme.

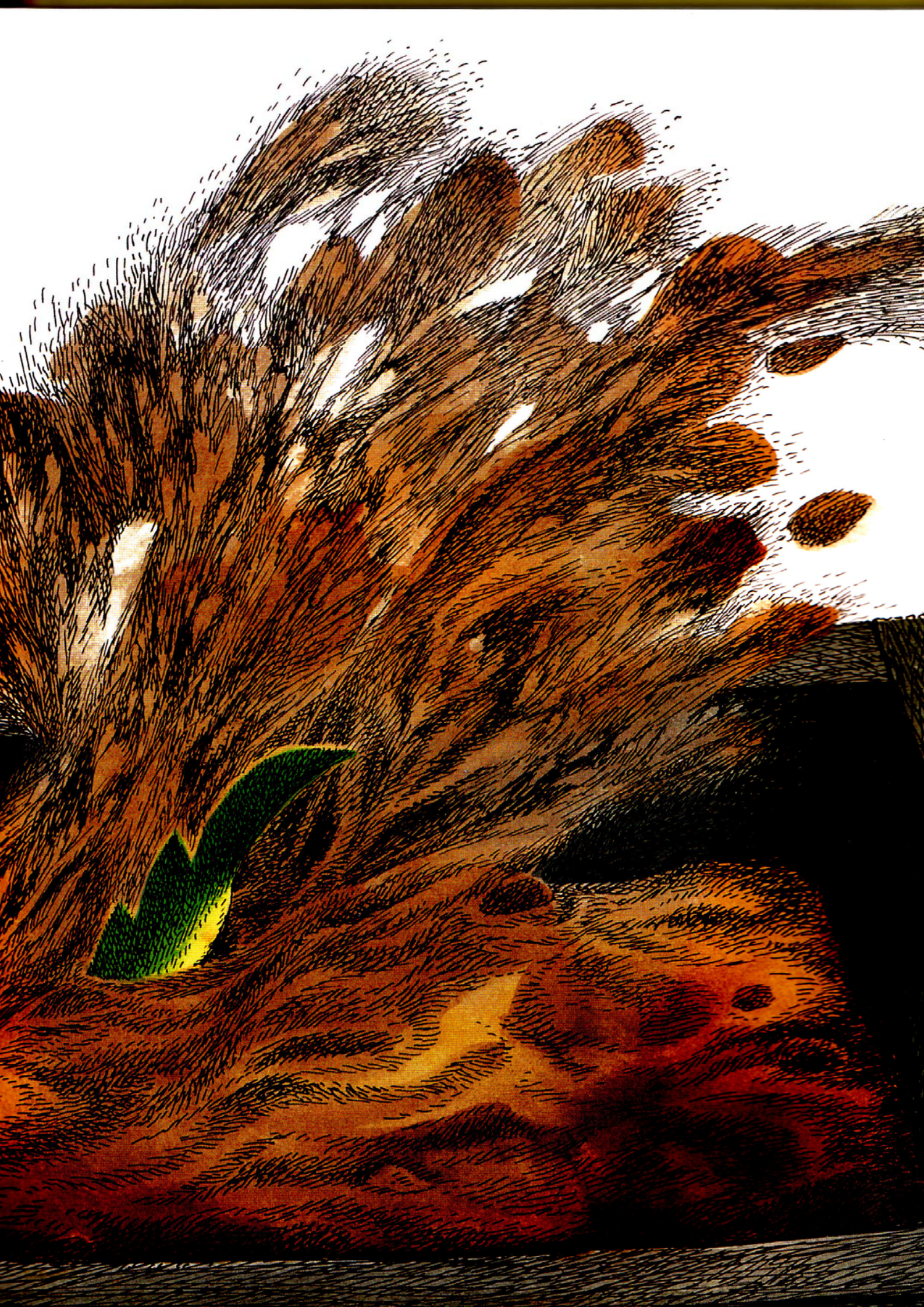

Min bror fiskede ham op med en kæp og satte ham ned i halmen, så han kunne blive tør. Dér rystede han sig, så kartoffelvandet stod om ham, og bagefter lo han sagte ved sig selv og stirrede på os med sine røde øjne.

Somme tider kunne han gå og være sur i flere dage, uden at nogen vidste hvorfor. Så lod han, som om han ikke hørte det, når man kaldte på ham, men blev bare stående i en krog og gumlede på noget halm og opførte sig i det hele taget løjerligt. Min bror og jeg blev vældig gale på ham og besluttede ikke at komme med mad til ham mere.

„Hører du det, din surbøtte," sagde min bror engang ved en sådan lejlighed. „Du får aldrig så meget som en lysestump mer', æv-bæv, æv-bæv. "

(Sådan sagde man dengang, og det betød omtrent det samme som: Og så kan du ha'ed så godt!)

Men det er ikke til at begribe – i samme øjeblik begyndte den lille drage at græde. Klare tårer trillede ud af øjnene på ham, og vi syntes, det var så synd for ham.

„Du skal ikke græde," skyndte jeg mig at sige. „Vi mente det ikke. Du skal få lige så mange julelys, du kan spise."

Så holdt den lille drage op med at græde, lo sagte ved sig selv og vrikkede frem og tilbage med halen.

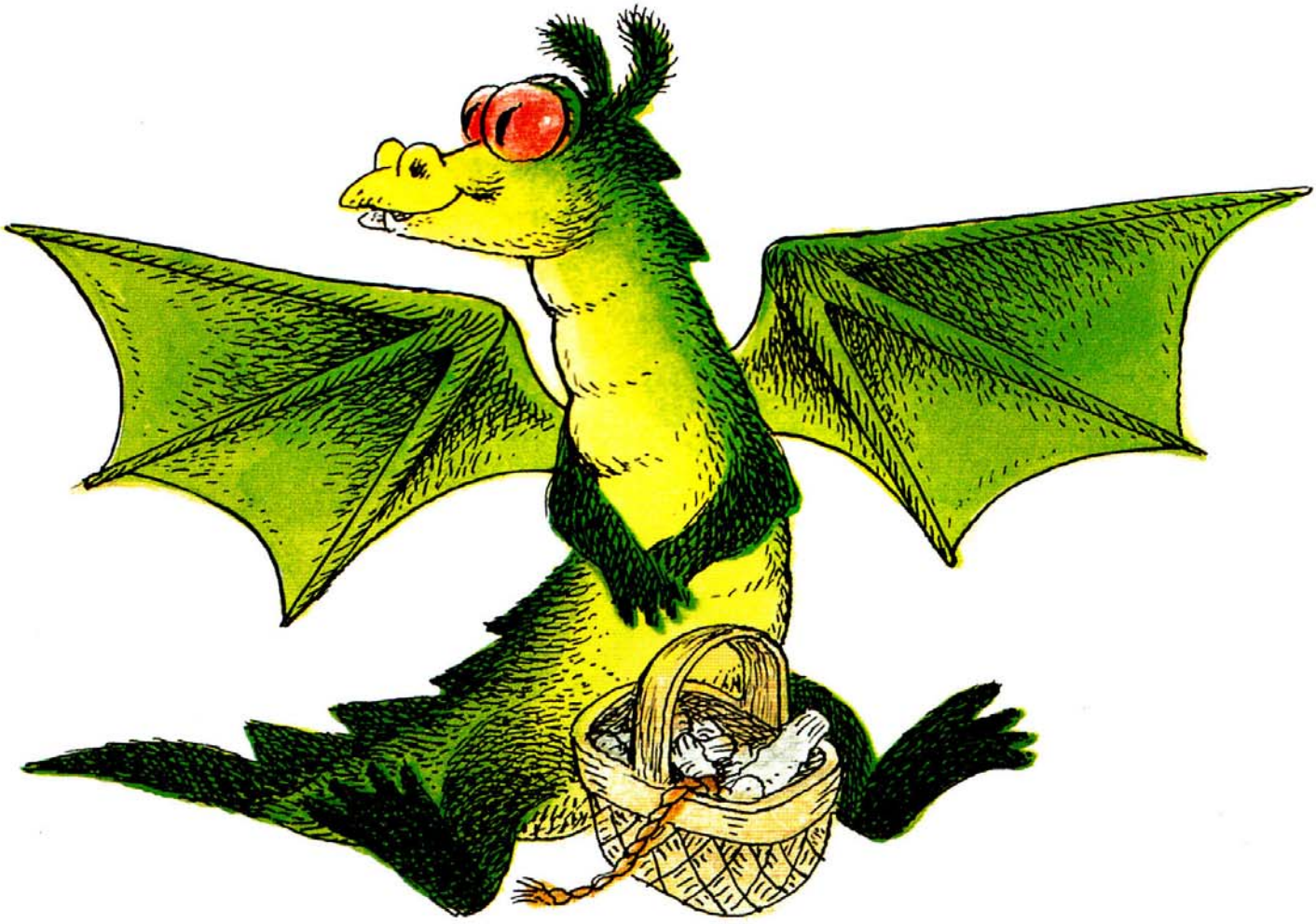

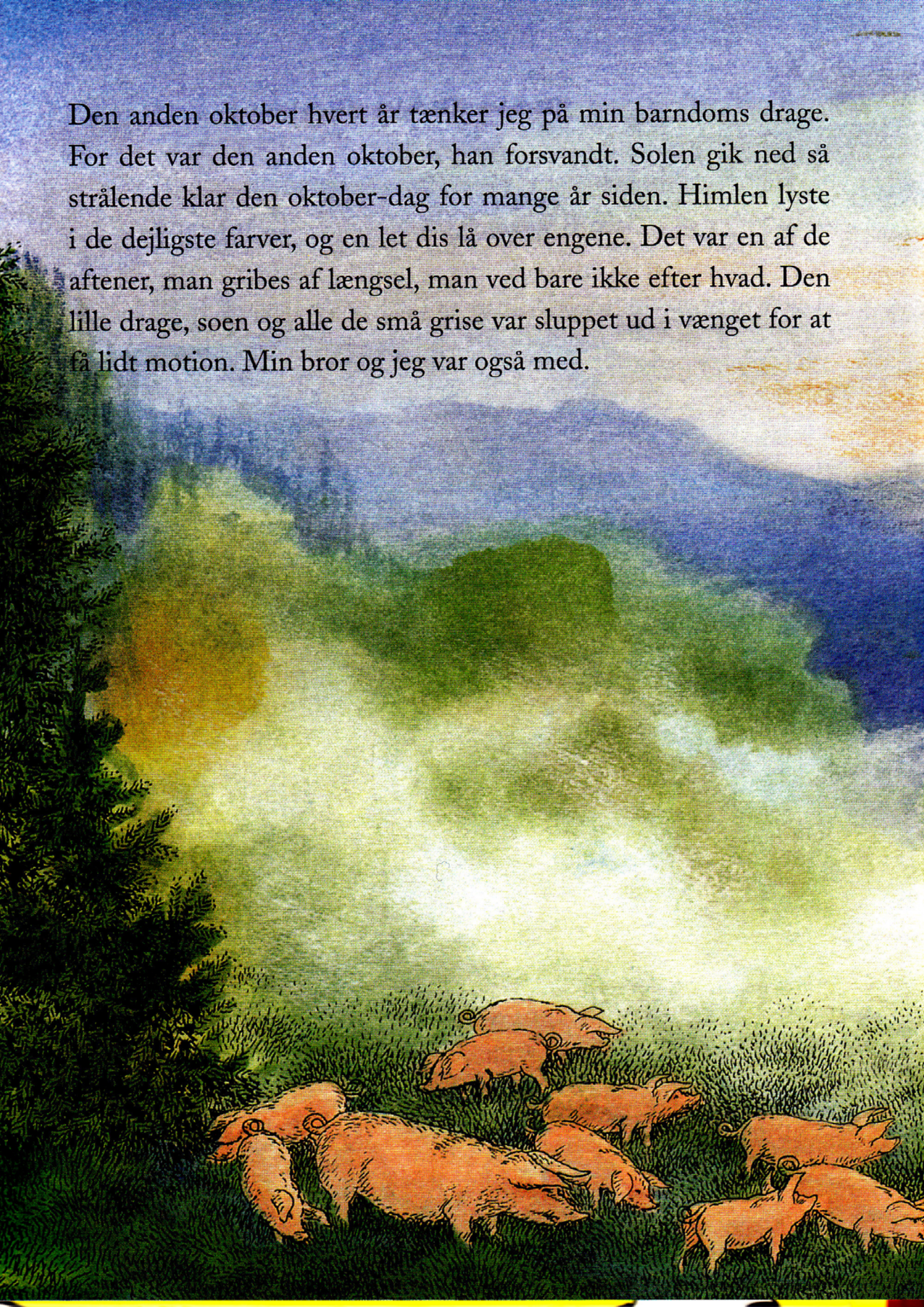

Den anden oktober hvert år tænker jeg på min barndoms drage. For det var den anden oktober, han forsvandt. Solen gik ned så strålende klar den oktober-dag for mange år siden. Himlen lyste i de dejligste farver, og en let dis lå over engene. Det var en af de aftener, man gribes af længsel, man ved bare ikke efter hvad. Den lille drage, soen og alle de små grise var sluppet ud i vænget for at få lidt motion. Min bror og jeg var også med.

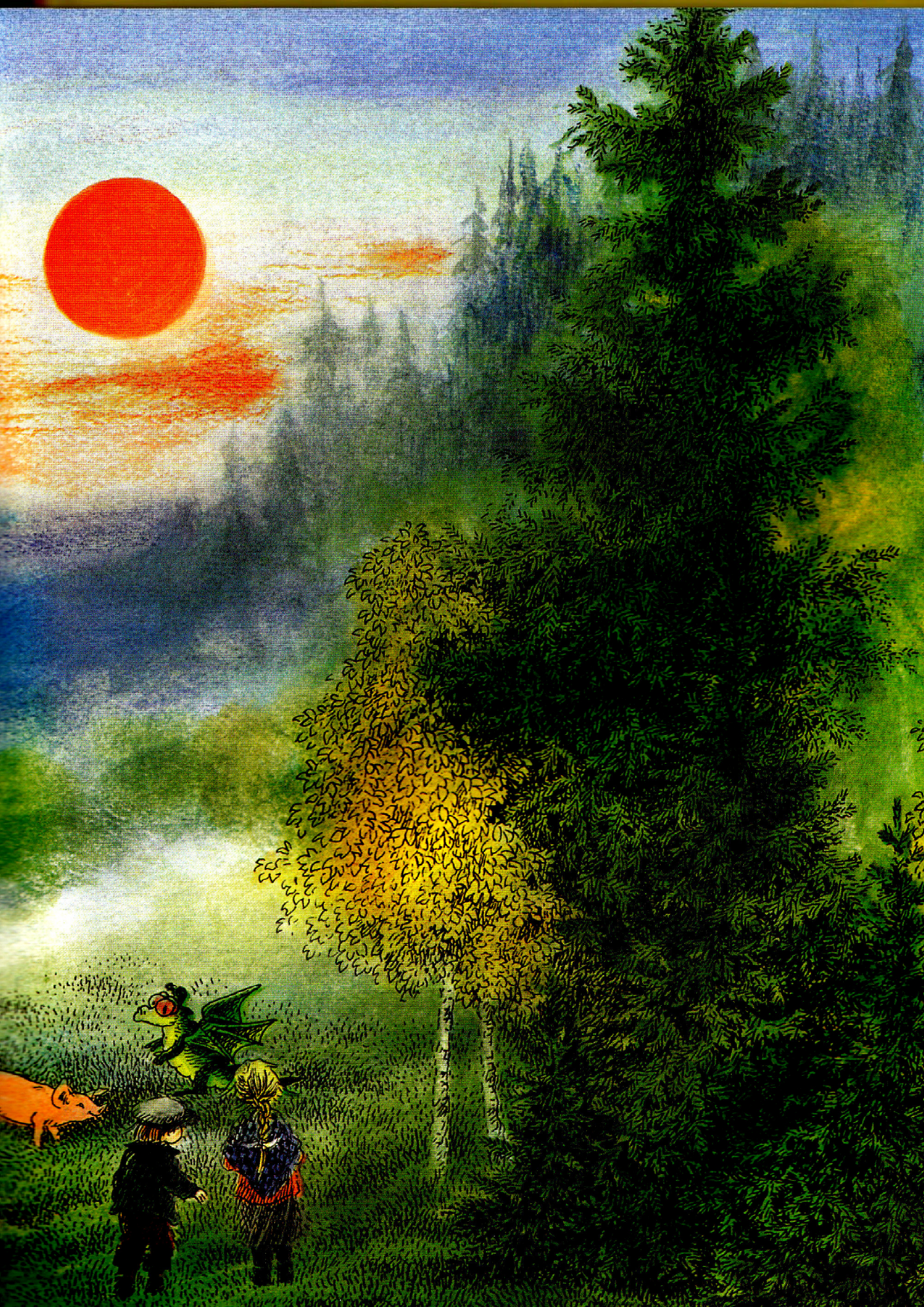

Vi frøs i den kolde aftenluft, der var klam af disen. Så vi hoppede op og ned for at holde varmen, og jeg tænkte på, at nu skulle jeg snart ind i min varme seng og nok ville ligge og læse et eventyr, før jeg faldt i søvn.

I det samme kom den lille drage hen til mig. Han lagde en kold pote mod min kind, og hans røde øjne var fulde af tårer.

Og derpå – hvor var det underligt – derpå fløj han sin vej. Vi vidste ikke, at han kunne flyve. Men han steg højt til vejrs og fløj lige ind i solnedgangen. Til sidst så vi ham kun som en lille, rød prik mod den ildrøde sol. Og vi hørte ham synge. Han sang med en klar lille stemme, mens han fløj. Jeg tror, han var lykkelig.

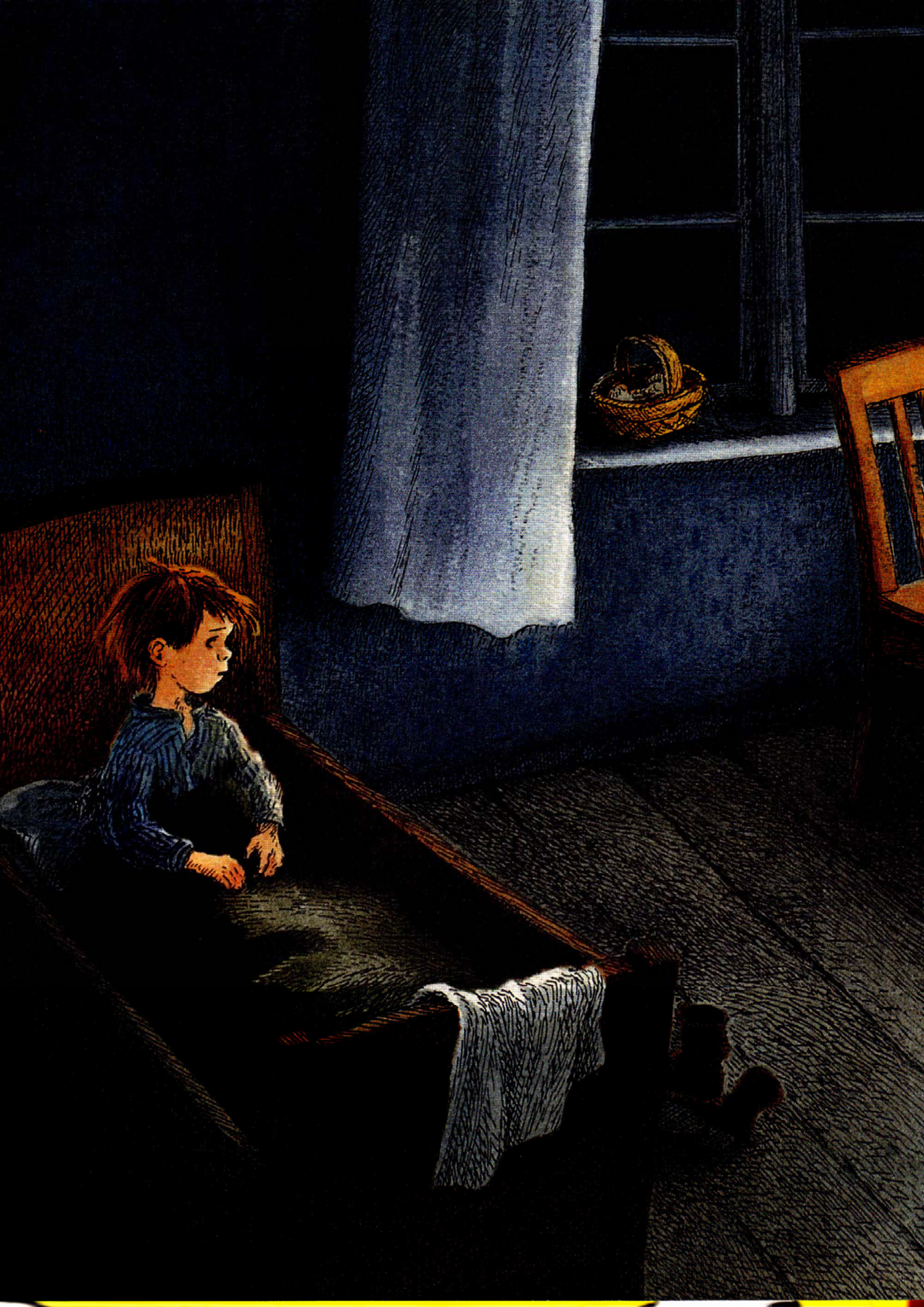

Men jeg læste ikke noget eventyr den aften. Jeg lå under vattæppet og græd over vores lille grønne drage med de røde øjne.

Pelle flytter til Komfusenbo

Illustreret af Ingrid Vang Nyman

Pelle er gal, ja han er så rasende, at han har besluttet at flytte hjemmefra. Man *kan* ikke blive boende i en familie, hvor man bliver behandlet på den måde.

Det var i morges, da far skulle gå på kontoret og ikke kunne finde sin fyldepen.

„Pelle, har du nu taget min fyldepen igen?“ sagde han og tog Pelle hårdt i armen.

Pelle har lånt fars fyldepen mange gange. Men ikke i dag. I dag sad pennen nok så nydeligt i fars brune tøj inde i garderoben. Pelle var ganske uskyldig. Og far, som tog ham så hårdt i armen! Og mor, hun holdt naturligvis med far! Det må være slut med det her! Pelle agter at flytte. Men hvorhen? Han kan gå til søs, det kan han. På havet, hvor de store skibe og de store bølger går, der kan man dø. Så kommer de til at fortryde herhjemme. Han kan også tage til Afrika, hvor vilde løver går omkring. Tænk, når far kommer hjem fra kontoret og spørger, som han altid gør:

„Hvor er min lille Pelle?“

Så græder mor og siger:

„Pelle er blevet ædt af en løve!“

Jo jo, sådan går det, når man er uretfærdig!

Men Afrika er så langt borte. Pelle ville gerne være lidt nærmere, så han kan se, når far og mor græder efter ham. Pelle beslutter at flytte til Komfusenbo. Komfusenbo, det er det lille røde udhus nede i gården med et hjerte i døren. Der vil han flytte ned. Han begynder straks at pakke. Sin bold og sin mundharmonika og bogen „De små skovnisser". Og så også et lys, for det er juleaften om to dage, og Pelle har tænkt sig at holde jul i Komfusenbo. Så vil han tænde sit lille lys og sidde der og spille „Nu er det jul igen" på sin mundharmonika. Det kommer til at lyde meget sørgeligt, og det vil kunne høres oppe hos far og mor.

Pelle tager sin fine, lyseblå frakke på og skindhuen og vanterne.

Og så tager han den store papirspose med bolden og mundharmonikaen og lyset i den ene hånd og „De små skovnisser“ i den anden. Og så går han en omvej gennem køkkenet, for at mor skal se, at nu flytter han.

„Nej, men Pelle, skal du allerede ud?“ siger mor.

Pelle svarer ikke. Han fnyser bare lidt. Ud – ha! Hun skulle bare vide!

Mor ser, at Pelle har en dyb rynke i panden, og øjnene er så mørke.

„Men, hvad er der i vejen, lille Pelle. Hvor skal du hen?“

„Jeg skal flytte,“ siger Pelle.

„Hvorhen?“ spørger mor.

‚Til Komfusenbo,“ siger Pelle.

„Pelle, det kan du da ikke mene. Hvor længe skal du bo der?“

„Altid,“ siger Pelle og lægger hånden på dørhåndtaget. „Så kan far skyde skylden på en anden, når hans dumme pen bliver væk.“

„Ja, men kæreste Pelle,“ siger mor og slår armene om ham. „Vil

du ikke nok blive hos os alligevel? Vi er måske uretfærdige en gang imellem, men vi elsker dig så højt, så højt."

Pelle vakler. Men bare et øjeblik. Så skubber han mors arm til side, sender hende et sidste bebrejdende blik og vandrer ned ad trappen.

Mor kigger ud ad spisestuevinduet og ser en lille lyseblå skikkelse forsvinde ind gennem døren med hjertet på.

Der går en halv time. Så hører mor nogle svage mundharmonikatoner nede fra Komfusenbo. Det er Pelle, der spiller „Glade jul, dejlige jul."

Komfusenbo er et rigtig hyggeligt sted, synes Pelle. Til at begynde med. Han har anbragt „De små skovnisser" og bolden og mundharmonikaen så hyggeligt som muligt. Og det lille lys har han sat i vinduet. Åh, hvor sørgeligt det kommer til at stå og lyse der juleaften, hvis mor og far tilfældigvis kigger ned til ham. Fra spisestuevinduet.

Ved spisestuevinduet plejer juletræet at have sin plads. Juletræet,

ja! Og – og – julegaverne!

Pelle får en klump i halsen. Nej, han har ikke i sinde at tage mod julegaver fra folk, som beskylder ham for at tage fyldepenne.

Han spiller „Glade jul, dejlige jul" en gang til. Men tiden bliver så lang, så lang i Komfusenbo. Hvad mon mor laver nu? Far må vel også være kommet hjem nu, så længe som Pelle har siddet her. Han havde sådan en lyst til at gå op i lejligheden og se, om de græder meget. Men det er svært at finde på et påskud. Så kommer han til at tænke på noget, og han løfter hurtigt haspen af og går, nej – han næsten løber over gården og op ad trappen.

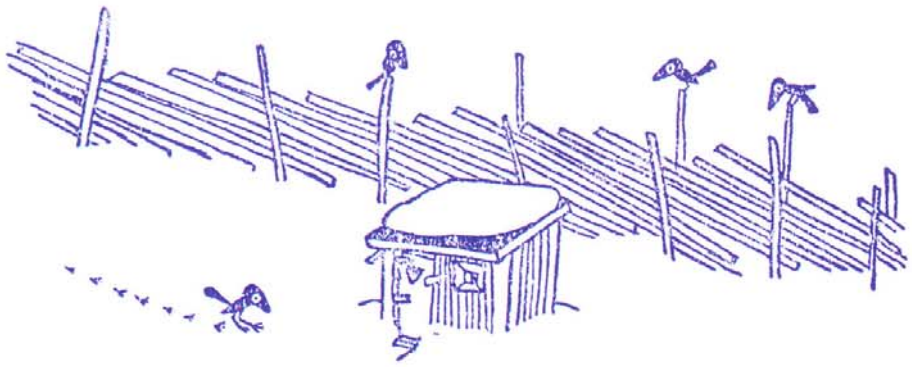

Mor er stadig i køkkenet.

„Mor," siger Pelle. „Hvis der skulle komme noget julekort til mig, vil du så sige til postbuddet, at jeg er flyttet?"

Jo, det lover mor at gøre. Pelle går tøvende hen mod døren igen. Fødderne føles så tunge.

„Pelle," siger mor med sin bløde stemme," Pelle, hvad skal vi gøre

med dine julegaver? Skal vi sende dem til Komfusenbo, eller kommer du op og henter dem?"

„Jeg vil ikke have nogen julegaver," siger Pelle hårdt.

„Åh, Pelle, sikken en sørgelig juleaften, det bliver," siger mor. „Ingen Pelle til at tænde juletræet, ingen Pelle til at lukke op for julemanden, slet, slet ingen Pelle."

„I kan skaffe jer en anden dreng," siger Pelle med ru stemme.

„Aldrig i livet," siger mor. „Pelle eller slet ingen. Det er Pelle, og kun Pelle, som vi holder så forfærdelig meget af."

„Nå," siger Pelle med endnu mere ru stemme.

„Far og jeg kommer til at sidde her og græde hele juleaften. Vi har ikke engang lyst til at tænde juletræet. Åh, hvor vi kommer til at græde!"

Da læner Pelle hovedet mod køkkendøren og brister i gråd. Han græder så hjerteskærende, så højt, så gennemtrængende, så forfærdeligt. For han synes, det er så synd for far og mor. Og da mor slår armene om ham, borer han sit ansigt ind mod hendes hals og græder endnu mere, så mor bliver helt gennemblødt.

„Jeg tilgiver jer," hvisker Pelle mellem snøftene.

„Tak, lille Pelle," siger mor.

Far kommer hjem fra kontoret mange, mange timer senere og råber som sædvanlig ude fra entreen:

„Hvor er min lille Pelle?"

„Her!" råber Pelle og kaster sig i hans favn.

Emil og suppeterrinen

Illustreret af Björn Berg

Den dag skulle de have suppe til middag på Katholt. Line havde hældt suppen over i den blomstrede suppeterrin, og de sad alle sammen rundt om bordet i køkkenet og spiste suppe. Navnlig spiste Emil suppe. Han kunne så godt lide suppe, det kunne man tydeligt høre, når han spiste.

„Er du nødt til at slubre sådan?" spurgte hans mor.

„Ellers ved man jo ikke, det er suppe," sagde Emil.

Alle sammen måtte de spise, så meget de kunne, og til sidst var terrinen tom. Der var kun en lille mundfuld suppe tilbage på

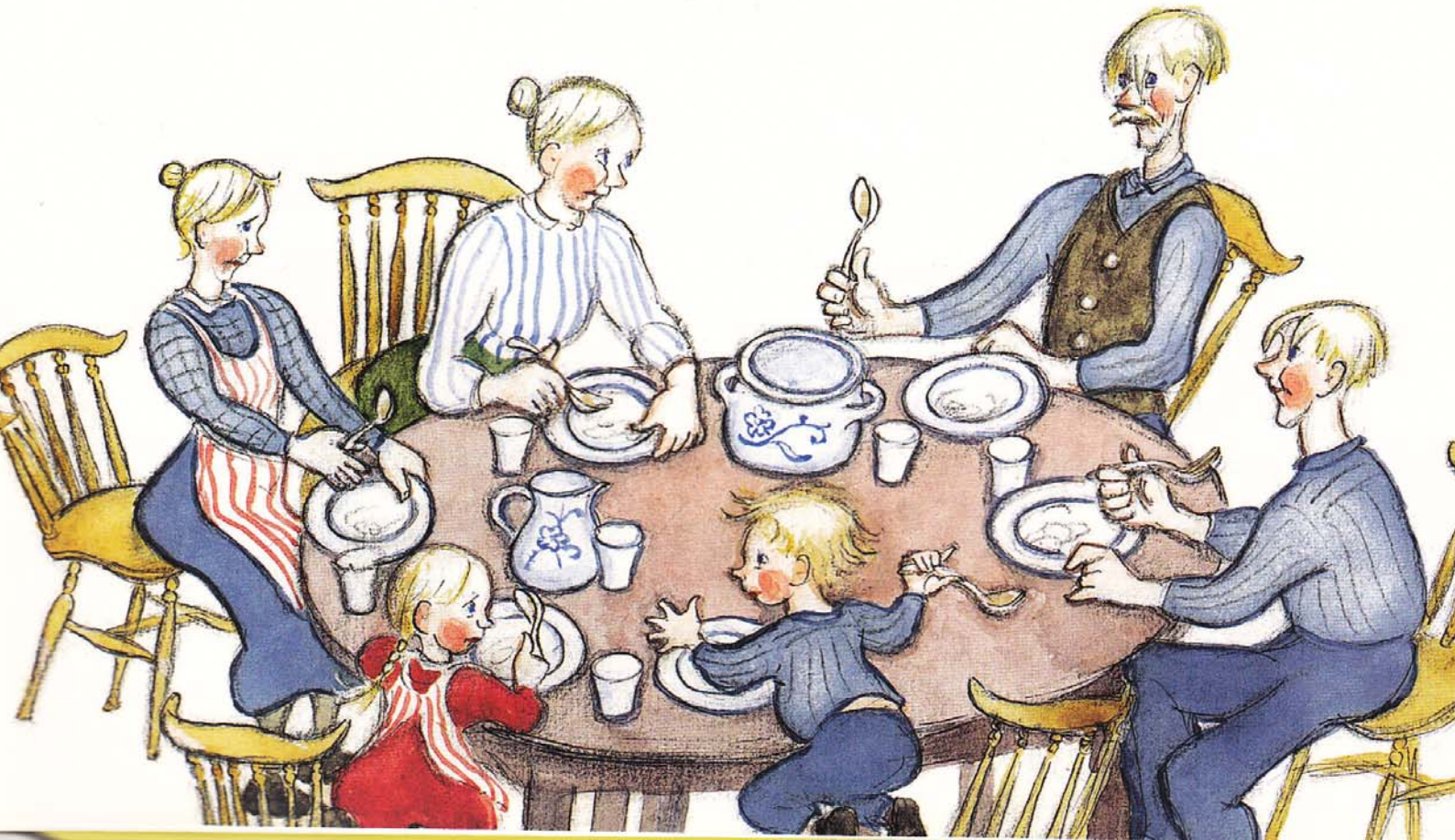

bunden. Den ville Emil have, og den eneste måde, han kunne nå ned til den på, var ved at stikke hovedet ned i suppeterrinen og labbe den op med tungen. Det var lige, hvad Emil gjorde, og de kunne tydeligt høre, hvor han labbede suppe i sig derinde.

Så ville Emil trække hovedet op igen, men vil du tænke dig, han *kunne ikke!* Det sad fast. Emil blev bange og sprang op fra bordet, og dér stod han med suppeterrinen som en hætte over hovedet! Den gik helt ned både over øjne og ører på ham. Han rev og sled i terrinen og hylede i vilden sky. Line blev også urolig.

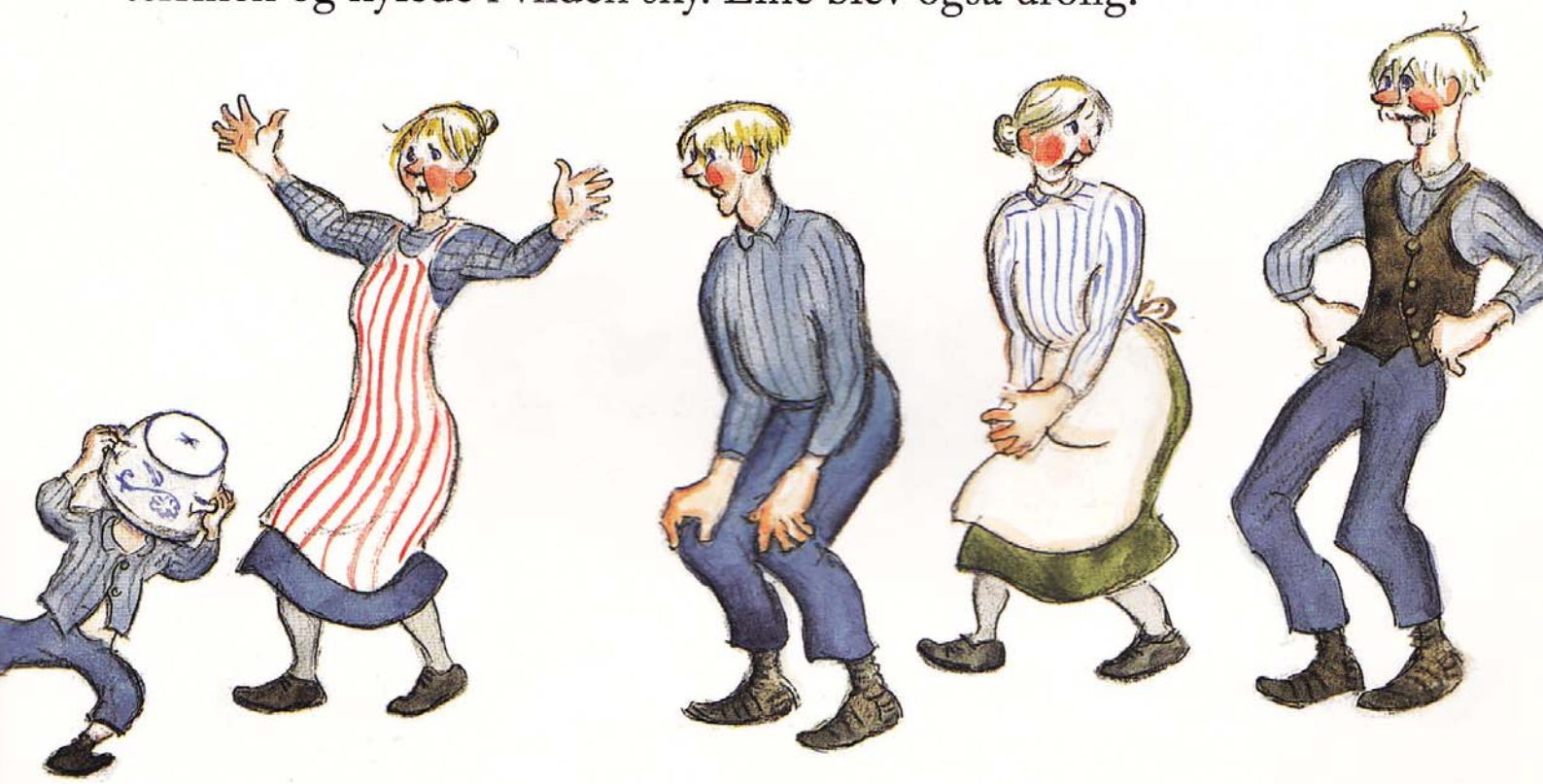

„Vores fine suppeterrin!" sagde hun. „Vores fine blomstrede suppeterrin! Hvad skal vi nu have suppe i?"

Når Emil var inde i suppeterrinen, kunne man jo ikke have suppe i den, så meget forstod hun da, selv om hun ikke forstod så forfærdelig meget.

Emils mor tænkte nu mere på Emil.

„Du godeste, hvordan skal vi få drengen ud?“ sagde hun. „Vi bliver nødt til at tage komfurkrogen og slå terrinen i stykker.“

„Er du fra forstanden?“ sagde Emils far. „Den har kostet fire kroner!“

„Nu skal *jeg* prøve,“ sagde Alfred, der var en flink ung mand med gode kræfter. Han greb fat om suppeterrinens hanke og løftede terrinen i vejret med et snuptag. Men hvad hjalp det?

Emil fulgte med. For han sad skam godt fast. Og der hang han så og sprællede med benene for at komme ned på gulvet igen.

„La' vær' ... slip mig ... la' vær', siger jeg,“ hylede han. Og så lod Alfred være.

Nu var de rigtig kede af det alle sammen. De stod dér i køkkenet rundt om Emil og spekulerede på, hvad de skulle gøre. Både far Anton, mor Alma, lille Ida, Alfred og Line. Men ingen kunne finde på en god måde at få Emil ud af suppeterrinen på.

„Se, Emil græder," sagde lille Ida og pegede på et par store tårer, der piblede frem under kanten af suppeterrinen og langsomt trillede ned ad Emils kinder.

„Vel gør jeg ej," sagde Emil. „Det er suppe."

Han hvæsede som sædvanlig, men det er vist heller ikke særlig sjovt at sidde fast i en suppeterrin, og sæt nu han *aldrig* slap løs igen! Stakkels Emil, hvordan skulle han så få brug for sin „lue"?

Emils mor havde så ondt af sin lille dreng. Hun ville igen tage komfurkrogen og slå terrinen i stykker, men Emils far sagde:

„Aldrig i livet! Terrinen har kostet fire kroner. Så er det bedre, vi kører ind til doktoren i Mariannlund. Han kan nok få den af. Desuden tager han kun tre kroner; på den måde tjener vi en krone."

Det syntes Emils mor var en god idé. Det er jo ikke hver dag, man kan tjene en hel krone. Sikke mange rare ting man kunne købe for den! Noget til lille Ida måske, som måtte blive hjemme, mens Emil var ude at køre.

Så fik de travlt på Katholt. Emil skulle gøres fin til turen, han skulle både vaskes og have sit pæne tøj på. Rede ham kunne man jo ikke komme til og heller ikke vaske ører på ham, skønt det var hårdt tiltrængt.

Hans mor forsøgte ganske vist at få en pegefinger op under kanten af suppeterrinen for at rense Emils ører lidt, men det var nær gået galt, for fingeren sad fast.

„Ja, sådan går det," sagde lille Ida, men far Anton blev virkelig vred, skønt han ellers var så rar.

„Er der ikke flere, der kan komme i klemme i suppeterrinen," råbte han. „Gør det endelig, så kan jeg tage den store høstvogn og køre hele Katholt til doktoren i Mariannelund."

Emils mor rykkede ordentligt til og fik fingeren ud.

„Ja, så slipper du for at få renset ører, Emil," sagde hun og pustede på fingeren.

Et stort smil brød frem under randen af suppeterrinen, og Emil sagde: „Det er første gang, jeg rigtigt har haft nytte af den suppeterrin."

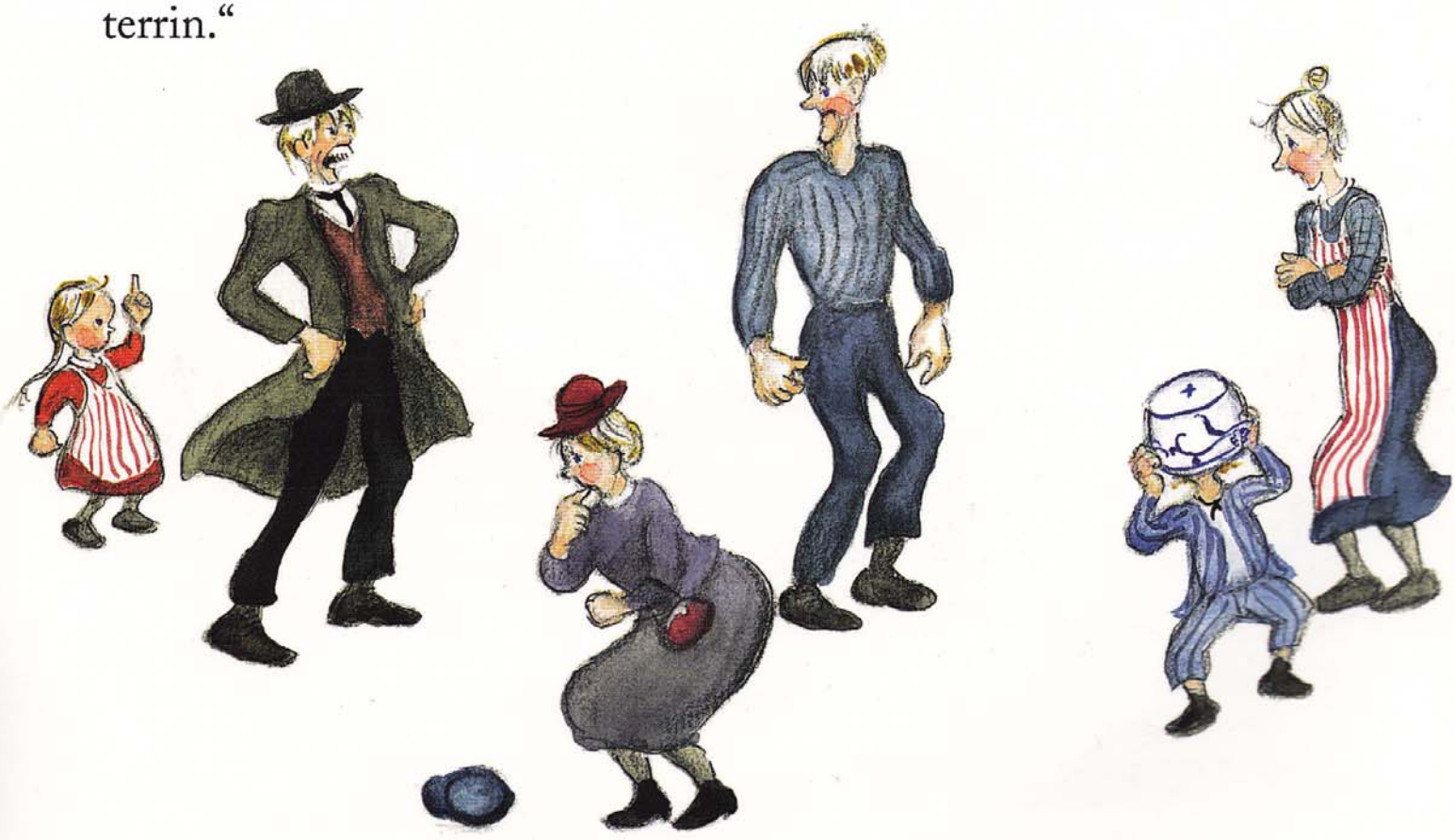

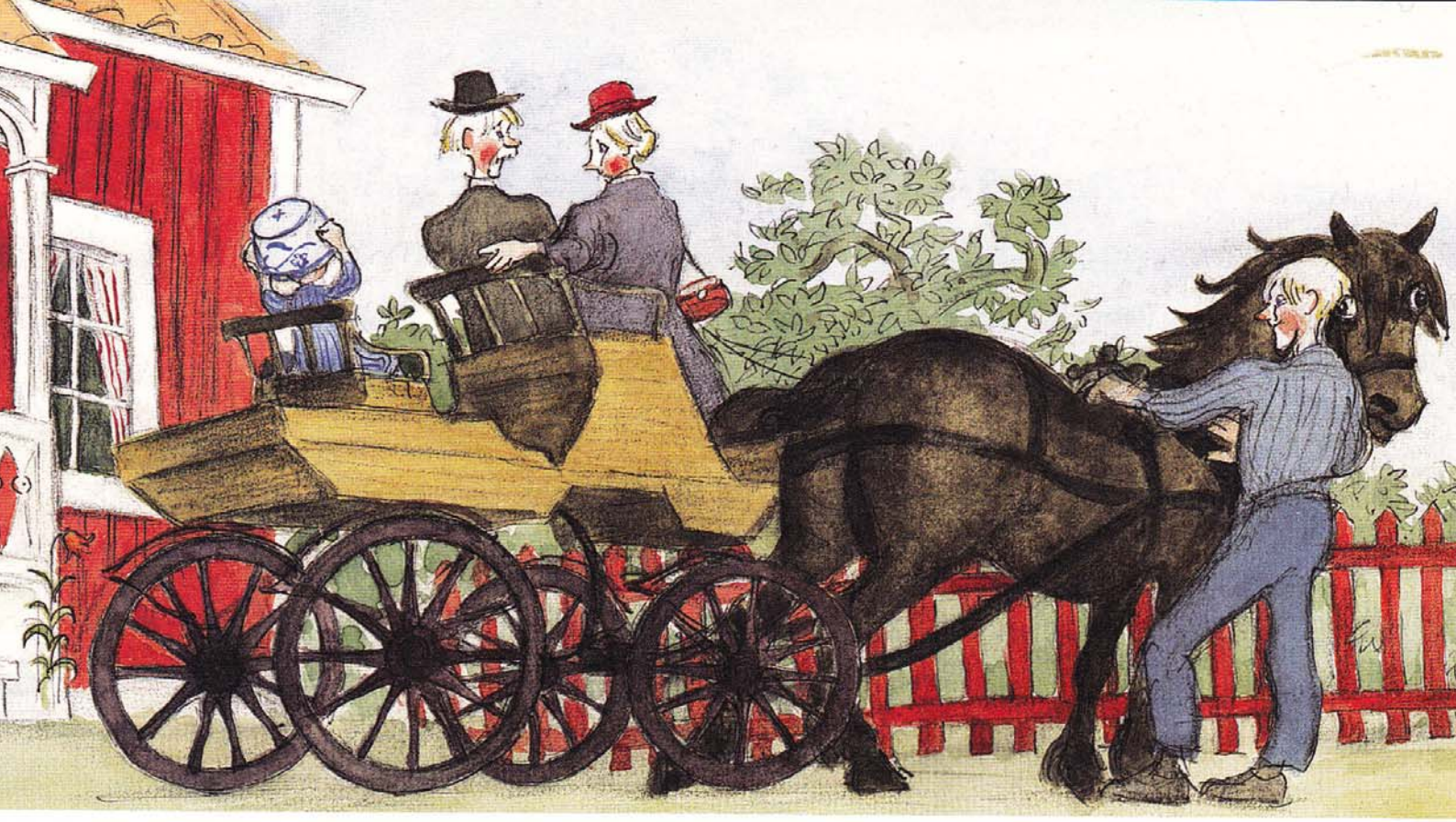

Nu holdt Alfred for døren med hest og vogn, og Emil kom ud for at stige op i vognen. Han var så fin i sit stribede søndagstøj og sine sorte knapstøvler og med suppeterrinen på hovedet.

Nå ja, det så måske lidt mærkeligt ud med suppeterrinen, men den var pæn og blomstret og lignede næsten en eller anden nymodens sommerhat. Det eneste, man kunne indvende imod den, var, at den gik lovlig langt ned over øjnene på Emil.

Og så skulle de af sted til Mariannelund.

„Se godt efter lille Ida, mens vi er væk," råbte Emils mor. Hun sad på kuskesædet sammen med Emils far. Bag ved dem sad Emil med suppeterrinen. Og „luen" havde han ved siden af sig på sædet. Han skulle jo også have noget på hovedet, når de kørte hjem igen. Hvor var det godt, han var kommet til at tænke på det!

„Hvad skal jeg lave til aftensmad?“ råbte Line, lige idet vognen kørte.

„Lav, hvad du vil,“ råbte Emils mor. „Jeg har andet at tænke på nu.“

„Så laver jeg suppe,“ råbte Line. I det samme så hun noget blomstret forsvinde henne, hvor vejen drejede, og så huskede hun jo, hvordan det var fat. Hun så bedrøvet på Alfred og lille Ida.

„Ja, så bliver det nok blodbrød og flæsk i stedet,“ sagde hun.

Emil havde været i Mariannelund før. Han kunne godt lide at sidde højt til vogns og se vejen svinge og kigge på gårdene, han kørte forbi, og på børnene, der boede på gårdene, og hundene, der gøede bag havelågerne, og hestene og køerne, der græssede på markerne.

Men denne gang var det knap så morsomt. Denne gang sad han med en suppeterrin ned over øjnene og kunne ikke se andet end en smule af sine egne knapstøvler gennem den smalle sprække under kanten af suppeterrinen.

Han måtte hele tiden spørge sin far:

„Hvor er vi nu? Er vi kørt forbi pandekagestedet? Kommer vi snart til grisestedet?“

Emil havde selv fundet på navne til alle gårdene langs vejen. Pandekagestedet hed sådan, fordi der engang havde stået to små tykke børn og spist pandekager ude ved havelågen, da Emil kørte forbi.

Og grisestedet var opkaldt efter en sjov lille gris, som Emil af og til havde kløet på ryggen. Men nu sad han bare der og kiggede ned på sine knapstøvler og så hverken pandekager eller sjove grise, så det var ikke så underligt, han hele tiden måtte spørge:

„Hvor er vi nu? Er vi da ikke snart i Mariannelund?“

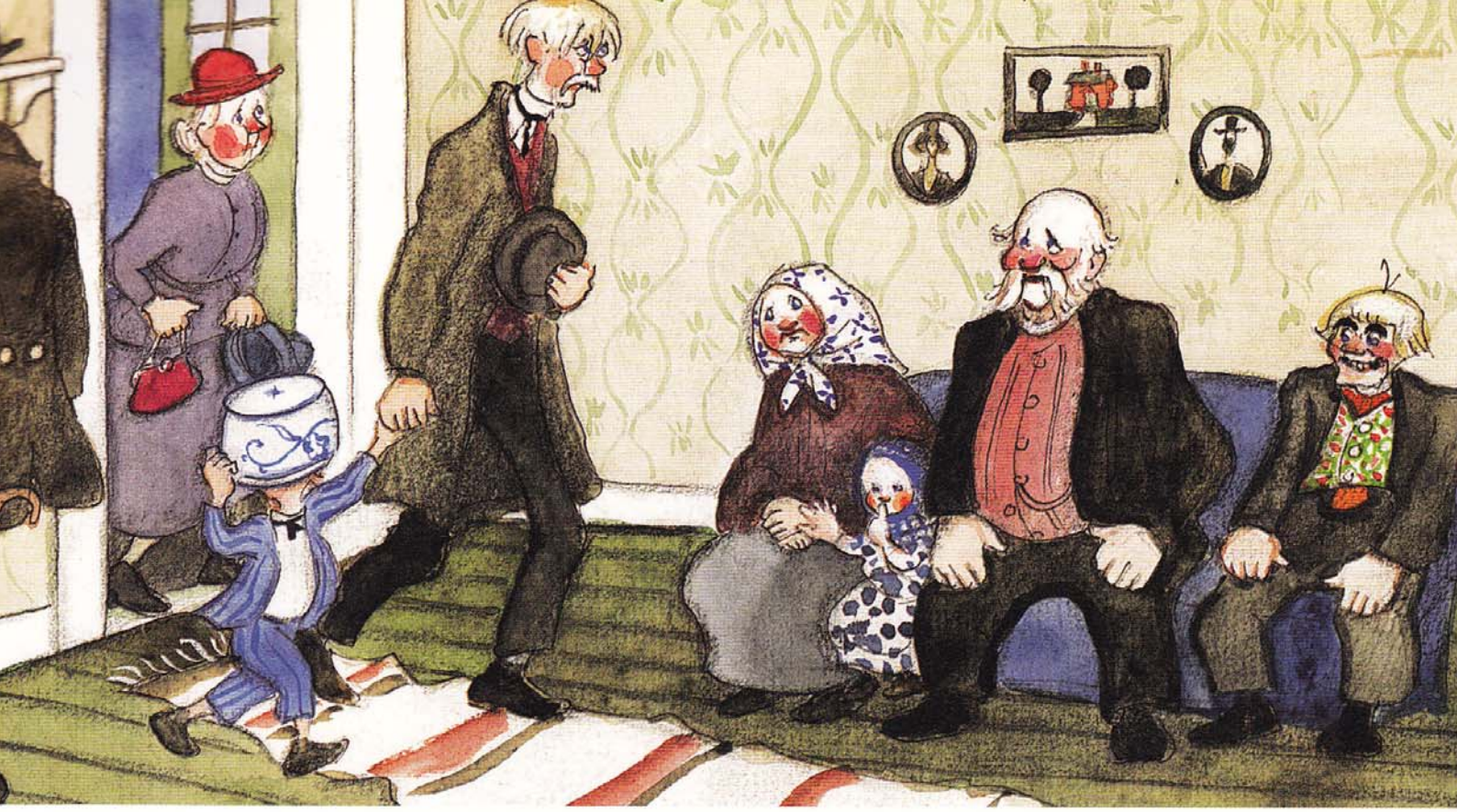

Der var fuldt af mennesker i doktorens venteværelse, da Emil kom ind med sin suppeterrin. De havde alle sammen meget ondt af ham, for de forstod jo, at han havde været ude for et ulykkestilfælde.

Kun en væmmelig lille mand grinede himmelhøjt – som om det var sjovt at sidde fast i en suppeterrin.

„Hihihi," klukkede han, „fryser du om ørerne, dreng?"

„Næh," sagde Emil.

„Hvorfor har du så den tingest på?" spurgte manden.

„For ellers fryser jeg om ørerne," sagde Emil. Han kunne sandelig også godt være morsom, selv om han ikke var ret stor.

Lidt efter kom Emil ind til doktoren, og doktoren lo ikke ad ham. Han sagde bare:

„Goddag, goddag! Hvad laver du derinde?"

Emil kunne jo ikke se doktoren, men hilse på ham måtte han i hvert fald, så han bukkede, så dybt han kunne, med suppeterrin og det hele.

I det samme lød der et brag. Bang! sagde det, og der lå suppeterrinen og var gået midt over. Så hårdt havde Emil dunket mod doktorens skrivebord.

„Dér røg fire kroner," sagde Emils far stille til Emils mor. Men doktoren hørte det alligevel.

„Ja, så tjente De da en krone," sagde han, „for jeg plejer at få fem kroner, når jeg hjælper små drenge ud af suppeterriner. Men han ordnede jo sagen selv."

Så blev Emils far glad og takkede Emil, fordi han havde slået terrinen i stykker og tjent en krone.

En-to-tre samlede han terrinen op, tog Emil og Emils mor med sig og gik sin vej. Da de kom ud på gaden, sagde Emils mor:

„Tænk, nu har vi tjent en krone *igen!* Hvad skal vi købe for den?"

„Der skal ikke købes noget," sagde Emils far. „Kronen skal vi lægge i sparebøssen. Men det er ikke mere end rimeligt, at Emil får en femøre, han kan putte i sin sparegris hjemme."

Han tog øjeblikkelig en femøre op af sin pung og gav Emil den. Du kan lige tro, Emil blev glad!

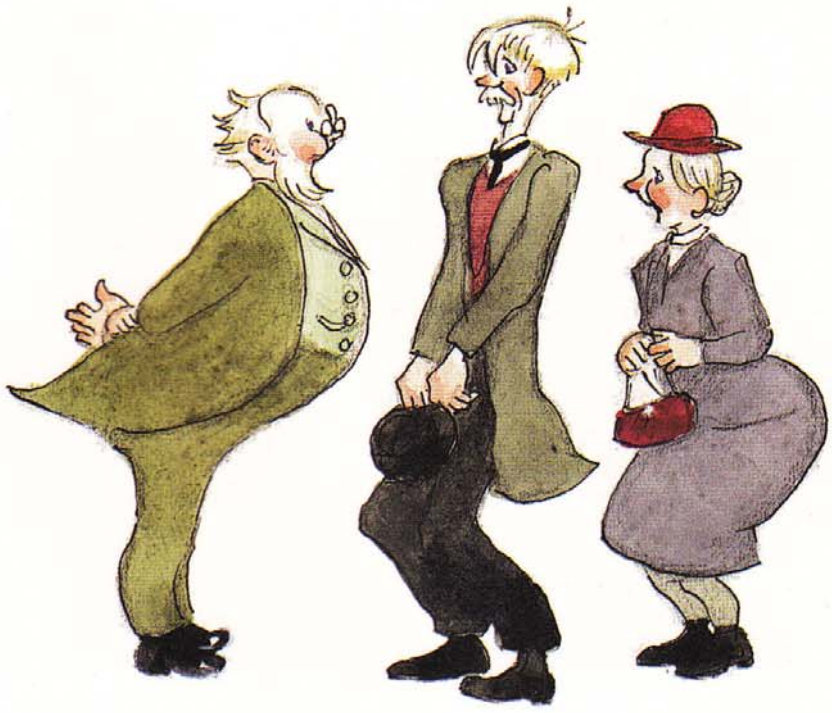

Så gik det hjemad til Lønneberg igen. Emil sad på bagsædet med femøren i hånden og sin „lue" på hovedet og var så glad, så glad. Og nu kunne han se alle de børn og hunde og heste og køer og grise, de kørte forbi.

Havde Emil været en ganske almindelig dreng, var der ikke sket mere den dag. Men Emil var *ikke* en ganske almindelig dreng, så hvad tror du, han gjorde? Jo, han puttede femøren i munden, og lige idet de kørte forbi grisestedet, lød der et lille svup! omme fra bagsædet. Det var, da Emil slugte femøren.

„Ih," sagde Emil, „hvor gik det hurtigt!"

Nu blev der ny jammer med Emils mor.

„Du godeste, hvordan skal vi få femøren ud af drengen? Vi må køre tilbage til doktoren."

„Ja, du kan regne det ud, kan du," sagde Emils far. „Skal vi betale doktoren fem kroner for at få en femøre tilbage? Hvad fik du i regning, da du gik i skole?"

Emil tog det roligt. Han klappede sig på maven og sagde:

„Jeg kan være min egen sparegris helt alene og akkurat lige så godt have femøren i maven, som sparegrisen kan. Den kan man jo heller ikke få noget ud af. Jeg har prøvet med en kniv, så jeg ved det."

Emils mor gav sig ikke. Hun ville tilbage til doktoren med Emil.

„Jeg sagde ingenting, dengang han spiste alle bukseknapperne," huskede hun Emils far på. „Men en femøre er ikke så let at fordøje, det ender galt, hører du!"

Det lykkedes hende at gøre Emils far så forskrækket, at han vendte hesten og kørte tilbage til Mariannelund. For Emils far passede sandelig også godt på sin dreng.

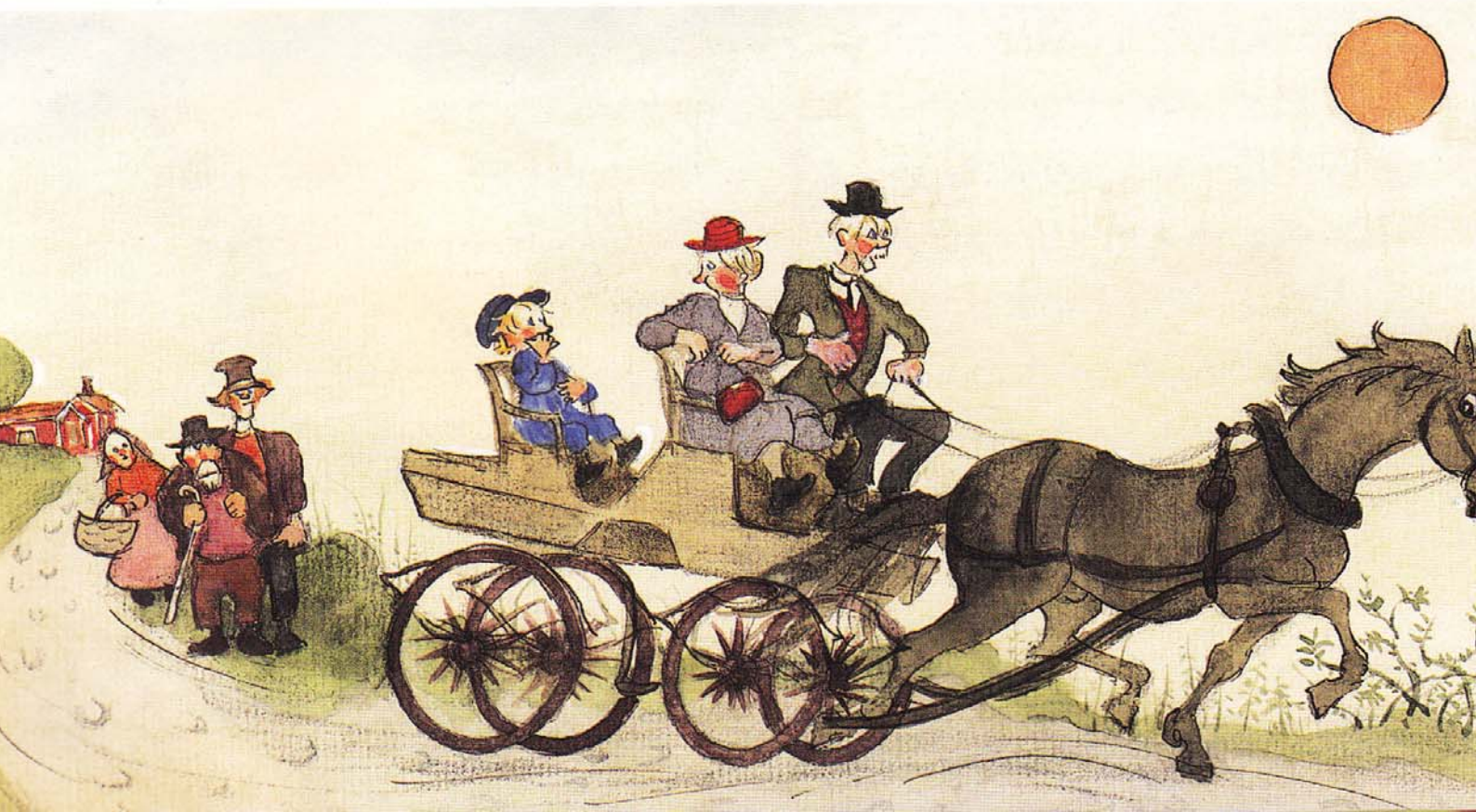

De kom farende ind til doktoren med tungen ud af halsen.

„Har De glemt noget?“ spurgte doktoren.

„Nej, det er bare Emil, der har slugt en femøre,“ sagde Emils far. „Så hvis doktoren ville være så venlig at operere lidt på ham ... sådan for en fire kroner eller der omkring ... femøren kan doktoren også godt beholde.“

Men så trak Emil sin far i frakkeskøderne og hviskede:

„Det kan du bare vove på! Det er min femøre!“

Men doktoren tænkte sandelig ikke på at tage Emils femøre.

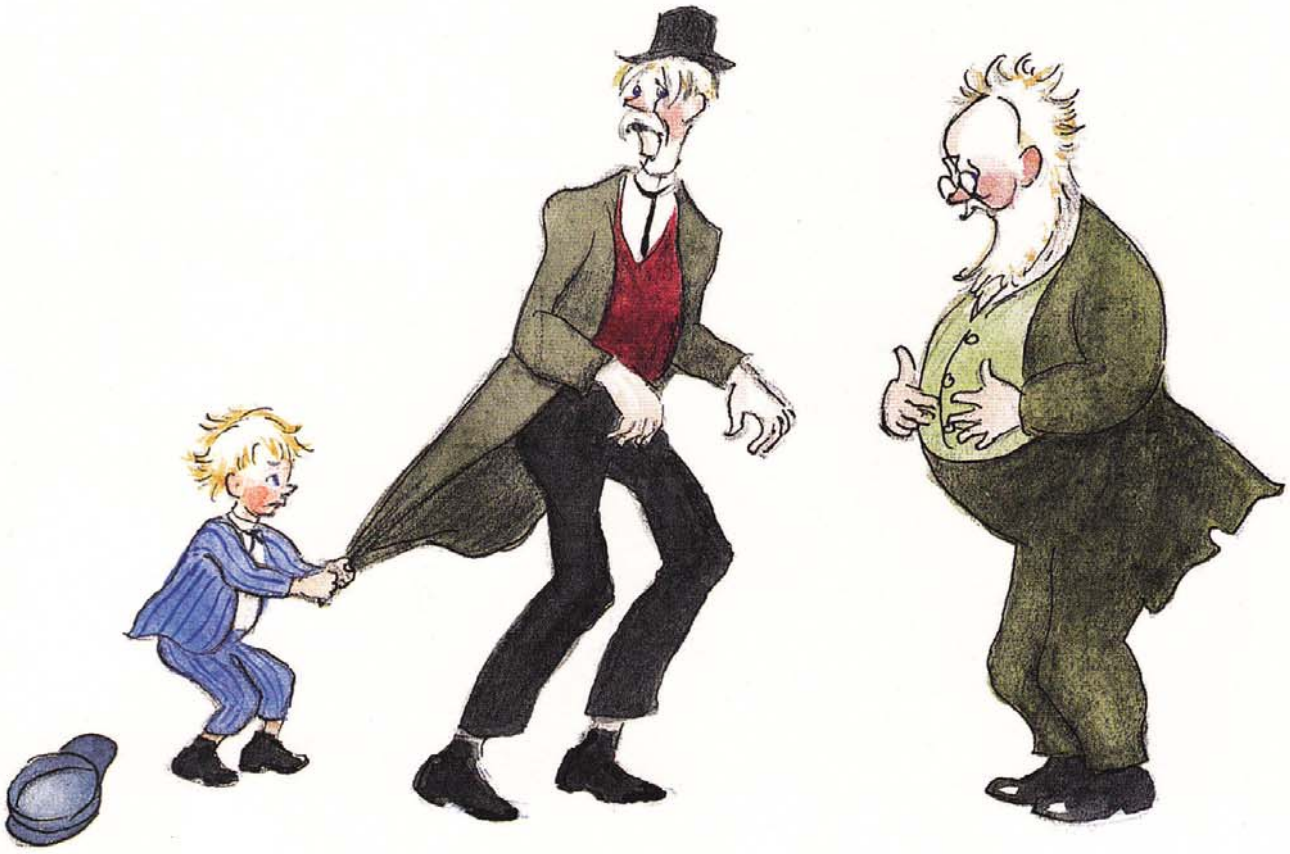

Det var ikke nødvendigt med en operation. Femøren kom nok ud af sig selv om et par dage.

„Men du kunne spise fem boller, så femøren har nogen at være sammen med og ikke river dig i maven," sagde doktoren.

Det var en velsignet doktor, han ville heller ikke have betaling nu. Emils far var så glad, at han lyste som en sol, da han stod ude på gaden igen med Emil og Emils mor.

Men nu ville Emils mor straks hen i frøknerne Andersens hjemmebageri og købe fem boller til Emil.

„Ikke tale om," sagde Emils far. „Vi har jo boller hjemme."

Emil tænkte sig lidt om. Han var dygtig til at regne et og andet ud, og sulten var han også, så han sagde:

„Jeg har en femøre i maven. Kunne jeg bare få fat i den, ville jeg købe boller selv."

Han tænkte sig lidt mere om og sagde så:

„Kunne du ikke låne mig fem øre i et par dage, far? Du får den tilbage så sikkert som amen i kirken."

Det var Emils far villig til, så de gik hen i frøknerne Andersens-hjemmebageri og købte fem boller til Emil, vældig gode boller, runde og lysebrune og med sukker på. De forsvandt i Emil som et lyn.

„Det er den bedste medicin, jeg har fået i mit liv," sagde han.

Men nu var Emils far pludselig blevet så kåd og fjantet, at han ikke vidste, hvad han gjorde.

„Vi har jo tjent rigtig godt med penge i dag," sagde han og købte uden videre for fem øre bolcher til lille Ida derhjemme.

Læg mærke til, at alt det her skete i gamle dage, da børn var ligeglade med, om de havde tænder eller ikke – så dumme og uforstandige var de. I vore dage spiser børnene i Lønneberg ikke bolcher mere, men så har de til gengæld tænder!

Så kørte familien hjem til Katholt.

Ikke så snart var Emils far kommet ind ad døren, ja, han havde ikke engang fået hat og frakke af, før han tog suppeterrinen og klistrede den sammen. Det var ikke så svært, for den var jo kun gået midt over. Line blev så glad, at hun hoppede og dansede, og hun råbte til Alfred, der var ved at spænde fra:

„Nu skal vi have suppe igen på Katholt!"

Ja, det troede Line da! Hun havde vist glemt Emil.

Den aften legede Emil usædvanlig meget med lille Ida. Han byggede et lille hus til hende mellem de store sten omme bag gærdet. Det syntes hun var sjovt. Og han nappede hende kun en lille smule, hver gang han ville have et bolche.

Men så begyndte det at blive mørkt, og Emil og lille Ida tænkte lidt på at gå i seng. De gik ind i køkkenet for at se, om deres mor var der. Det var hun ikke. Der var ingen. Ikke andre end suppeterrinen.

Den stod på bordet, klistret og fin. Emil og lille Ida måtte hen at se på den mærkelige terrin, der sådan havde været ude at køre hele dagen.

„Tænk, helt til Mariannelund!“ sagde lille Ida, og så tilføjede hun:

„Hvordan bar du dig ad med at få hovedet ind i den, Emil?“

„Det var ikke spor svært,“ sagde Emil. „Jeg gjorde bare sådan.“

I det samme kom Emils mor ind i køkkenet. Og det første, hun så, var Emil, der stod med suppeterrinen over hovedet. Emil rev og sled i terrinen, lille Ida hylede, og Emil hylede med.

For nu sad han fast igen, lige så fast som før.

Så greb hans mor komfurkrogen og slog den ned i suppeterrinen, så det kunne høres over hele Lønneberg. Bang! sagde det, og terrinen gik i tusind stykker. Skårene regnede ned over Emil.

Emils far var ude hos fårene, men han hørte braget og kom farende.

På dørtærsklen blev han stående. Han stod ganske stille og så på Emil og skårene og krogen, som Emils mor holdt i hånden.

Ikke et ord sagde han. Han vendte sig bare om og gik ud til fårene igen.

Men to dage senere fik han fem øre af Emil,
det var da lidt af en trøst.

Pontus går i skole

Illustreret af Ingrid Vang Nyman

Lasse skulle altid drille mig, og han sagde så tit:

„Det ville i hvert fald være bedre at have en hund end et lam."

Olle holdt selvfølgelig med ham, for Olle har jo selv en hund, som hedder Svip.

„Selvfølgelig er det bedre med en hund," sagde Olle.

„Hvorfor det, om jeg må spørge?" sagde jeg.

„Arh, hunde kan man da have med alle vegne," sagde Olle. „De følger en, hvor man går og står."

„Pontus trasker jo bare rundt ude i fårefolden," sagde Lasse.

„Men lam er i hvert fald de sødeste," sagde Anna for at hjælpe mig.

„Hvad nytter det," sagde Lasse. „Når han bare går rundt i en fårefold."

Alt det gik vi og snakkede om en dag på vej hjem fra skole.

Næste morgen gik jeg som sædvanlig ud til folden og kaldte på Pontus, og da han så kom springende og var så sød og kær, at man fik lyst til at spise ham, så tænkte jeg, at jeg ikke ville bytte ham for tusind hunde. Jeg tænkte også noget mere. Jeg tænkte, at det var rigtigt synd, at han bare skulle gå der i folden, hvor ingen kunne se, hvor sød han var.

Nogle gange løber Svip efter Olle hele vejen til skole. Det var vel derfor, Olle sagde, at hunde følger med en overalt. Engang lod frøkenen Svip komme med ind i skolestuen og ligge på gulvet ved siden af Olles pult.

Ja, sådan havde Svip det! Men stakkels Pontus måtte bare traske rundt i fårefolden. Han stod der og drak mælk af sin skål, og jeg tænkte på, hvor overlegen Lasse havde været, og hvor uretfærdigt det var, at hunde måtte gå med alle vegne, men ikke små lam. Og da Pontus havde drukket mælken, havde jeg besluttet mig for at lade ham følge med til skole. Det skulle i hvert fald nok lukke munden på Lasse.

Skolen ligger i Storeby. Der er temmelig lang vej at gå, og vi følges altid ad, alle vi børn i Bulderby. Det var svært for mig at nå at blive færdig til tiden om morgenen, fordi jeg skulle ud til folden og give Pontus sutteflaske først. Og den morgen, hvor jeg ville have Pontus med i skole, stod de alle sammen og ventede på mig uden for Olles låge.

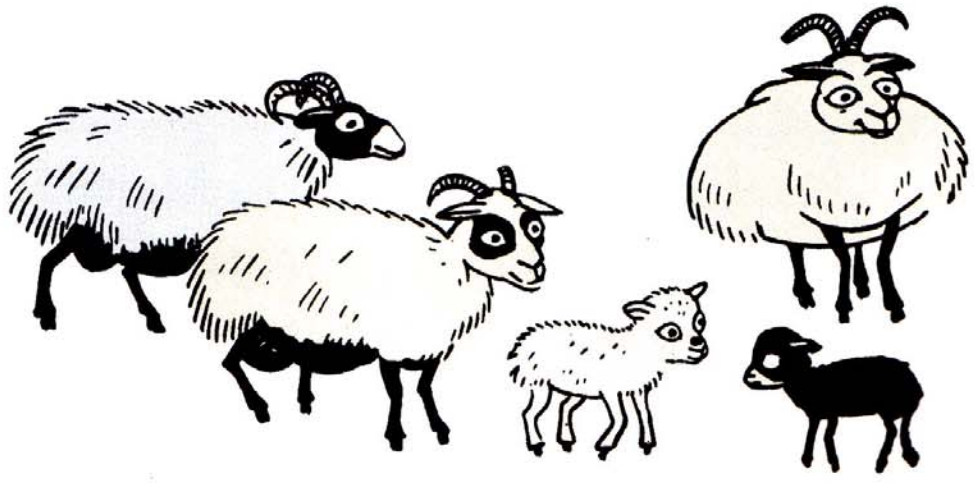

„Skynd dig, Lisa," råbte Britta, „ellers kommer vi for sent!"

Så vendte jeg mig om mod Pontus og råbte:

„Skynd dig, Pontus, ellers kommer vi for sent!"

Aldrig har jeg set nogen blive så forbavsede, som Lasse og Bosse og Olle og Britta og Anna blev, da de fik øje på Pontus.

„Hvor ... hvor skal han hen?" sagde Lasse.

„I skole," sagde jeg. „Så kan det måske snart være slut med al den snak om, at det kun er hunde, der følger med en overalt."

Jeg skal love for, at de måbede.

„Lisa, er du sikker på, at du er rigtig rask i dag," sagde Lasse.

„Ved mor og far det?" spurgte Bosse.

Da Bosse spurgte, om mor og far vidste det, blev jeg lidt ængstelig. For det havde jeg ikke tænkt på. Men Anna klappede i hæn-

derne og lo og sagde, at hvorfor skulle små lam ikke lige så godt kunne gå med i skole som hunde. Ja, det var også lige præcis det, jeg syntes! Og lige pludselig bredte der sig et fornøjet grin over Lasses ansigt, og han sagde:

„Lad ham gå med! Men frøkenen falder sikkert besvimet om!"

Og så travede vi af sted ned ad bakkerne alle sammen, også Pontus. En gang imellem standsede han lidt op, akkurat som om han spekulerede på, om det her kunne være rigtigt. Men så råbte jeg bare „Pontus", og så svarede han nok så forstandigt „Mæææ" og trippede efter mig.

Det tog lidt længere tid end ellers at gå til skole, så vi kom for sent. Det havde allerede ringet, og børnene var gået ind. Vi er ikke så mange børn her i Storeby og Bulderby, så vi sidder alle sammen i

samme skolestue og har den samme frøken, selv om vi går i forskellige klasser.

Pontus snublede, da han skulle op ad skoletrappen, og jeg måtte hjælpe ham lidt.

„Han er måske ikke skolemoden endnu," sagde Lasse.

Da Lasse skulle begynde at gå i skole for flere år siden, kunne han ikke sidde stille i så meget som et sekund. Og så sagde frøkenen, at han ikke var skolemoden endnu. Hun sendte ham hjem og sagde, at han skulle komme igen til næste år. For han trængte til at lege lidt mere først. Det har Lasse vist aldrig glemt. Det var derfor, han sagde sådan om Pontus.

Britta bankede på døren, og så gik vi ind.

„Undskyld, vi kommer for sent," sagde Britta.

Så snart hun havde sagt det, begyndte Olle at fnise. Alle vi andre stod helt tavse, men Olle fnisede, som om nogen kildede ham.

„Det var da et vældigt humør, du er i i dag, Olle," sagde frøkenen.

Pontus stod bag ved os, så ingen kunne se ham. Men pludselig lød der et sødt lille „Mæææ", og Pontus stak hovedet frem. Det gav et sæt i alle børnene. Også i frøkenen for resten.

„Hvad i alverden …“ sagde hun. „Det er da ikke jeres alvor, at I har taget et lam med?“

„Lisa …“ begyndte Bosse, men så brød han af, for han tænkte sikkert, at frøkenen måske ville blive gal på mig. Jeg begyndte da også selv at blive lidt bange for det.

„Vi har jo om husdyr for tiden,“ sagde jeg temmelig stille, „og så tænkte jeg, at …“

„Hvad tænkte du?“ sagde frøkenen.

„At det kunne være godt at se et rigtigt lam,“ sagde jeg. Men det havde jeg faktisk ikke tænkt før i det øjeblik.

Frøkenen begyndte at skraldgrine, og alle børnene lo med. Især Olle. Han lo, så det klukkede i ham.

Så tog vi Pontus med hen til katederet. Og alle fik lov at komme op og klappe ham. Og så læste vi i naturhistoriebogen om får, og jeg fik lov til at fortælle om, hvordan jeg havde flasket Pontus op med sutteflaske. Alle syntes, han var så sød, og vi sang „Mæ, mæ, hvide lam“ for ham. Men jeg tror, at Pontus selv blev træt af al spektaklet og begyndte at længes tilbage til folden. Alligevel var han skikkelig

og stod så pænt ved siden af min pult resten af timen. Undtagen en gang imellem. Så lavede han nogle små hop og brægede. Og hver gang begyndte Olle at grine. Han lagde hovedet ned på pulten og grinede, så alle andre også kom til at grine.

Når det er varmt og dejligt vejr, sidder vi altid ude på skoletrappen i spisefrikvarteret og spiser vores mad. Og det gjorde vi også nu. Jeg havde som sædvanlig mælk med i en flaske, og den gav jeg Pontus. Frøkenen lånte mig en skål til at hælde den op i. Alle børnene syntes, det var så sjovt at se Pontus drikke mælk. Og Anna gav mig halvdelen af sin mælk, så jeg også fik noget.

Bagefter løb Pontus rundt i skolegården, og en gang så han sit snit til at gnave lidt af gulerødderne, som netop var begyndt at stikke op i frøkenens urtehave. Men jeg gennede ham væk derfra og sagde, at han skulle opføre sig ordentligt, indtil han kom hjem i fårefolden igen.

Da skolen var forbi for den dag, og vi skulle til at gå hjem, sagde Lasse:

„I morgen skal vi læse om kreaturer. Det bliver sjovt. Så tager jeg tyren med."

Så grinede Olle så meget, at han fik hikke.

„Men der er selvfølgelig ikke meget plads til den ved siden af mit bord," sagde Lasse.

Men frøkenen sagde, at det måtte være slut med levende dyr i skolen nu. Selv om det naturligvis kunne være udmærket, når man havde naturhistorie. Men i længden blev det nu alligevel lidt besværligt, sagde hun.

„Ja, for tænk, når vi skal begyndte at lære om krokodiller," sagde Anna.

Så udstødte Olle et hyl af latter og kunne kun med nød og næppe sige: „Så tager jeg en krokodille med!"

Pontus blev så træt på hjemvejen. Vi skiftedes til at bære ham op ad bakkerne. Derhjemme gik vi alle sammen ud til folden med ham. Og aldrig har jeg set et lille lam springe af sted med sådan nogle hop som Pontus, da vi slap ham løs i folden. Han nærmest galopperede hen til de andre får og brægede, så det kunne høres over hele folden.

„Det er tydeligt at se, at han ikke er skolemoden endnu," sagde Lasse.

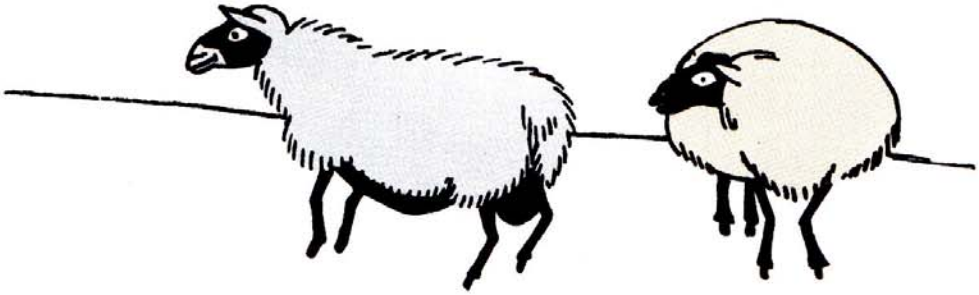

Allerkæreste Søster

Illustreret af Hans Arnold

Nu vil jeg fortælle dig en hemmelighed, som ikke andre end jeg kender. Jeg har en tvillingesøster. Men sig det endelig ikke til nogen! Ikke engang far og mor ved det. For da vi blev født for længe siden, min søster og jeg – det er syv år siden nu – løb min søster straks ud og gemte sig under den store rosenbusk, der står i den anden ende af haven. Tænk, at hun kunne løbe så langt, skønt hun lige var blevet født!

Vil I gerne vide, hvad min søster hedder?

I tror selvfølgelig, at hun hedder Lene eller Birgitte eller sådan noget, som piger plejer at hedde. Men det gør hun slet ikke. Hun hedder Ylva-li. Prøv at sige det flere gange i træk, Ylva-li, Ylva-li, Ylva-li.

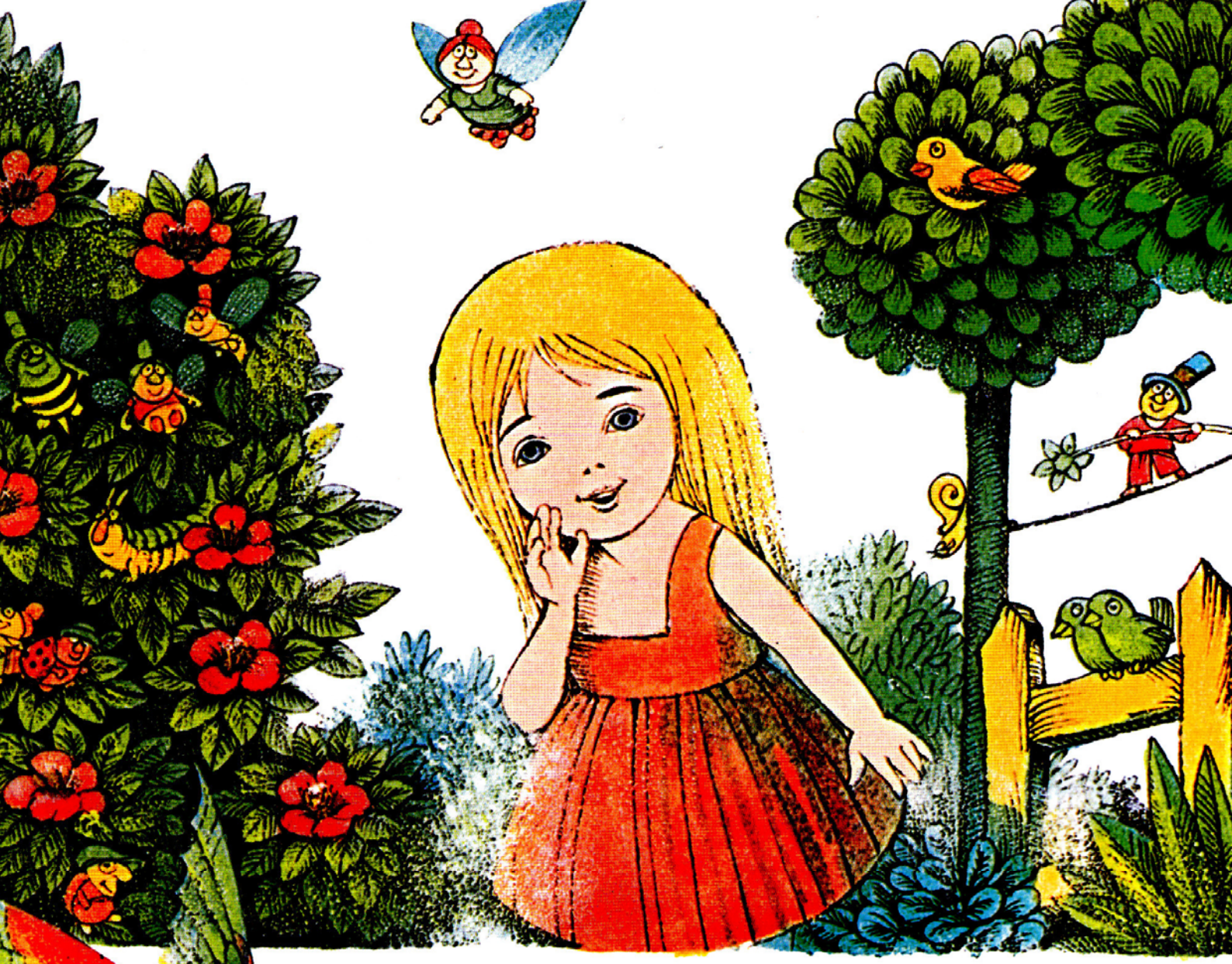

Selv hedder jeg kun Barbara. Men Ylva-li bruger aldrig mit navn. Hun kalder mig *Allerkæreste Søster.*

Ylva-li holder så meget af mig. Far holder mest af mor, og mor holder mest af min lille bror, der er født nu i foråret. Men Ylva-li holder kun af mig.

I går var det mægtigt varmt. Straks om morgenen gik jeg ned og satte mig bag rosenbusken, som jeg plejer at gøre. Den står i et hjørne af haven, hvor der aldrig kommer nogen. Ylva-li og jeg har et særligt sprog, som ingen andre end os forstår. Rosenbusken hedder noget helt andet på vores sprog. Den hedder Salikon. Da jeg sad nede bag Salikon, hørte jeg Ylva-li kalde på mig.

„Kim loge!"

Sådan hedder „Kom lige" på vores sprog.

Så jeg krøb ned gennem hullet. Der er et hul i jorden inde under Salikon. Der krøb jeg altså ned og klatrede ned ad den lange, lange stige og gik videre gennem den mørke gang til døren, der fører ind til Den Gyldne Sal, hvor Ylva-li er dronning.

Jeg bankede på døren.

„Er det min Allerkæreste Søster?“ hørte jeg Ylva-lis stemme sige derinde.

„Ja,“ svarede jeg.

„Nicko, luk døren op for min Allerkæreste Søster,“ sagde Ylva-li.

Så gik døren op, og *Nicko*, den lille dværg, der laver mad til Ylva-li, bukkede og grinede over hele hovedet, som han plejer.

Ylva-li og jeg omfavnede hinanden længe.

Men så kom Ruff og Duff farende og begyndte at gø og hoppe og danse rundt om os. Ruff og Duff er vores små sorte pudler. Ruff er min, og Duff er Ylva-lis. Ruff bliver altid så glad, når jeg kommer. Han slikker mine hænder og logrer og er så sød. Engang tiggede og bad jeg far og mor om at få en hund. Men de sagde, at det både var dyrt og besværligt at have hund, og så var det heller ikke godt for lillebror. Derfor er jeg så glad for Ruff. Ylva-li og jeg legede længe med vores hunde og havde det noget så sjovt. Bagefter gik vi hen og fodrede vores kaniner. Vi har en masse små, hvide kaniner.

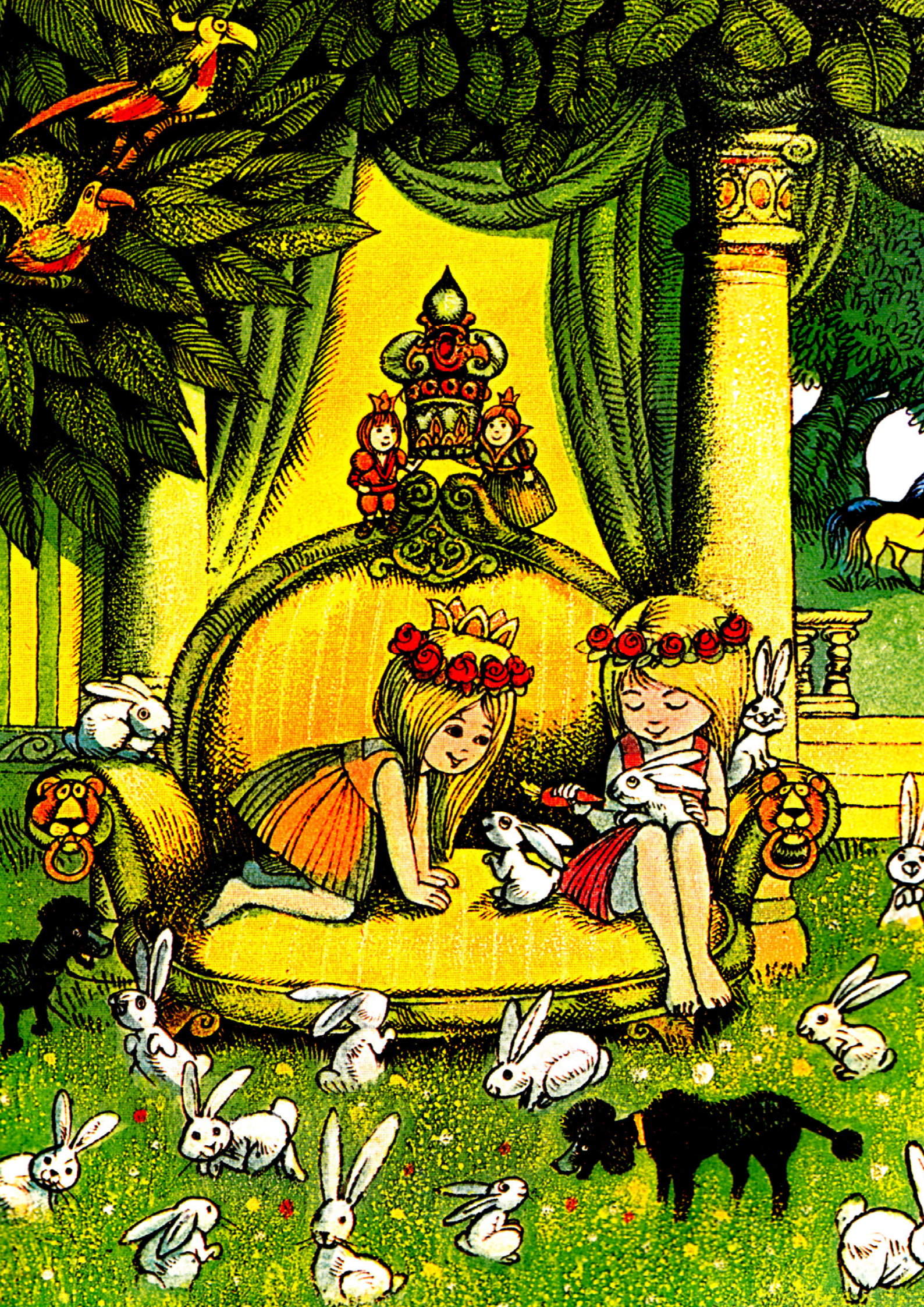

I kan ikke forestille jer, hvor pænt der er i Den Gyldne Sal. Væggene lyser af guld. Midt i salen er der et springvand med helt grønt vand. Der plejer Ylva-li og jeg at bade.

Da vi havde fodret kaninerne, blev vi enige om, at vi ville ride en tur. Ylva-lis hest er hvid. Dens manke er af guld, og det er hovene også. Min hest er sort. Dens manke og hove er af sølv. Guldfod og Sølvfod hedder vores heste.

Vi red gennem Den Store Uhyggelige Skov, hvor De Onde bor. De Onde har grønne øjne og lange arme. De kom farende efter os. De hverken råbte eller skreg, men løb tavse efter vores heste og rakte deres lange arme ud efter os. De Onde ville fange os og spærre os inde i Den Store Uhyggelige Hule. Men Guldfod og Sølvfod sprængte af sted i rasende fart, så der stod gnister om deres hove. Guldgnister og sølvgnister. De Onde kunne slet ikke følge med.

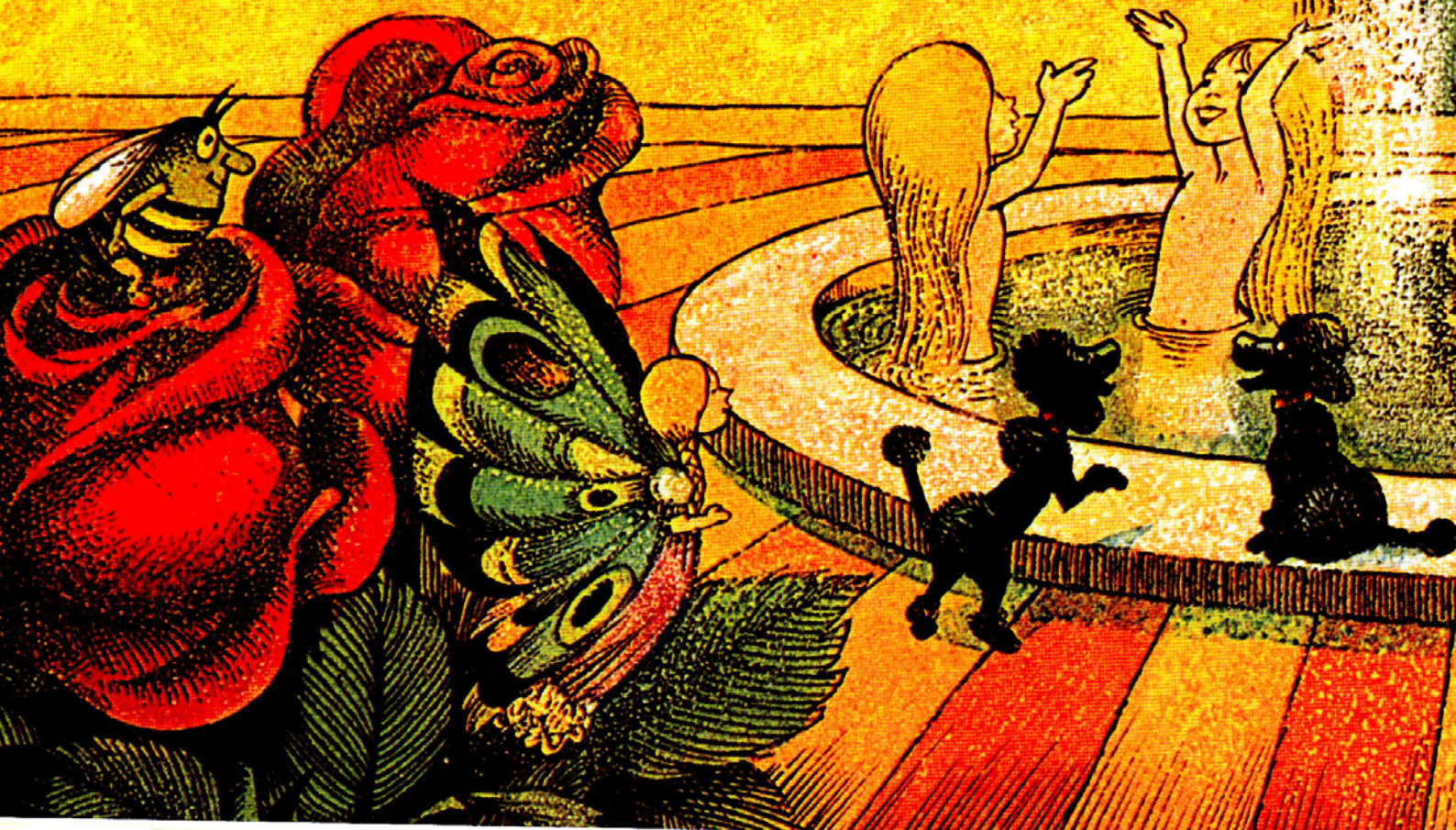

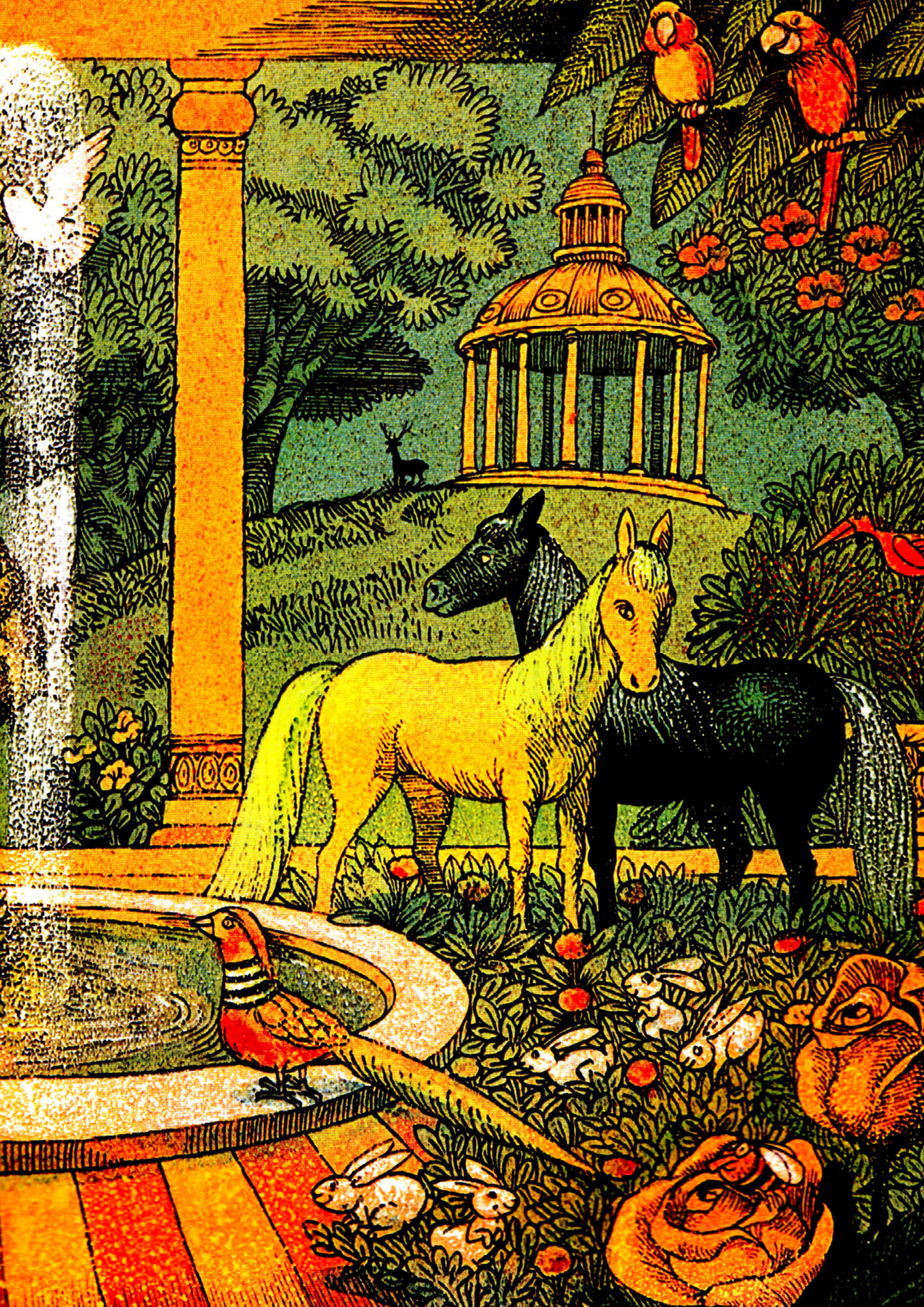

Så kom vi ud på engen, hvor De Rare bor. Der kan De Onde ikke komme. De må blive i Den Store Uhyggelige Skov. Der stod de så i skovbrynet og kiggede frem bag træerne med deres væmmelige, grønne øjne. Hos De Rare havde vi det dejligt. Vi stod af hestene og satte os i græsset. Guldfod og Sølvfod rullede sig også i græsset og vrinskede. De Rare, der er i bløde, hvide dragter og har røde kinder, kom og bød os kager og slik, som de bar rundt på små, grønne bakker. Der findes ikke bedre slik end det, De Rare giver os.

ARNOLD

Midt ude på engen har de et stort komfur. Det er på det, de laver de dejlige sager og bager kagerne.

Derpå red vi til Den Dejligste Dal i Verden. Der må ikke andre end Ylva-li og jeg komme. I Den Dejligste Dal i Verden synger blomsterne, og træerne spiller. Der løber en klar, lille bæk gennem dalen. Den kan hverken synge eller spille. Men den nynner en melodi. Jeg har aldrig hørt så yndig en melodi.

Ylva-li og jeg stod på broen, der fører over den lille bæk, og hørte blomsterne synge, træerne spille, og bækken nynne sin melodi. Pludselig tog Ylva-li mig hårdt i armen og sagde:

„Allerkæreste Søster, der er noget, du må vide!"

Det gjorde så ondt i mit hjerte, da hun sagde det.

„Nej," sagde jeg. „Jeg vil ikke vide det."

„Jo, du må vide det," gentog Ylva-li.

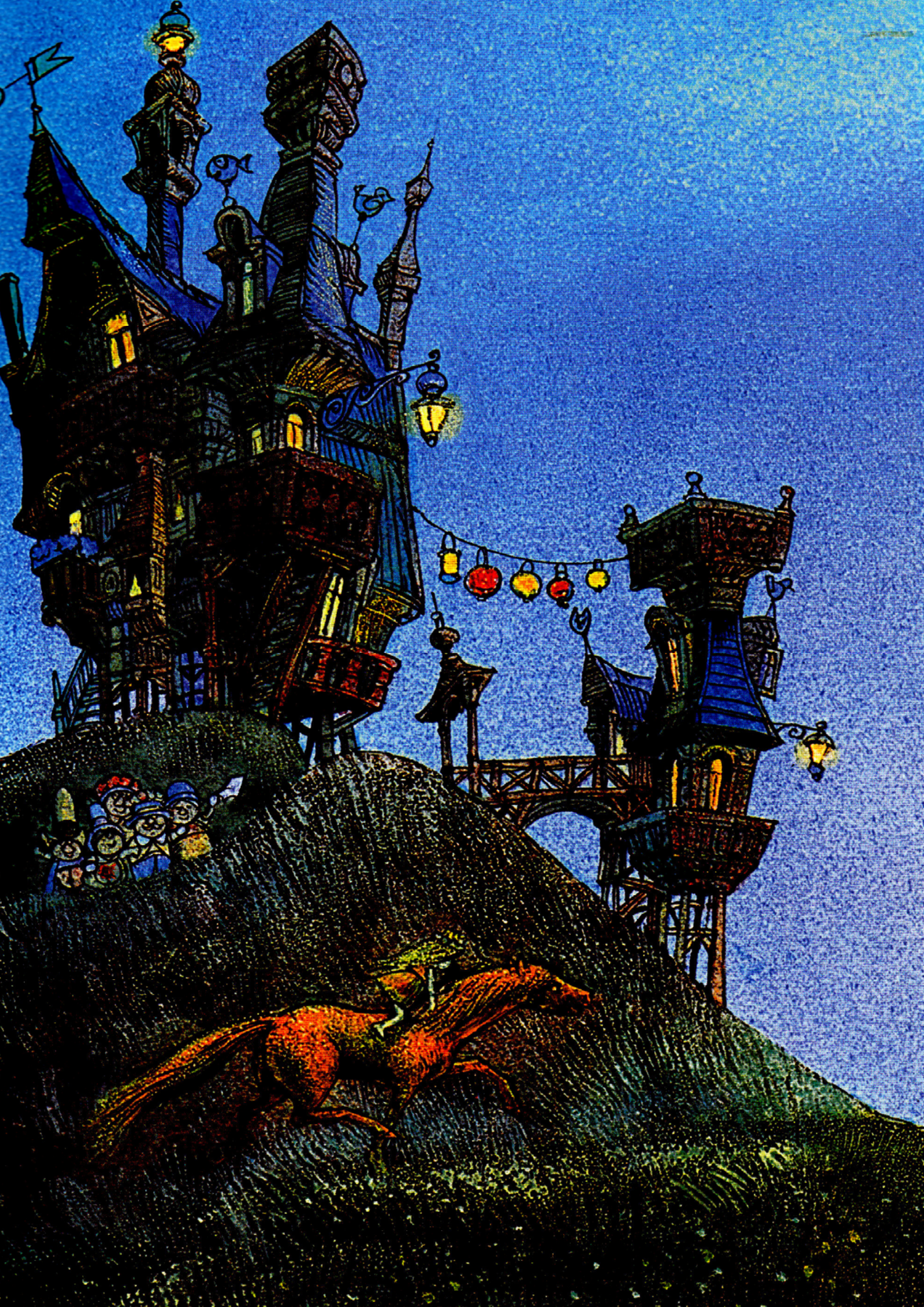

I det samme holdt blomsterne op med at synge og træerne at spille, og jeg kunne ikke høre bækkens melodi.

„Allerkæreste Søster," sagde Ylva-li. „Når Salikons roser visner, da er jeg død."

Jeg kastede mig på min hest og red bort, og tårerne løb ned ad mine kinder. Jeg red alt, hvad remmer og tøj kunne holde. Ylva-li kom jagende efter mig på sin hest. Vi red så hurtigt, at Guldfod og Sølvfod var våde af sved, da vi nåede tilbage til Den Gyldne Sal.

Nicko havde bagt nogle dejlige pandekager til os. Vi sad på gulvet foran kaminen og spiste dem med Ruff og Duff springende rundt om os. Vores kaniner kom også hoppende og ville være med. Men til sidst måtte jeg jo hjem. Ylva-li fulgte mig til døre. Vi omfavnede hinanden så hårdt, så hårdt, da vi sagde farvel.

„Kom snart igen, Allerkæreste Søster," sagde Ylva-li.

Så gik jeg ud ad døren og hen ad gangen og klatrede op ad stigen. Jeg hørte Ylva-li råbe efter mig endnu en gang:

„Kom snart igen, Allerkæreste Søster."

Da jeg kom hjem, var mor ved at lægge lillebror i seng. Hun var helt hvid i ansigtet, og da hun så mig, næsten smed hun Lillebror ned i sengen og styrtede hen til mig, slog armene om mig og spurgte grædende:

„Min egen lille pige, hvor har du dog været?

Hvor har du været henne hele dagen?“
„Bag rosenbusken,“ sagde jeg.
„Gud være lovet, at du er her igen!“ sagde mor og kyssede mig.
„Vi har været så urolige for dig.“
Lidt efter sagde hun:
„Du kan ikke tænke dig, hvad far har købt til dig i dag.“
„Nej, hvad er det?“ spurgte jeg.
„Gå ind og se på dit værelse,“ sagde mor.

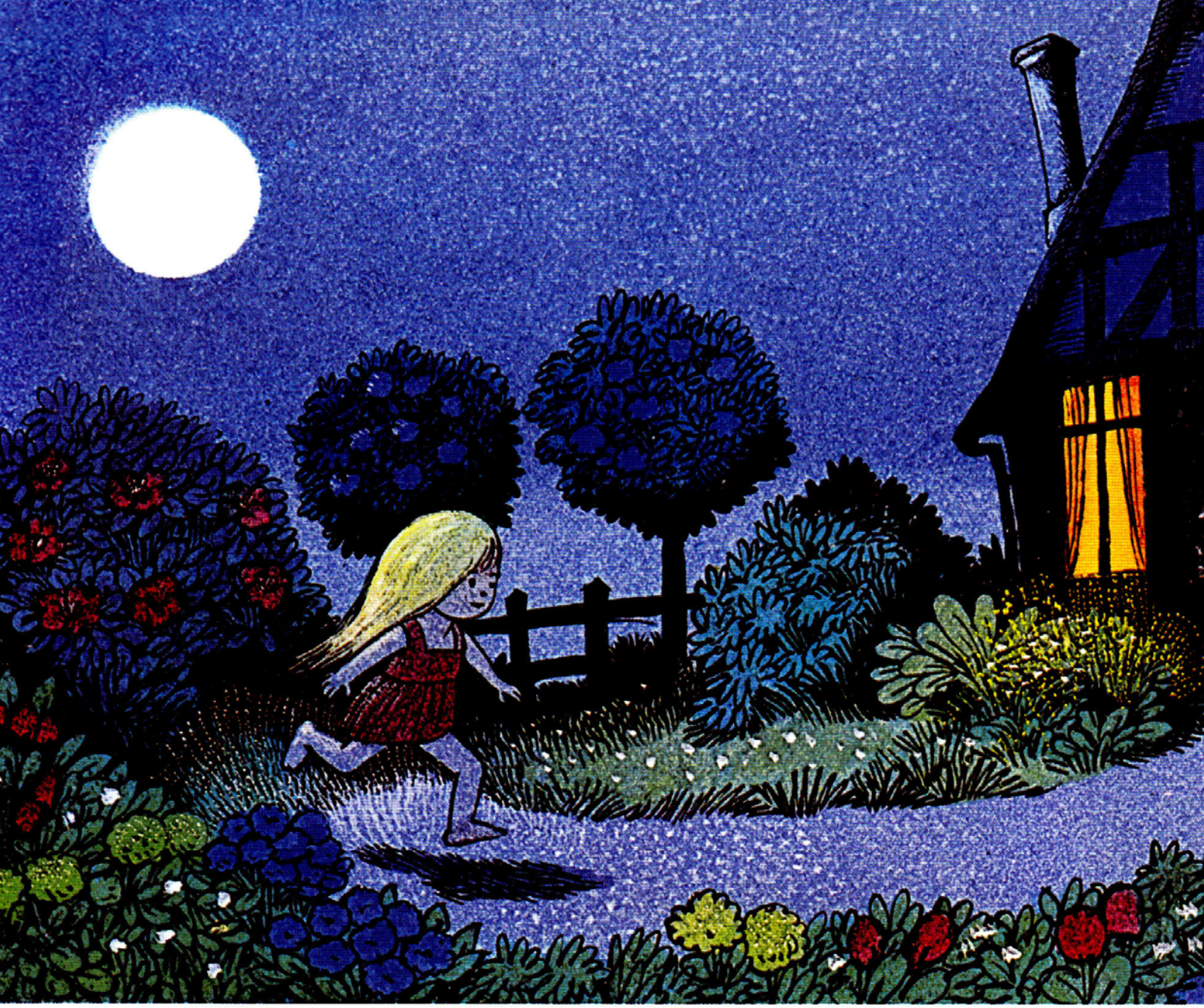

Jeg sprang derind, så hurtigt jeg kunne. Og dér, i en kurv ved siden af min seng, lå en lille sort puddelhvalp og sov. Den vågnede, sprang op og begyndt at gø. Det var den sødeste hund, jeg havde set i mit liv.

Den var faktisk endnu sødere end Ruff nede i Den Gyldne Sal. Den var ligesom mere levende, det var den virkelig.

„Den er til dig helt alene," sagde mor.

Så tog jeg den op i mine arme, og den bjæffede og forsøgte at slikke mig i ansigtet. Jo, det var bestemt den sødeste hund, jeg nogen sinde havde set.

„Den hedder Ruff," sagde mor.

Var det ikke mærkeligt?

Jeg var så glad for Ruff og så lykkelig, at jeg næsten ikke kunne falde i søvn den aften. Ruff lå i sin kurv ved siden af min seng. En gang imellem bjæffede den lidt i søvne. Ruff var min, min helt alene.

I morges, da jeg kom ud i haven, så jeg, at Salikons roser var visnede. Der var heller ikke noget hul i jorden mere.

Peter og Petra begynder i skole

Illustreret af Kristina Digman

I GUSTAV VASA SKOLE i Stockholm skete der for nogle år siden noget højst besynderligt. Det var en mandag, og i en af førsteklasserne var man netop i gang med læsning. Så bankede det på døren, en meget svag, lille banken.

„Kom ind," sagde frøkenen.

Men ingen kom ind. I stedet bankede det en gang til.

„Gå hen og se efter, hvem det er," sagde frøkenen til den dreng, som sad nærmest døren. Han hed for resten Gunnar.

Gunnar åbnede. Og der udenfor stod to små børn, to bitte, bittesmå børn. En dreng og en pige. De var ikke større end et par dukker. De gik lige ind i klasseværelset og hen til frøkenen. Den lille dreng bukkede, og pigen nejede. Og så sagde de:

„Vi ville høre, om vi kunne begynde i skole her?"

Frøkenen blev først så forbløffet, at hun ikke kunne svare, men til sidst sagde hun:

„Hvad er I egentlig for nogle?"

„Vi hedder Peter og Petra," sagde drengen.

„Og vi hører til småfolket," sagde pigen.

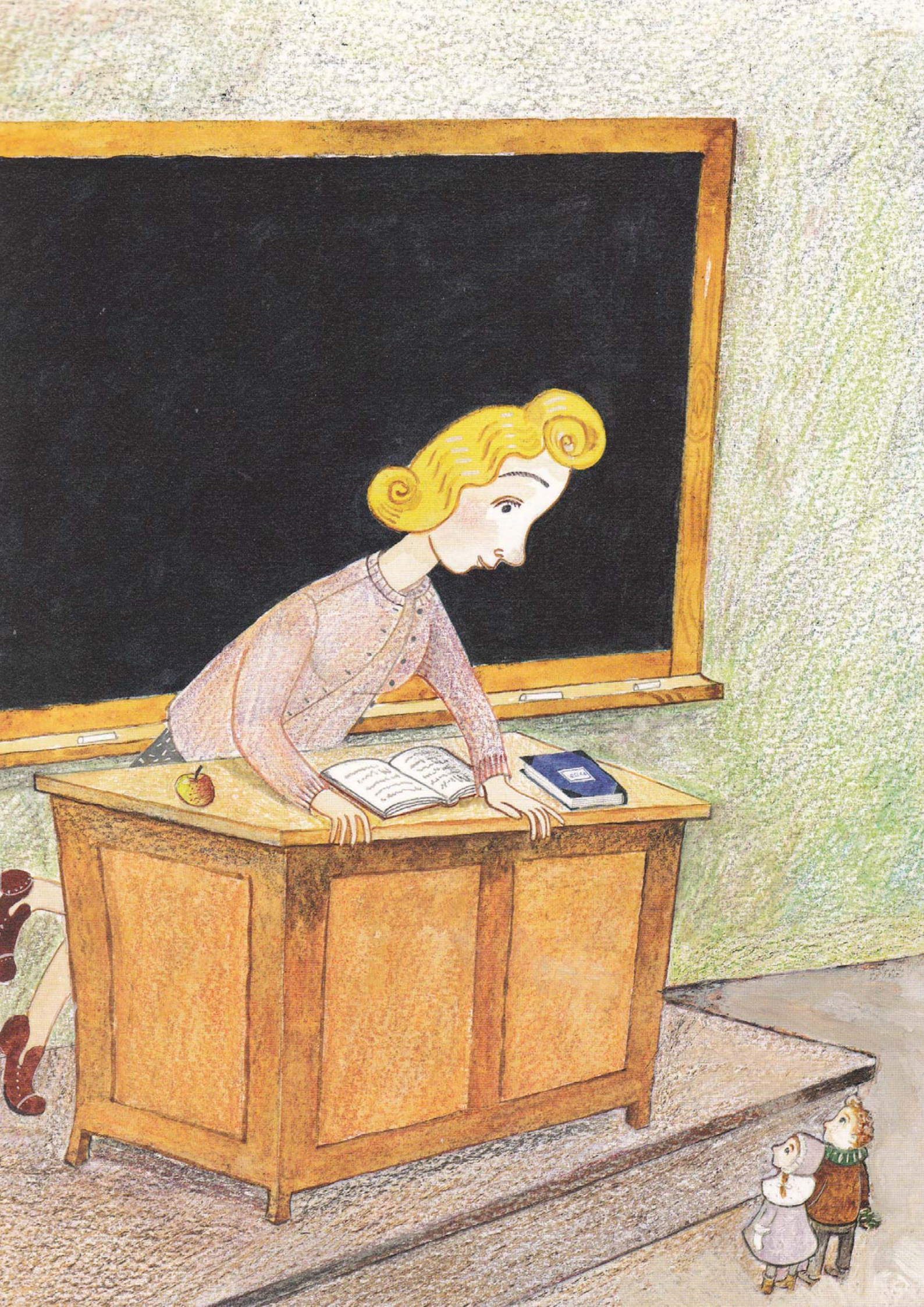

„Og mor og far synes, at småfolket trænger til lidt lærdom," sagde drengen.

„Hvor bor I?" spurgte frøkenen. „Er I sikre på, at I hører til den her skole?"

„Vi bor i Vasaparken," sagde Peter.

„Og den hører vel under Gustav Vasa Skole," sagde Petra.

Ja, det måtte frøkenen indrømme, at den gjorde.

Alle i klassen strakte hals for rigtigt at kunne se Peter og Petra. De syntes, at det var en ualmindelig herlig mandag, og de ville gerne have Peter og Petra som klassekammerater.

„Ja, søde børn, så må I jo hellere sætte jer," sagde frøkenen.

Men hvor skulle de sætte sig? Der var jo ikke nogen stole, der var tilstrækkeligt små til sådan et par små pus.

„De kan sidde hos mig," råbte Gunnar ivrigt.

Og så gik Peter og Petra ned til Gunnars plads. Og han løftede dem op en efter en og satte dem på pulten foran sig. Så pegede han i bogen, så Peter og Petra kunne se, hvor langt de var nået med læsningen. Frøkenen bad Gunnar læse op, og det gjorde han.

„MORMOR ER SØD," læste han.

Og Peter og Petra hørte efter og nikkede så klogt, selv om de jo endnu ikke kunne forstå, hvordan alle de små sorte krummelurer i bogen kunne blive til MORMOR ER SØD.

Da skolen var forbi for den dag, kunne Peter og Petra allerede en hel del. Ud over det at MORMOR ER SØD, vidste de også, at 2+3 = 5, og så kunne de synge „Så går vi rundt om en enebærbusk".

Gunnar fulgtes med Peter og Petra på hjemvejen, for de skulle samme vej. Peter og Petra holdt hinanden fast i hånden og så sig forsigtigt for, når de skulle over gaden.

„Det er værst, når vi skal over Odinsgade," sagde Petra bekymret. „For der er der så meget trafik."

„Jeg skal nok hjælpe jer," sagde Gunnar. Og så fulgte han Peter og Petra over Odinsgade, og når der kom en bil, så holdt Gunnar hånden op og gjorde stoptegn akkurat ligesom en rigtig politibetjent.

„Tak og farvel," sagde Peter og Petra og vinkede til Gunnar. Og så smuttede de hurtigt ind i Vasaparken.

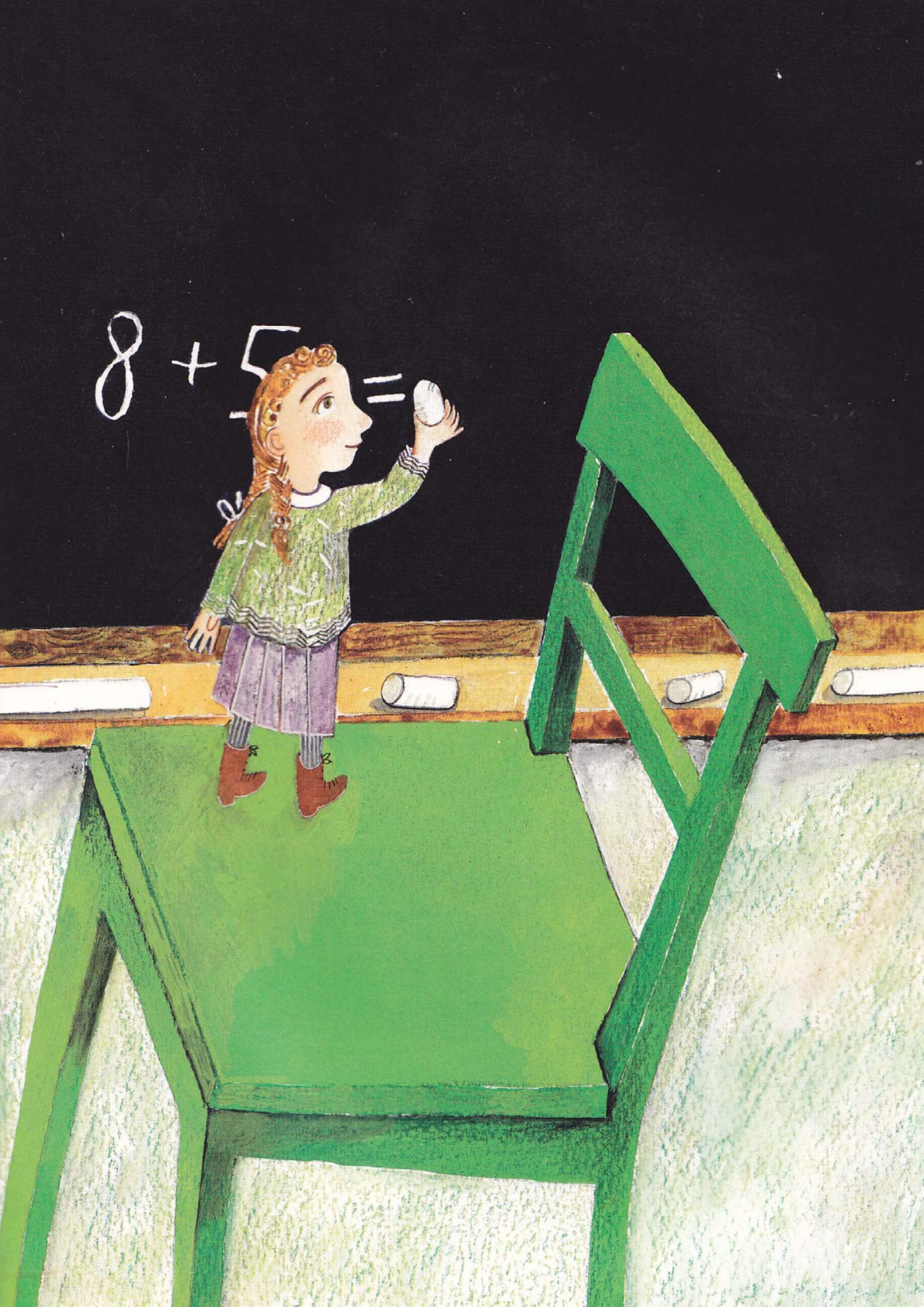
8 + 5 =

Hver dag kom Peter og Petra i skole. Og børnene i klassen blev aldrig trætte af at kigge på dem. Frøkenen var så rar. Hun lod en snedker lave to små pulte og to små stole, som passede til Peter og Petra. De blev anbragt oppe ved katederet. Frøkenen fik også sat to små knager op næsten helt nede ved gulvet ude på gangen. For hvordan skulle Peter ellers kunne hænge sin fine frakke og Petra sin fine kåbe op? Når Peter og Petra skulle regne på den sorte tavle, måtte frøkenen løfte dem op og stille dem på en høj stol. Når de havde læsning, fik de altid lov at sidde på Gunnars pult, og når de skulle læse op, stillede de sig midt i bogen. Det så så nuttet ud, syntes alle skolebørnene. Frøkenen sagde, at Peter og Petra var rigtig dygtige og nok skulle få fine karakterer.

Hen mod slutningen af året blev det hård frost og koldt, og så blev der som sædvanlig lavet en skøjtebane i Vasaparken. Gunnar plejede at gå derhen og løbe på skøjter, når han havde læst lektier. Endnu vidste han ikke, hvor Peter og Petra boede, men han ville så gerne se det. En aften, da han havde taget skøjterne af og netop skulle til at gå hjem, bestemte han sig for at prøve at finde dem. Han snusede omkring overalt, og allerlængst væk i en afsides krog af parken så han et svagt lysskær, som sivede frem under et grantræ. Han gik derhen.

Der var en jordhule inde under grantræet, og i jordhulen sad et lille vindue. Det var derfra lysskæret kom. Gunnar lagde sig på knæ og kiggede ind gennem vinduet. Og derinde sad Peter og Petra ved

et rundt bord og regnede deres regnestykker. Deres far sad i en gyngestol og læste avis, og deres mor stod henne ved komfuret og lavede kaffe. De havde ikke elektrisk lys, men en petroleumslampe, som kastede et mildt og venligt skær over Peter og Petras bøjede hoveder.

Gunnar bankede forsigtigt på vinduet. Et øjeblik efter blev en lille dør i jordhulen åbnet. Og der stod Peter.

„Hej," sagde Gunnar. „Det er mig."

„Hej," sagde Peter. „Det var godt, du kom. Så kan du fortælle mig, hvor meget 17 minus 9 er."

„8," sagde Gunnar.

„Hvem er det derude?" råbte Peters far.

„Det er bare en af mine klassekammerater," råbte Peter tilbage.

Så kom Petra også løbende.

„Har du været ude at løbe på skøjter?" spurgte hun.

„Hvis du venter, til skøjtebanen lukker for i aften, så kan du se, når Petra og jeg løber," sagde Peter. „Vi tør ikke, så længe de store børn er der."

„Det er en skam, at vi ikke kan invitere dig indenfor," sagde Petra. „Du er for høj. Men du kan kigge ind gennem vinduet."

Og det gjorde Gunnar. Han lagde sig på knæ igen og kiggede ind i den hyggelige stue derinde. Peter og Petra stod ved vinduet og lavede ansigter til ham. Så skrev de noget på et stykke papir og holdt det op mod vinduesruden. Med blokbogstaver stod der:

DU ÆR EN FIN FYR, GÅNER!

DU ÆR
EN FIN
FYR,
GÅVER!

Så lo de, Peter og Petra derinde og Gunnar derude. Efter et stykke tid pegede Peter på et ur, som hang på væggen. Gunnar forstod, at han mente, at nu var skøjtebanen lukket. Og Peter og Petra skyndte sig at tage deres skøjter frem og få huer og vanter og jakker på. Og så vinkede de farvel til deres mor og far og løb ud til Gunnar.

Skøjtebanen lå mørk og forladt. Snart havde Peter og Petra fået skøjterne på, deres bitte, bittesmå skøjter. Og så svævede de ud over isen sammen. De svævede ud, og de dansede på skøjterne og susede frem og tilbage på den smukkeste, mest fortryllende, betagende måde. Der stod ligesom et svagt lysskær omkring dem, hvor de dansede, og Gunnar syntes, at han hørte musik et sted langt borte fra, men det var måske bare indbildning. Gunnar holdt vejret. Det her var det smukkeste, han nogensinde havde set, og han tænkte, at han altid, altid ville huske det, så længe han levede.

Peter og Petras øjne strålede, da de til sidst med armene om hinanden gled hen til Gunnar, og Peter sagde:

„Er vi ikke ret dygtige til at løbe på skøjter?"

Og Petra sagde:

„Vi øver os her et stykke tid hver nat, når storfolket sover. Det er det sjoveste, vi ved."

Da Gunnar gik hjem den aften med skøjterne hængende over skulderen, sang han for sig selv. Han følte sig så glad, og han holdt så meget af Peter og Petra.

Snart var det jul, og en skønne dag var det sidste skoledag før juleferien. Peter og Petra fik rigtig fine karakterer. Frøkenen havde skrevet dem med sin mindste skrift på to bitte, bittesmå stykker papir. Petra havde fået en meget, meget fin karakter i læsning, og det var hun så stolt af.

Peter havde kun fået en meget fin.

Gunnar skulle fejre jul i Småland hos mormor og morfar. Da han som sædvanlig havde fulgt Peter og Petra over Odinsgade, sagde han:

„Farvel, Peter, farvel Petra. Vi ses til næste år."

„Farvel, Gunnar," sagde Peter og Petra. „Du er en fin fyr."

Og så forsvandt de ind i Vasaparken.

„Vi ses igen," råbte de og vinkede.

Men Peter og Petra kom aldrig tilbage. Da skolen begyndte igen efter juleferien, dukkede de ikke op. Alle børnene i klassen ventede og ventede på at høre deres svage banken på døren. Gunnar ventede allermest. Men de kom ikke. Der stod de bitte, bittesmå skolebænke oppe ved frøkenens kateder. Men der sad ingen Peter og ingen Petra på dem. De små knager ude på gangen var også helt tomme.

Men så en dag kom der et lille bitte, bitte brev dalende ned i Gunnars postkasse. Det var fra Peter og Petra. Og der stod:

„Kære Gåner, vi er flyttet til Tierp, for mor sagde, at vi kunne få et bæder hus dær. Men dær er ingen skøjtebane, så vi løber på en lille sø, men det var næsten bæder i Vasaparken, hej Gåner, du ær en fin fyr, fra Peter og Petra."

I den kolde tid løber Gunnar stadig på skøjter i Vasaparken om aftenen. Men nogle gange bliver han bare stående og kigger. Og så synes han næsten, at han kan se en lille bitte, bitte dreng og en lille bitte, bitte pige, som danser rundt på skøjter til en svag musik langt borte fra.

Se Madicken, det sner!

Illustreret af Ilon Wikland

I dag sover hele Junibakken lidt længere end sædvanlig. Det er nemlig søndag og mørk vintermorgen, og hvem vil så ikke gerne sove? Men pludselig vågner de allesammen en efter en. Pus og Sasso i køkkenet. Alva i pigekammeret, mor og far i soveværelset og Lisbet inde på sit værelse, ja, det er jo også Madickens værelse, men Madicken sover endnu og vil ikke vågne.

Men Lisbet ved, hvordan hun skal få liv i hende. Hun lader rullegardinet ryge op med et smæld, og i næste sekund råber hun:

„Se, Madicken, det sneer!"

Så kommer Madicken ud af sengen i en fart Den første sne, den er der noget forunderligt og dejligt ved.

„Jeg kan bedre lide den end al anden gammel sne," siger Madicken.

Så uretfærdig er Lisbet ikke.

„Jeg kan da lide al den sne, der er i hele hele verden," påstår hun.

Det griner Madicken ad.

„Hvad fornøjelse kan du have af al den sne, der er i hele verden? Det kan vel være nok med vores egen sne, skulle jeg mene."

Ja, vist er det nok med den. Og nu falder den tæt over hele Juni-

bakken. Birkene rundt om huset bliver så hvide og smukke, Madicken og Lisbet så kåde og vilde.

Hele dagen har de det sjovt i deres egen sne. De ruller sig i den, de laver en snemand, de bygger en snelygte, og så ruller de sig igen i sneen. Det gør Sasso også. Han gør af glæde. Men Pus kigger ud ad køkkenvinduet og tror, at Sasso er gået fra forstanden. Pus forstår sig ikke på sne. Men det gør far. Pludselig kommer han løbende ud og vil være med.

„Nu skal jeg vise jer, at jeg kan skyde næsen af snemanden med denne her snebold," siger han. Og det gør han også.

„Men nu skal jeg vise dig, at jeg kan skyde næsen af dig med denne her snebold," siger Madicken.

Og så bliver der sneboldkamp. Far slås så voldsomt, at han til sidst falder omkuld i en snedrive. Så skrupgriner han og vil ikke slås mere. Men i køkkenvinduet står mor og kigger og tror, at far er gået fra forstanden. Hun forstår sig lige så lidt på sne som Pus.

Dagen efter har Madicken feber og må blive i sengen, det er vel nok en skam! I dag skulle hun jo nemlig først ud at købe julegaver sammen med Alva og Lisbet og bagefter bage brune kager sammen med mor.

„Men jeg kender én, der ikke har feber," siger Lisbet. „Og det er kun godt, at jeg er alene med Alva, når jeg køber julegaver."

Så bliver Madicken vred.

„Dumme unge," siger hun.

Det synes Lisbet er uretfærdigt.

„Jamen, det er jo dig, jeg skal købe julegave til! Men nu kan det være, jeg ikke gør det, fordi du er så dum, æv bæv!"

Alva må hen at trøste Madicken „Du og jeg går hen og køber julegaver en anden dag. Helt alene!" Mor kommer også og trøster.

„Du kan måske godt bage nogle enkelte brune kager alligevel. Men du kan ikke gå omkring i byens gader og fryse, det kan du nok forstå."

„Nej, for du må passe godt på dig selv," siger Lisbet og kommer hen for at stoppe tæppet noget så gevaldigt ned om Madicken. Men Madicken skal ikke have noget af at få tæppet stoppet ned om sig. Af en som ikke har feber, og som nu kan gå ud og købe julegaver sammen med Alva!

Der er så dejligt i byen i dag, åh, hvor er alle udstillingsvinduerne fine! Alva og Lisbet går og kikker grundigt på det hele.

„Det er så rart med dig," mener Lisbet. „Du siger aldrig: Nå, nu må vi skynde os."

„Nej, men nu må vi skynde os," siger Alva. „Hen til legetøjsbutikken!"

Den er Lisbet med på. Det er jo dér, hun skal købe julegave til Madicken.

Og det tager sin tid. Lisbet ville helst købe næsten alt det, der står på hylderne. Men måske ikke lige netop til Madicken.

„Jeg ville så gerne selv have den der!" Lisbet peger på en drengedukke i matrostøj, åh, han er så sød, at det løber én koldt ned ad ryggen, hævder Lisbet.

„Men nu må du købe noget til Madicken, der kan få det til at løbe koldt ned ad ryggen på hende juleaften," siger Alva.

Og Lisbet køber et puslespil til Madicken. På låget er der et billede af en kattekilling, som har væltet en masse mælk, åh, hvor er den sød, synes Lisbet. Og det vil være godt for Madicken at have et puslespil at lege med, hvis hendes feber nu skulle komme til at vare længe.

Alva puffer pakken ned i sin taske.

„Det bliver Madicken sikkert glad for, tror jeg!"

„Ja, ellers kan jeg selv få det," siger Lisbet.

Så griner Alva.

„Nå, så det tror du! Men nu må du vente udenfor et øjeblik. For jeg skal også købe et par ting."

„Hvad for nogle ting?" vil Lisbet vide.

„Det er en hemmelighed," siger Alva. „Ud med dig! Og du går ingen steder, lov mig det!"

Det lover Lisbet. Hun venter tålmodigt udenfor og prøver kun at kigge lidt ind ad vinduet for at se, om Alva står i nærheden af den der drengedukke.

Der er mange hestekøretøjer i byen i dag.

Bondemænd, som har kanerne fulde af juletræer og birkebrænde og kartofler og æbler, alt sådan noget som folk har brug for til jul.

Pludselig kommer der en kane kørende henne fra torvet, og Lisbet spærrer øjnene op, se, der står Svenssons lille Gustav på mederne bagpå og snyder sig til en køretur. Ham kender Lisbet, han bor ikke langt fra Junibakken.

„Det her tør du ikke," råber han til Lisbet, idet han farer forbi.

Men Lisbet råber tilbage: „Det kan du lige tro, jeg gør!"

„Nej, for du er bare en lille tøseunge," råber Gustav. Og Lisbet fnyser, hun er i hvert fald større end Svenssons lille Gustav! Men nu er kanen allerede langt væk med Gustav. Så kommer der endnu en kane, og den standser lige ud for legetøjsforretningen. Han, der kører, stiger ned, for han skal aflevere en sæk brænde til en gammel kone i huset overfor. Nu stikker hun hovedet ud ad vinduet og råber: „Nå, så kommer De endelig, Andersson."

Mens Andersson er inde med sækken med brænde, prøver Lisbet lige, hvordan det er at stå på mederne bagpå. Det føles da ikke spor farligt. Så han behøvede ikke at være så storsnudet, ham Gustav!

Men hvad bestiller Alva så længe? Mon hun skal købe hele legetøjsforretningen? Lisbet kikker sig igen omkring og prøver at se, om Alva står i nærheden af drengedukken.

Så kommer Andersson. Han klapper sin hest.

„Nå, Lotte, nu skal vi hjem til Fallebo!"

Og så kører han. Men lige idet kanen sætter i gang, gør Lisbet et hop, og nu står hun oppe på mederne. Akkurat ligesom Gustav! Men det ved Andersson ikke. Han har jo ikke øjne i nakken.

„Nå da, der var jeg vist lidt for hurtig," tænker Lisbet. „Men jeg springer af, når han standser næste gang."

Det går vældig stærkt med denne her kane. Lisbet kører gennem byen til bjældeklang, og det føles dejligt. Hvor er det en skam, at Svenssons lille Gustav ikke kan se hende nu!

Men det ville være rart, hvis Andersson snart ville standse. Inden Alva er færdig med at handle. Hvad skal det ellers ende med, uha uha!

Nej, Andersson standser ikke. Han har travlt med at komme hjem til Fallebo, og der er langt.

„Nå, Lotte, kan du nu rubbe dig," siger han og svinger med pisken. Og hesten rubber sig noget så gevaldigt, for den vil jo også gerne hjem. Men der er én til, der nu begynder at længes noget så gevaldigt hjem, og det er Lisbet. Hun ville gerne råbe til Andersson for at få ham til at standse. Men hun tør ikke, og han bare kører og kører.

Nu kører de gennem en skov. Man ser kun sneklædte graner og

ikke andet, jo, også Anderssons ryg! Det er jo noget værre noget, dette her, åh, hvor Lisbet fortryder, at hun hoppede op på den pokkers kane, som aldrig standser! Ikke engang, når Andersson drikker af den flaske, han har med. Han kan køre med tømmerne i den ene hånd og flasken i den anden. Synge gør han også.

„Nu skal Andersson leve livet!

Nu skal Andersson være fuld!“

Han synger også andre ting, som er endnu værre.

Men nu kan Lisbet ikke holde det ud længere.

„Stands,“ råber hun, „jeg vil af!“

Andersson drejer hovedet og får øje på hende. Og nu standser kanen endelig. Men Andersson er sur.

„Har du været med helt inde fra byen?“

„Jah,“ græder Lisbet. „Og nu vil jeg hjem!“

„Så må du hellere se at komme af sted,“ siger Andersson.

Lisbet græder endnu mere.

„Ja, men du skal køre mig!“

„Ja, det kunne du lide! Der er ingen, der har bedt dig om at hoppe op på min kane. Det er den vej! Det er bare med at komme af sted!“

Og så kører Andersson. Og der står Lisbet. Hun kan høre, at han stemmer i med sin skrækkelige vise igen. Men snart er der ingenting at høre. Ingen sang og ingen bjældeklang. Kun skoven suser lidt.

„Nu dør jeg nok,“ tænker Lisbet. Alene på en snedækket vej inde midt i skoven langt hjemmefra. „Jo, jeg dør nok,“ tænker hun.

Men hun begynder at løbe. Løber og løber, alt hvad hun kan. Men det er ikke så let at løbe og græde på samme lid. Til sidst må hun standse. Og hun står der i sneen og græder og råber: „Mor! Mor, kom!"

Men mor kan jo ikke komme. Hun skal lige til at begynde at bage brune kager hjemme på Junibakken.

„Jeg kan ikke forstå, hvor de bliver af så længe," siger hun til Madicken. „Vi kan ikke vente længere, nu skal vi bage!"

„Ja, for de skal vel købe hele byen, inden de har fået nok," mener Madicken. Hun mærker ikke længere noget til feberen, og nu skal der bages. Mor har lavet to store klumper dej til brune kager, en til Madicken og en til Lisbet. Og nu bager Madicken grise og julebukke i lange baner. Men uden Lisbet er det ikke så sjovt at bage brune kager til jul, som det plejer, og hun længes kun efter, at Lisbet skal komme farende ind ad døren og råbe: „Er I allerede begyndt?"

Men det er kun Alva, der kommer. Alene!

Stakkels Alva, hvor har hun ledt efter Lisbet! „Er Lisbet kommet hjem?" spørger hun uroligt.

Og da hun får at vide, at det er Lisbet ikke, så græder hun, så tårerne sprøjter.

„Men hun lovede jo, at hun ikke ville gå nogen steder!"

Mor bliver bleg, da hun hører, hvad der er sket.

„Hvor i alverden kan ungen være blevet af?"

Og hun ringer til far inde på arbejdet.

„Hvad skal vi gøre? Du må gå ud i byen og lede!"

„Det har jeg allerede gjort," siger Alva, som hun sidder der mellem bagepladerne og græder.

Samtidig kæmper Lisbet sig hjemad gennem snedriverne. Men nu orker hun snart ikke længere. Vejen her holder jo aldrig op! Og hvorfor skal det sne så helt forskrækkeligt meget? Lisbet er så gal på sneen, at hun har lyst til at spytte på den! Og det var hende, der sagde, at hun kunne lide al den sne, der er i hele verden.

„I hvert fald ikke denne her elendige sne! Og heller ingen anden sne, nå!" Gal er hun, så går det bedre med at komme frem gennem sneen. Men snart er hun bare ked af det igen. Ked af det og træt og sulten og tissetrængende og helt alene, hvordan kan noget være så forfærdeligt?

„Mor, råber hun. „Mor, kom!" Så ser hun pludselig et lille husmandssted, der ligger et lille stykke fra vejen ind i skoven. Dér må der da være et rart menneske, som kan hjælpe hende! Nu sætter hun farten op, og hun trasker hulkende gennem sneen hen til huset og banker på døren. Banker og banker, græder og banker på igen. Men der er ingen, der lukker op, der er nok ingen hjemme. Så hulker hun, så hun ryster. Stakkels Lisbet, hvis mor kunne høre hende nu, så ville hun sikkert også græde.

Men dér ligger der jo en lille kostald, måske er der nogen derinde? Lisbet banker på stalddøren. Der lyder et brøl derindefra, så hun hopper højt i vejret. Måske har de kun gale tyre i den stald? Men nu vil hun ind at have lidt varme. Hun tager i døren, den er ikke låst, sikke et held! Men tør hun? Jo, hun gør!

Der står en enkelt ko i en bås. Og den brøler endnu højere, da Lisbet kommer anstigende. Men snart tier den stille og kikker på Lisbet med rare koøjne. Lisbet klapper den forsigtigt. Bare en ko! Men så er hun da ikke helt alene i verden!

„Jeg må jo have *en eller anden,*" forklarer hun koen.

Det er dejligt herinde i stalden. Og da hun har tisset i renden bag koen, føles det hele i hvert fald lidt lettere. Der ligger noget halm i en tom bås, der lægger hun sig og sover lidt. Men hun vågner snart igen og fryser.

Hun klapper koen og varmer sig lidt ved den. Men så går hun ud i sneen igen.

„Jeg må jo hjem, inden jeg går hen og dør! Dumme Andersson!"

Og Lisbet maser og kæmper og græder sig frem gennem sneen lidt ad gangen. Men til sidst er hun så træt, at hun trimler om i vejkanten, og så giver hun op:

„Nu regner jeg ikke med at rejse mig mere!" Men det er farligt at ligge ude i sneen, har hun hørt. Hvis man da ikke graver sig ned i den, for så fryser man ikke ihjel. Hun lægger lidt sne op på maven. Men det hjælper nu ikke noget særligt. „Men sådan som det sner nu, så er jeg snart så godt som gravet ned alligevel," tænker hun. „Dumme Andersson!"

Så hører hun pludselig sang og bjældeklang, som kommer nærmere. Hvad nu, er det Andersson, der er vendt om?

Nej, det er ikke Andersson. Det er hr. og fru Hansson fra Kullebo, der kommer kørende. Men det ved Lisbet ikke. Alligevel kommer hun på benene i en fart og råber, så højt hun kan: „Må jeg komme med?"

„Kære barn," siger fru Hansson, da hun ser Lisbet stå som en lille snemand i vejkanten. „Hvad laver du alene herude i skoven?"

Men nu stortuder Lisbet, så hun ikke kan svare. Og hr. Hansson kommer og børster sneen af hende og løfter hende op på skødet af sin kone. „Så, så, nu er alt godt igen," siger fru Hansson.

Og vist er det godt, for fru Hansson svøber sit varme sjal om hende og stopper hendes fødder ind under det skindtæppe, de har over knæene, tager de våde vanter af hende og varmer hendes hænder mellem sine og holder hende tæt ind til sig. Vist er det godt, vist er

det dejligt, men græde gør Lisbet alligevel, hun kan slet ikke holde op. Til sidst får hun dog hulket færdig, og så må hun fortælle, hvad hun hedder, og hvor hun bor, og hvorfor hun er så langt hjemmefra.

„Åh, din lille stakkel," siger fru Hansson igen og igen. Og hr. Hansson skynder på hesten.

„Nu skal du ikke græde mere! Nu kører vi dig hjem til din mor!"

Og hr. og fru Hansson begynder igen at synge.

Som de altid gør, når de er ude at køre,

„Kun en dag, et øjeblik ad gangen
hvilken trøst for den forsagte ånd.
Hvorfor skal mig uro holde fangen?
Alting hviler i min Faders hånd. "

Lisbet sukker, så dejligt er det. At sidde her og have varmen og glide af sted i en kane, mens det bliver mørkere og mørkere i skoven, og høre sang og bjældeklang og ikke andet. Lidt efter sover hun. Hun sover, lige til kanen standser ud for lågen ind til Junibakken.

Inde i køkkenet sidder Madicken alene sammen med Pus og Sasso og venter og venter. Mor og Alva og far og mange andre er ude at lede efter Lisbet.

Nu er det helt mørkt, og Madicken bliver mere og mere ængstelig. Tænk, hvis de ikke finder Lisbet, tænk, hvis hun aldrig kommer hjem igen, hvad skal det hele så ende med?

„Ja, så må jeg vel bage hendes brune kager," tænker Madicken.

Men det føles ikke, som om det bliver sjovt at bage *de* brune kager. Madicken græder, åh, hvor hun længes efter Lisbet!

„Lisbet, hvor er du?“ råber hun. Akkurat som om hun troede, at Lisbet kunne høre hende!

Og i samme øjeblik går døren op, og ind kommer Lisbet.

„Her er jeg,“ siger hun og ler.

Madicken farer frem og slår armene om hende, og de omfavner hinanden hårdt og længe. Men til sidst siger Lisbet:

„Jeg må have noget at spise!“

„Du kan få noget smørrebrød!“

Madicken peger, der står brød og smør og mælk på køkkenbordet og ost og kolde frikadeller. Og Madicken smører mellemmadder, den ene efter den anden. Lisbet kan ikke få nok. Hun bare spiser og spiser, så hun knap nok kan svare, da Madicken spørger og vil vide:

„Men hvor har du været hele dagen?"

„Eg ar ært ude å øre med et ols, er edder Andersson," siger Lisbet med munden fuld af smørrebrød. Og Madicken forstår straks, hvad det betyder:

„Jeg har været ude at køre med et fjols, der hedder Andersson!"

Og mens Lisbet tygger og spiser, fortæller hun det alt sammen. Alt det skrækkelige, hun har været ude for i dag.

Madicken ser bebrejdende på hende.

„Men du lovede jo Alva, at du ikke ville gå nogen steder!"

„Det gjorde jeg heller ikke," siger Lisbet, da hun har tænkt sig lidt om. „Jeg *kørte!*"

Så løber Madicken igen hen til hende og omfavner hende.

„Du er en værre én! Men jeg kan alligevel godt lide dig."

Lisbet får også lov til at smage på Madickens brune kager. I morgen skal hun bage sine egne. Men nu er hun træt, og hun gaber.

„Nu ved jeg, hvad vi gør," siger Madicken. „Vi går i seng. Og når mor og far kommer hjem, så ligger der to børn i stedet for et, tænk, hvor glade de så bliver!"

Lisbet nikker.

„Ja, for der er stor forskel på to børn og kun ét!"

Nu får de travlt. De vil i seng i en fart, så mor og far ikke skal nå hjem og ødelægge hemmeligheden.

„Må jeg komme hen og ligge i arm med dig?" spørger Lisbet.

„Ja, det må du gerne!"

Der er ingenting, Madicken hellere vil.

„For ved du hvad? Når mor og far kommer og skal sige godnat til mig, så ser de din tomme seng, og så græder de."

De fniser henrykt, da de tænker på, hvordan mor og far vil græde til ingen verdens nytte.

„Og så – puf – stikker du hovedet frem fra tæppet i min seng og siger: Hvad tuder I for? De kommer til at skrige af grin!"

Lisbet fniser igen. Det her bliver virkelig sjovt!

Lidt efter synger hun den sang, hun lige har lært:

„Kun en dag, et øjeblik ad gangen,
hvilken trøst for den for ... den der ånd.
Hvorfor skal mig uro holde fangen?
Alling hviler i min Faders hånd."

„Hvor har du lært den?" spørger Madicken. Og så fortæller Lisbet hende det.

„Men Andersson, det fjols, han sang også en!"

„Så syng den," siger Madicken.

Lisbet ryster på hovedet.

„Nej, den var ikke for børn!"

Men Madicken bliver ved.

„Pyt med det, syng den nu!"

„Så skal det være nede under tæppet," siger Lisbet.

Og de kryber ned under tæppet, og Lisbet synger så sagte, så sagte, for de er jo alligevel børn og burde ikke høre den slags slemme ting.

„Her skal fanden tage mig drikkes brændevin, her skal livet leves godt ..."

Her slutter hun pludselig. „Nej, den er ikke for børn, siger jeg jo!“

„Nej, føj, hvor er den slem,“ siger Madicken. „Men syng den alligevel en gang til.“

Det vil Lisbet ikke. Hun stemmer i stedet i med *Kun en dag*. Så kommer Madicken pludselig i tanker om noget.

„Tænk, hvis jeg nu har smittet dig, så du også får feber!“

„Så gør det ikke noget,“ siger Lisbet. „For jeg skal alligevel ikke ud i morgen.“

Så tænker hun sig lidt om.

„Jeg skal ikke ud mere på denne her side af jul. Og måske aldrig mere!“

Madicken er meget forbavset.

„Hvorfor det?“

„Jeg har været nok ude,“ siger Lisbet.

Mor og far og Alva kommer hjem lidt efter. Og de er så dybt fortvivlede, at de ikke engang kan græde.

Men mor og far går op på børneværelset for at sige godnat til Madicken.

Og i Madickens seng finder de to små piger, som ligger tæt ind til hinanden og sover. De ligner næsten engle.

Mor og far står stille og ser på dem. De holder hinanden i hånden, og tårerne triller ned ad kinderne på dem.

„Gud ske tak og lov," hvisker mor. „Gud ske tak og lov!"

For vist er der stor forskel på to børn og kun ét.

I Skumringslandet

Illustreret af Marit Törnqvist

Somme tider ser mor så ked ud af det. Det er kun på grund af mit ben. Jeg har haft ondt i benet et helt år nu. I al den tid har jeg ligget her i min seng. Jeg kan slet ikke gå. Mor er så ked af det med benet. Engang hørte jeg hende sige til far.

„Ved du hvad, jeg tror aldrig, Jørgen kommer til at kunne gå mere."

Det var selvfølgelig ikke meningen, at jeg skulle have hørt det.

Hele dagen ligger jeg her i min seng og læser eller tegner eller bygger med mit meccano-sæt. Når det begynder at blive mørkt, kommer mor ind og siger:

„Skal vi tænde lys nu, eller vil du holde mørkning som sædvanlig?"

Og så siger jeg, at jeg vil holde mørkning som sædvanlig. Mor går ud i køkkenet igen. Netop i det øjeblik banker hr. Liljekvast på vinduet. Hr. Liljekvast hører til Skumringsfolket og bor i Skumringslandet. Det kaldes også Landet Der Ikke Findes. Hver aften følger jeg med hr. Liljekvast til Skumringslandet.

Jeg skal aldrig glemme, da han hentede mig første gang. Det var for resten netop den dag, mor sagde det dér med, at jeg aldrig ville komme til at gå mere. Det gik altså sådan til:

Det var i skumringen. Henne i krogene var det allerede helt mørkt. Jeg ville ikke tænde lyset, for jeg havde jo lige hørt mor sige det dér til far ude i køkkenet, og jeg lå og spekulerede på, om jeg virkelig aldrig ville komme til at gå mere, og jeg tænkte på fiskestangen, jeg havde fået til min sidste fødselsdag, og måske aldrig ville komme til at bruge, og – ja, det kan godt være, jeg græd lidt. Så hørte jeg, at der blev banket på vinduet. Vi bor på tredje sal i et hus ved Karlbergsvejen, så jeg blev jo lidt forbavset. Hvem i alverden kunne banke på vinduet hos os? Jo, det var hr. Liljekvast og ingen anden! Han gik lige ind gennem vinduet. *Skønt vinduet var lukket.* Han var en ganske lille herre i et ternet sæt tøj og med en høj, sort hat på hovedet. Han tog hatten af og bukkede. Jeg bukkede også, så godt jeg kunne i sengen.

„Mit navn er Liljekvast," sagde han. „Jeg tripper lidt rundt på sålbænkene uden for vinduerne hist og her i byen for at se, om der skulle være nogle børn, som vil med til Skumringslandet. Vil du med?"

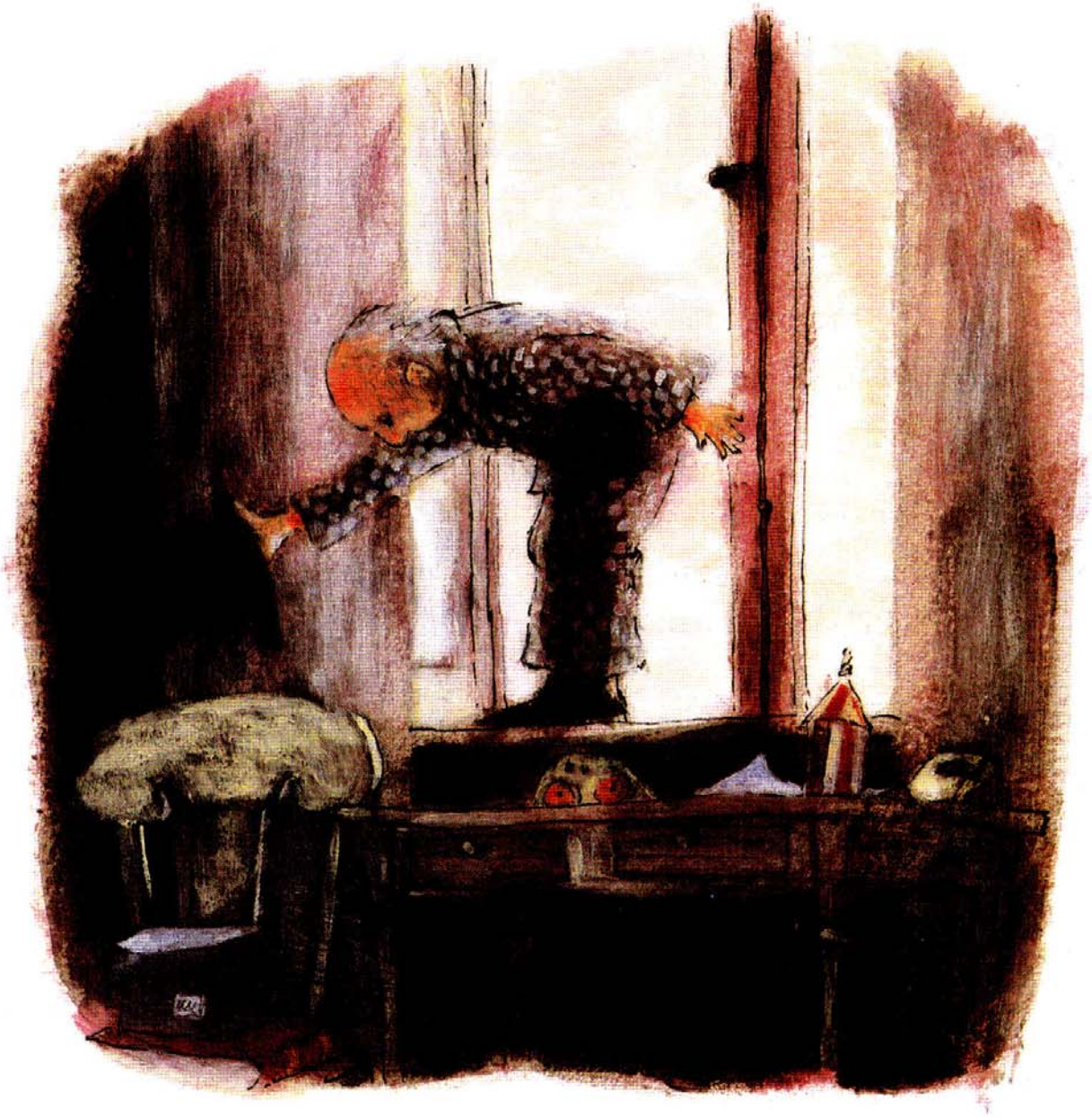

„Jeg kan ikke følge med nogen steder," sagde jeg, „for jeg har ondt i mit ben."

Men så kom hr. Liljekvast hen til mig og tog mig i hånden.

„Det spiller ingen rolle," sagde han. „Det spiller ingen rolle i Skumringslandet."

Og så trådte vi lige ud ad vinduet uden at åbne det. På sålbænken blev vi stående og så os om. Hele Stockholm lå hyllet i skumring, en blid, blå skumring. Der var ingen mennesker at se på gaderne.

„Så flyver vi," sagde hr. Liljekvast. Og det gjorde vi. Vi fløj helt over til Klarakirkens tårn.

„Jeg skal lige tale et par ord med kirkehanen," sagde hr. Liljekvast. Men kirkehanen var der ikke.

„Han er ude på en skumringstur," sagde hr. Liljekvast. „Han flagrer rundt her i Klarakvarteret for at se, om der er nogle børn, som trænger til at komme til Skumringslandet. Kom, så flyver vi videre!"

Vi landede i Kronobergsparken. På træerne dér voksede der røde og gule bolsjer.

„Værsgo, spis!" sagde hr. Liljekvast.

Det gjorde jeg så. Og jeg har aldrig smagt så gode bolsjer.

„Har du lyst til at køre en sporvogn?" spurgte hr. Liljekvast.

„Det kan jeg ikke, for jeg har aldrig prøvet det," sagde jeg.

„Spiller ingen rolle," sagde hr. Liljekvast. „Spiller ingen rolle i Skumringslandet."

Vi fløj ned til Sankt Eriksgade og entrede op på forperronen i en linje fire. Der var ingen mennesker i sporvognen, ingen almindelige mennesker mener jeg. Men den var fuld af små underlige mænd og koner.

„De tilhører alle sammen Skumringsfolket," sagde hr. Liljekvast.

Der sad også nogle børn. Jeg genkendte en pige, der havde gået en klasse under mig, dengang jeg endnu kunne gå i skole. Jeg kunne huske, at hun altid plejede at se så sød og rar ud. Det gjorde hun for resten også nu.

„Hun har været hos os i Skumringslandet længe," sagde hr. Liljekvast.

Jeg startede sporvognen. Det var så let som ingenting. Den brasede af sted, så luften fløjtede om den. Vi standsede ikke ved nogen af stoppestederne, for der var ingen, som skulle af. Alle sammen kørte de bare, fordi det var morsomt, og ingen ville af ved stoppestederne. Jeg kørte over Vesterbroen, og dér hoppede sporvognen pludselig af sporet og røg ned på vandet.

4

„Åh, hvordan skal det her dog gå?“ skreg jeg.

„Spiller ingen rolle,“ sagde hr. Liljekvast. „Spiller ingen rolle i Skumringslandet.“

Sporvognen kørte næsten bedre på vandet. Det var så sjovt at køre den. Vi standsede neden for Nordbroen, og dér hoppede sporvognen op på land igen. Der var stadig ikke et menneske at se. Det var så underligt med de øde gader og den sære blå skumring.

Hr. Liljekvast og jeg stod af sporvognen ved slottet. Hvem der kørte den videre, ved jeg ikke.

„Nu går vi op og hilser på kongen,“ sagde hr. Liljekvast.

„Lad gå!“ sagde jeg.

Jeg troede selvfølgelig, det var den sædvanlige konge, han mente, men det var det ikke. Vi gik ind gennem en port og op ad en trappe ind i en stor sal. Dér sad en konge og en dronning på to gyldne troner. Kongen var iført et skrud af guld og dronningen et af sølv. Og deres øjne – nej, ingen kan beskrive deres øjne, men når de så på mig, var det, som løb der ild eller is ned ad ryggen på mig.

Hr. Liljekvast bukkede dybt og sagde:

„Oh, konge af Skumringslandet, oh, dronning af Landet Som Ikke Findes! Må jeg præsentere Jørgen Petterson fra Karlbergsvejen!“

Kongen talte til mig. Det lød som et vældigt vandfald, men jeg husker ikke noget af, hvad han sagde. Rundt om kongen og dronningen stod der en hel række hofdamer og hofmænd! Pludselig begyndte de at synge. Og det var en sang, der aldrig er hørt mage

til i hele Stockholm by. Det føltes, som løb der endnu mere is og ild ned ad ryggen på en, når man hørte den.

Kongen nikkede og sagde:

„Sådan synger vi i Skumringslandet. Det er sådan, vi synger i Landet Som ikke Findes."

Lidt efter stod hr. Liljekvast og jeg nede på Nordbroen igen.

„Nu er du præsenteret ved hoffet," sagde hr. Liljekvast.

Og så tilføjede han:

„Nu kører vi til Skansen. Har du lyst til at køre en bus?"

„Det ved jeg ikke, om jeg kan," sagde jeg. For jeg tænkte, at den nok var sværere at køre end en sporvogn.

„Spiller ingen rolle," sagde hr. Liljekvast. „Spiller ingen rolle i Skumringslandet."

Og vips! stod der en rød bus, og jeg hoppede ind, satte mig ved rattet og trådte på speederen. Jo, jeg kunne sandelig køre en bus! Jeg kørte hurtigere, end noget menneske nogen sinde har gjort, og jeg truttede, så det lød som en ambulance.

Når man kommer ind gennem gitterportene til Skansen, ligger

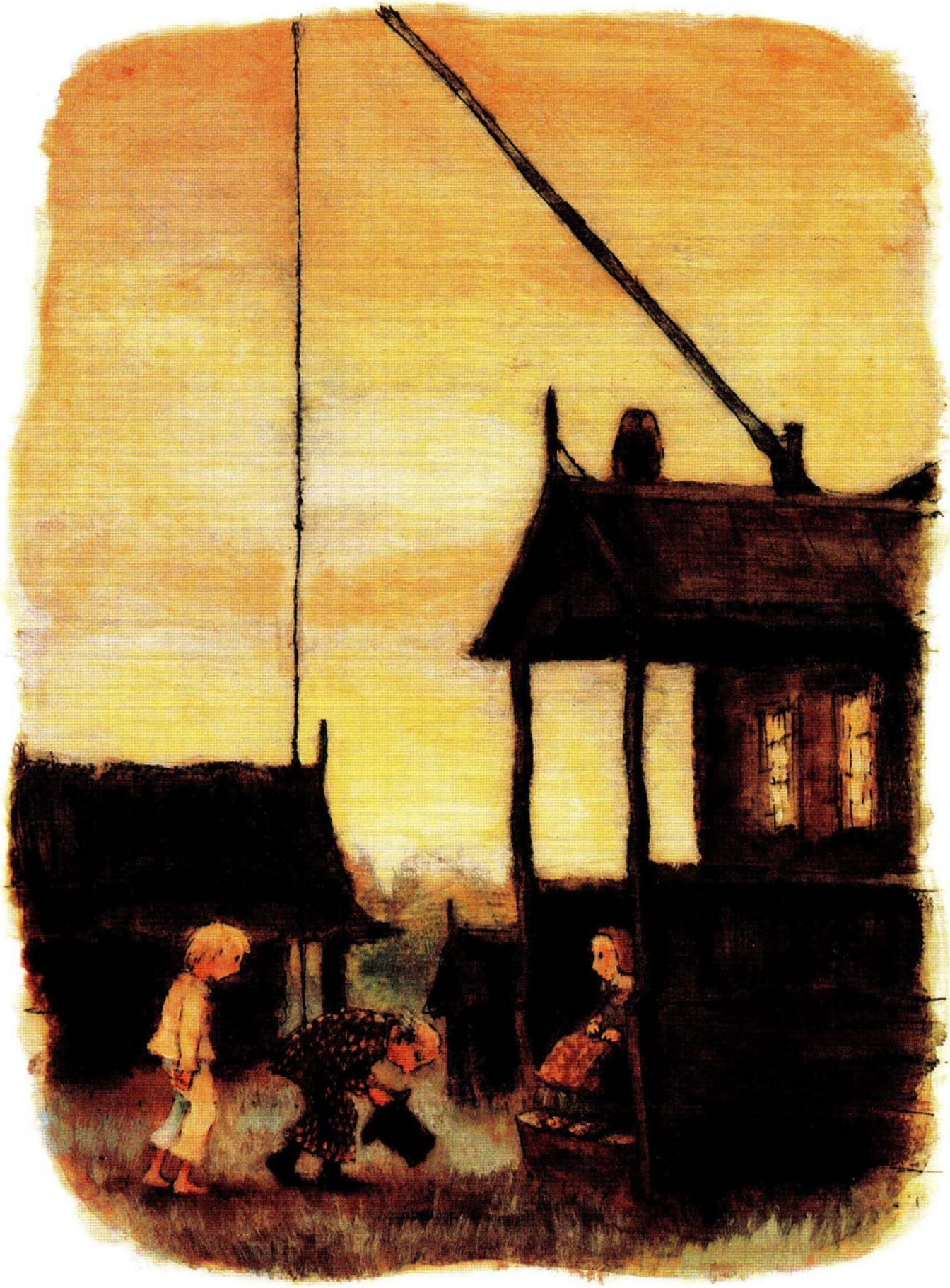

Elvrosgården et lille stykke oppe ad bakken på venstre hånd. Det er en hyggelig gammel gård med længer på alle sider og en hyggelig græsplæne foran. I gamle dage lå den i Härjedalen.

Da hr. Liljekvast og jeg kom ind i gården, sad der en pige på trappen. Vi gik hen og hilste på hende.

„Goddag, Kristine," sagde hr. Liljekvast.

Kristine havde sådan noget underligt tøj på.

„Hvorfor har hun sådan noget underligt tøj på?" spurgte jeg.

„Sådan noget tøj gik de med i gamle dage, da Kristine boede i Elvrosgården," sagde hr. Liljekvast.

„I gamle dage," sagde jeg. „Bor hun her da ikke nu?"

„Kun i skumringstimen," sagde hr. Liljekvast. „Hun hører til Skumringsfolket."

Der lød musik inde fra huset, og Kristine bød os indenfor. Der var tre spillemænd, som spillede violin, og mange, der dansede. I den åbne kamin flammede ilden.

„Hvad er det for nogen folk?" spurgte jeg.

„De har alle sammen boet i Elvrosgården i gamle dage," sagde hr. Liljekvast. „Og nu mødes de her og hygger sig sammen i skumringstimen."

Kristine dansede med mig. Tænk, at jeg kunne danse så godt, jeg med mit ben!

Efter dansen spiste vi en masse lækre ting, der var dækket op med på et bord. Fladbrød og myseost og rensdyrsteg og jeg ved ikke hvad. Det smagte så godt, så godt, for jeg var sulten.

Men jeg ville gerne se lidt mere af Skansen, så hr. Liljekvast og jeg gik videre. Lige uden for Elvrosgården kom der en elg vandrende.

„Hvad er nu det?“ sagde jeg. „Er den sluppet løs?“

„I Skumringslandet er alle elge frie,“ sagde hr. Liljekvast. „Ingen elge er spærret inde i Landet Der Ikke Findes.“

„Og det spiller ingen rolle,“ sagde elgen.

Jeg var ikke spor forbavset over, at den kunne tale.

Oppe ved Højenloft, hvor far og mor og jeg somme tider plejede at drikke kaffe om søndagen, dengang jeg ikke havde ondt i benet, kom der to søde, små bjørneunger luntende. De slog sig ned ved et bord og råbte højt, at de ville have citronsodavand. Og straks kom der en kæmpeflaske farende gennem luften og havnede på bordet

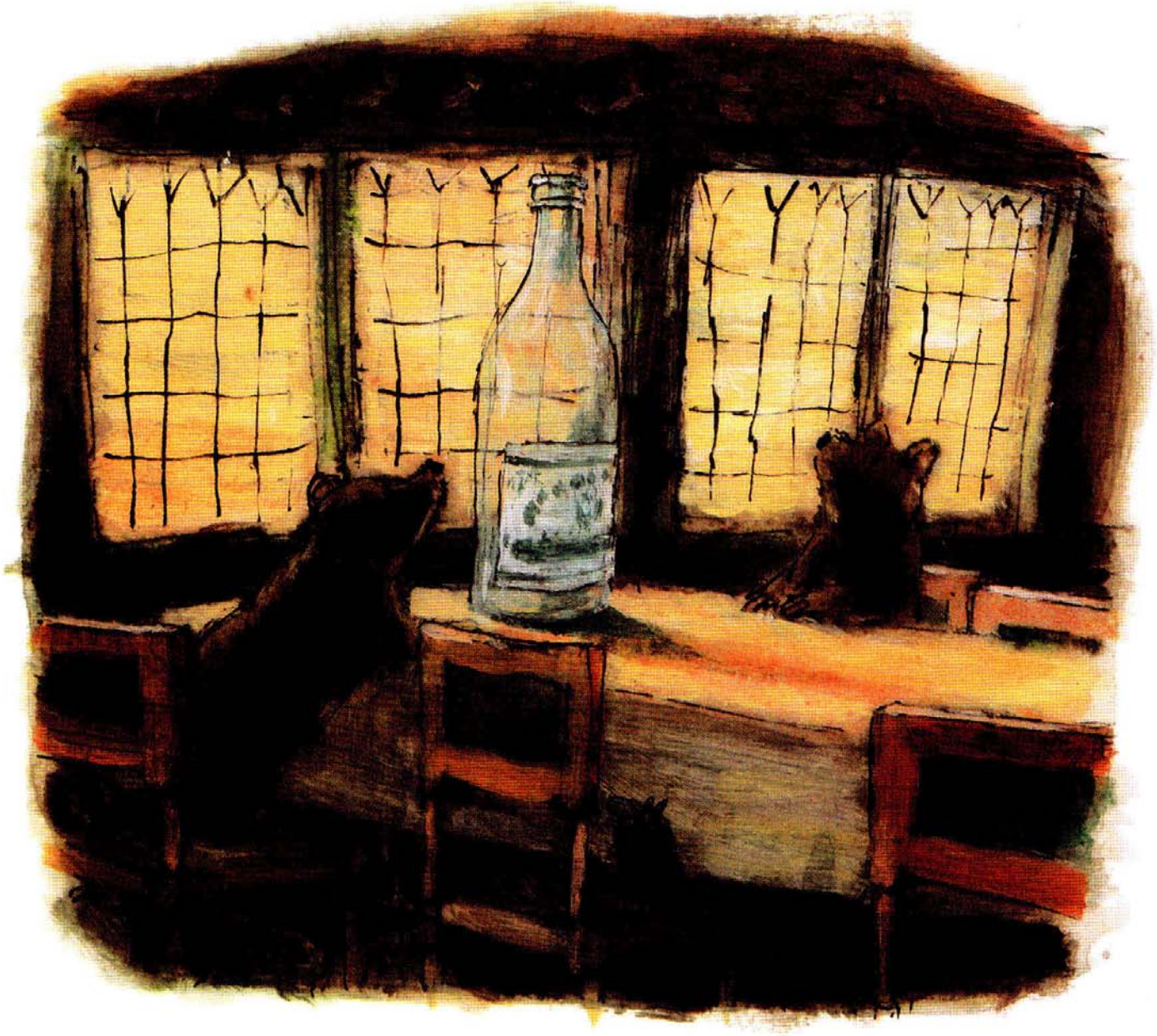

foran bjørneungerne. De skiftedes til at drikke af flasken. Bagefter tog den ene af dem og hældte en hel masse sodavand i hovedet på den anden. Men selv om den blev drivvåd, grinede den bare og sagde:

„Spiller ingen rolle! Spiller ingen verdens rolle i Skumringslandet!"

Hr. Liljekvast og jeg gik længe rundt og så på alle dyrene, der færdedes overalt. Men der var ikke et menneske at se – et ganske *almindeligt* menneske, mener jeg.

Til sidst spurgte hr. Liljekvast, om jeg ville se, hvor han boede.

„Ja tak," sagde jeg.

„Så flyver vi til Blokhusodden," sagde han.

Og det gjorde vi så.

Derude ved Blokhusodden lå et lillebitte, gulmalet hus, omgivet af en syrenhæk, helt for sig selv og langt fra de andre huse. Man kunne overhovedet ikke se det fra vejen. En lille sti førte fra verandaen ned til vandet. Dernede var der en bådebro, og ved den lå

der en båd. Hele huset og båden og det alt sammen var naturligvis meget mindre end almindelige huse og både. For hr. Liljekvast var en ganske lille herre. Først nu mærkede jeg, at jeg selv var lige så lille.

„Det er et hyggeligt sted, det her," sagde jeg. „Hvad hedder det?"

„Det hedder Villa Liljero," sagde hr. Liljekvast.

Syrenerne lugtede så godt, solen skinnede, vandet klukkede mod stranden, og der lå en fiskestang på bådebroen. Jo, solen skinnede, det var da mærkeligt! Jeg kiggede ud gennem syrenhækken, og så så jeg, at der uden for den stadig var den samme blå skumring.

„Solen skinner altid over Villa Liljero," sagde hr. Liljekvast. „Syrenerne blomstrer hele tiden. Aborrerne bider ustandseligt på krogen uden for bådebroen. Har du ikke lyst til at komme her og fiske en gang imellem?"

„Ih jo, det vil jeg gerne," sagde jeg.

„Det må bare vente til en anden gang," sagde hr. Liljekvast. „Skumringstimen er snart slut. Vi bliver nødt til at flyve hjem til Karlbergsvejen."

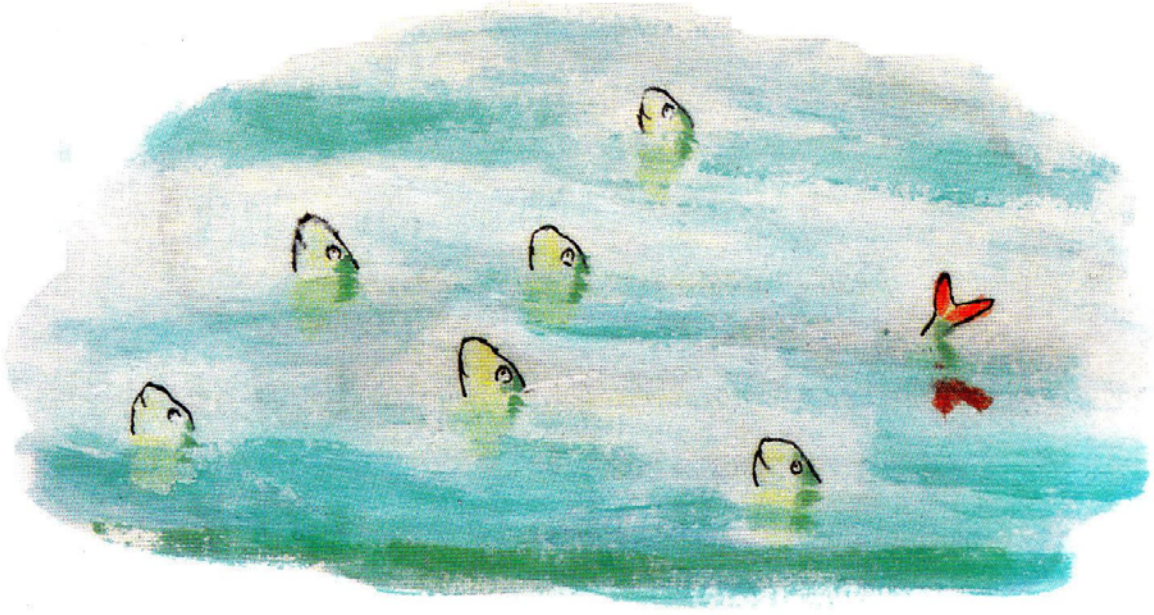

Og det gjorde vi så. Vi fløj over Djurgårdens ege og højt over det blinkende vand i vigen og højt over byen, hvor lyset nu begyndte at blive tændt rundt om i hjemmene. Jeg havde aldrig vidst, at der fandtes noget så smukt som byen dér under mine fødder.

De er ved at bygge en undergrundsbane under Karlbergsvejen.

Far har somme tider båret mig hen til vinduet, for at jeg kunne se de store gravemaskiner, der øser grus og sten op dybt nede fra jorden.

„Vil du ikke øse lidt grus op med gravemaskinen?“ spurgte hr. Liljekvast, da vi kom hjem til Karlbergsvejen.

„Jeg tror ikke, jeg forstår mig på mekanismen," sagde jeg.

„Spiller ingen rolle," sagde hr. Liljekvast. „Spiller ingen rolle i Skumringslandet."

Og jeg kunne sandelig klare mekanismen! Det var så let, så let. Jeg øsede den ene store skovlfuld grus efter den anden op og væltede den af i en lastbil, der holdt ved siden af. Det var mægtig sjovt. Men pludselig fik jeg øje på nogle sære små, rødøjede gamle mænd, der kiggede ud af en hule dybt nede, hvor undergrundsbanen skal være.

„Det er De Underjordiske," sagde hr. Liljekvast. „De tilhører også Skumringsfolket. De har store, vidtstrakte sale dernede, som lyser af guld og diamanter. En anden gang skal du få lov at komme med derned."

„Ja, men hvad nu, hvis undergrundsbanen bliver sprængt lige ind i deres sale?" sagde jeg.

„Spiller ingen rolle," sagde hr. Liljekvast. „Spiller ingen rolle i Skumringslandet. De Underjordiske flytter deres sale, når det er nødvendigt."

Så fløj vi lige ind gennem vores lukkede vindue, og jeg dumpede lige ned i min seng.

„Vi ses i morgen i skumringstimen," sagde hr. Liljekvast. Og væk var han. Lige i det samme kom mor ind og tændte lyset.

Det var første gang, jeg traf hr. Liljekvast. Men han kommer hver dag nu og tager mig med til Skumringslandet. Ih, hvor er der dejligt! Man har det noget så godt der. Det gør ikke spor, at man har ondt i benet. For i Skumringslandet kan man flyve.

Karlsson er den dygtigste i klassen

ILLUSTRERET AF ILON WIKLAND

Mor og far tog af sted på deres krydstogt en aften, hvor regnen styrtede ned, så det trommede mod ruderne og gurglede i tagrenderne. Ti minutter inden de rejste, ikke før, kom frøken Buck brusende ind ad døren, så våd som en druknet mus og så gnaven som en gammel sørøver.

„Endelig," sagde mor. „Endelig!"

Hun havde gået og ventet hele dagen, og nu var hun nervøs, men det forstod frøken Buck ikke. Hun sagde surt:

„Jeg kunne ikke komme før. Det er Fridas skyld."

Der var så meget, mor syntes, hun ville have talt med frøken Buck om. Men det blev der ikke tid til nu, for taxien stod allerede på gaden og ventede.

„Det vigtigste er vores lille dreng," sagde mor og fik tårer i øjnene. „Åh, der må ikke ske ham noget, mens vi er væk."

„Der hvor jeg er, sker der ikke noget," forsikrede frøken Buck, og far sagde, at det vidste han godt. Han var sikker på, at alt ville gå godt, sagde han, og så kyssede de Lillebror farvel, både far og mor, og fór ud og forsvandt i elevatoren ... og så var Lillebror alene med frøken Buck.

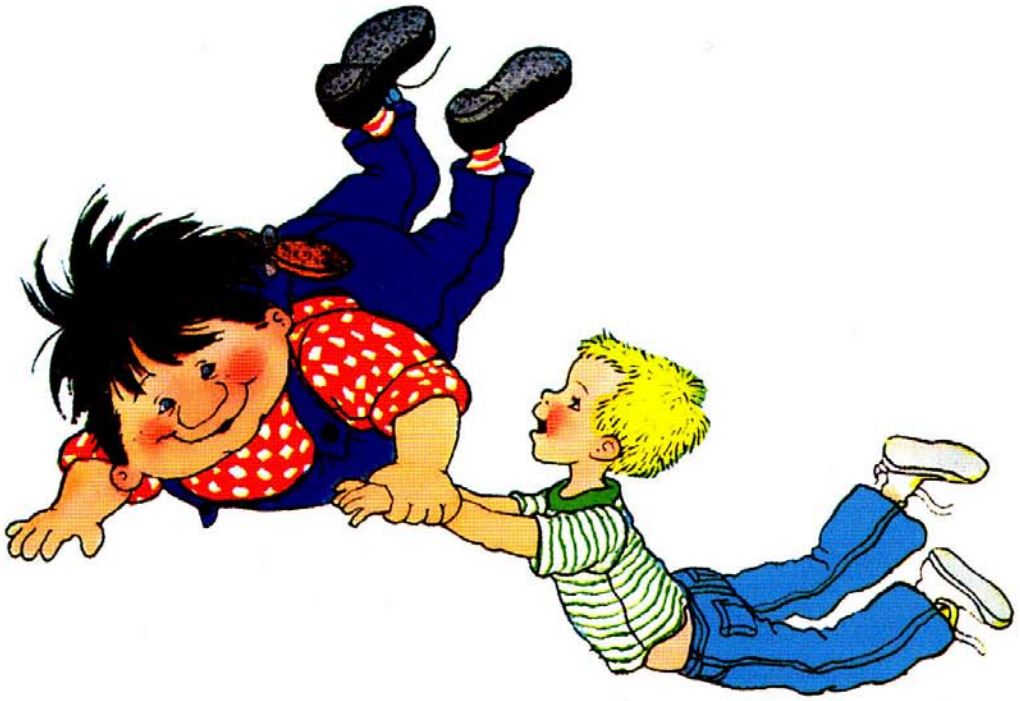

Hun havde sat sig ved bordet i køkkenet, stor og grov og gnaven, og glattede det våde hår med sine store, grove hænder. Lillebror kiggede forsigtigt på hende og smilede lidt for at vise sig venlig. Han huskede sidste gang, de havde hende i huset, hvor bange han var for hende dengang, og hvor dårligt han havde kunnet lide hende i begyndelsen. Men sådan var det ikke nu, nu var det næsten dejligt, at hun sad der. Og selv om det kunne blive besværligt med hende og Karlsson i samme hus, så var Lillebror alligevel taknemmelig over, at frøken Buck havde villet komme. Ellers ville mor aldrig i livet havde ladet ham blive hjemme og våge over Karlsson, det var helt sikkert. Derfor ville Lillebror lige fra begyndelsen være venlig over for frøken Buck, og han spurgte høfligt:

„Hvordan har Frida det?“

Frøken Buck svarede ikke, hun fnøs bare. Frida var frøkens Bucks søster. Lillebror havde aldrig mødt hende, kun hørt om hende. En

hel del havde han faktisk hørt om hende. Fra frøken Buck. Frøken Buck boede sammen med Frida i en lejlighed i Frejagade, men det lod ikke til, at de havde det videre sjovt. Lillebror havde forstået, at frøken Buck var sur på sin søster og syntes, at hun var vigtig og gjorde sig interessant. Det var begyndt med, at Frida kom til at optræde i et tv-program om spøgelser, og det var frøken Buck blevet meget irriteret over. Ganske vist fik hun senere selv i et andet tv-program lov til at vise hele det svenske folk, hvordan hun lavede Hildur Bucks lækre ruskomjuks, men det havde åbenbart ikke været nok til at dukke Frida. Måske fortsatte hun alligevel med at gøre sig vigtig og interessant, siden frøken Buck bare fnøs på den måde, da Lillebror spurgte:

„Hvordan har Frida det?"

„Jo tak, hun har det godt, ser det ud til," sagde frøken Buck, da hun var færdig med at fnyse. „Hun har fået sig en kæreste på halsen, det arme skrog!"

Lillebror vidste ikke rigtigt, hvad han skulle svare på det, men noget måtte han sige, og han ville jo så gerne være høflig, derfor sagde han:

„Har du ikke også en kæreste, frøken Buck?"

Det skulle han åbenbart ikke have sagt, for frøken Buck rejste sig brat og begyndte at vaske op, så det klirrede og skramlede.

„Nej, gudsketakoglov," sagde hun. „Og jeg vil heller ikke have nogen. Vi behøver jo ikke alle sammen at være lige så fjollede som Frida."

Hun stod tavs et stykke tid og vaskede op, så skummet stod hende om ørerne. Men så kom hun vist i tanke om noget, og hun vendte sig bekymret om mod Lillebror.

„Hør engang, den der lille, modbydelige, tykke dreng, som du legede med sidst, han kommer her vel ikke nu for tiden, håber jeg!"

Frøken Buck havde aldrig forstået, at Karlsson på taget var en smuk og gennemklog og tilpas tyk mand i sin bedste alder. Hun troede, at han var en af Lillebrors jævnaldrende skolekammerater og en ganske almindelig lille balademager. At han var en balademager, som kunne flyve, tænkte hun ikke nærmere over. Hun troede, at hans motor var noget, man kunne købe i enhver legetøjsbutik, hvis man ellers havde penge nok, og hun himlede bare op om, hvor forkælede børn var med dyrt legetøj nu om stunder. „Snart flyver de vel til månen, før de overhovedet er begyndt at gå i skole," sagde hun. Og nu kaldte hun Karlsson „den der lille, modbydelige, tykke dreng" – det syntes Lillebror virkelig ikke var særlig pænt sagt.

„Karlsson er ikke modbydelig ...“ begyndte han, men i det samme ringede det på døren.

„Åh nej, kommer onkel Julius allerede,“ sagde Lillebror og løb ud for at lukke op.

Men det var ikke onkel Julius, det var Karlsson. En fuldstændig gennemblødt Karlsson, som stod der i en lille pyt regnvand og så bebrejdende ud.

„Hvor længe er det meningen, at man skal flyve rundt i regnen og bande, bare fordi du ikke kan lade dit vindue stå åbent?“ spurgte Karlsson.

„Jamen, du sagde jo, at du ville gå i seng,“ forsvarede Lillebror sig, for det havde Karlsson faktisk sagt. „Jeg troede bestemt ikke, at du ville komme i aften.“

„Du kunne have håbet,“ sagde Karlsson. „Du kunne have tænkt: Måske kommer han alligevel, den kære lille Karlsson, åh, hvor skal det blive sjovt, ja, måske kommer han, for han vil sikkert gerne hilse på Husbukken, kunne du have tænkt.“

„Vil du da gerne det?“ spurgte Lillebror ængsteligt.

„Hå, hå,“ sagde Karlsson med tindrende øjne, „hå, hå, hvad tror du?“

Lillebror var jo godt klar over, at han ikke kunne holde Karlsson og frøken Bock fra hinanden i al evighed, men han var ikke forberedt på, at de skulle støde sammen allerede den første aften. Han måtte tale med Karlsson, men Karlsson var allerede på vej mod køkkenet, så ivrig som en jagthund. Lillebror fór efter og huggede en klo i ham.

„Du, Karlsson," sagde han overtalende. „Hun tror, at du er en af mine klassekammerater, og det må hun gerne blive ved med, synes jeg."

Karlsson standsede brat. Og så klukkede det i ham af latter, som det altid gjorde, når han var rigtig henrykt over et eller andet.

„Tror hun virkelig, at jeg også går i skole," sagde han jublende. Og så satte han ny fart på mod køkkenet.

Frøken Buck hørte ham nærme sig i galop. Hun ventede jo onkel Julius og var forundret over, at en gammel mand kunne spurte af sted med den fart. Forventningsfuldt stirrede hun mod døren for at se hurtigløberen, men da døren gik op, og Karlsson kom stormende ind, udstødte hun et gisp, som om hun havde set en slange. En slange som hun absolut ikke ville have i sit køkken.

Men det forstod Karlsson ikke. Han var henne hos hende i et par spring og kiggede ivrigt op i hendes misbilligende ansigt.

„Og hvem tror du så, der er den dygtigste i klassen?" spurgte han. „Gæt, hvem der er dygtigst til regning og læsning og skrivning og al... alting?"

„Man plejer at hilse, når man kommer ind," sagde frøken Buck. „Og det interesserer mig ikke, hvem der er dygtigst i klassen. Det er i hvert fald ikke dig."

„Jo, tænk, det er det faktisk," sagde Karlsson, men så gik han i stå, og det så ud, som om han tænkte sig om.

„Jeg er i hvert fald dygtigst i regning," sagde han dystert, da han havde tænkt færdigt. Men så trak han på skuldrene.

„Nå, ja, det er jo småting," sagde han og begyndte muntert at hoppe rundt i køkkenet. Han kredsede om frøken Buck, og lige pludselig istemte han en glad og velkendt lille sang:

Det skal sige knald og bang, og sjov vil jeg ha' ...

„Nej, Karlsson," sagde Lillebror hurtigt. „Nej, nej!"

Men det hjalp ikke.

Udi bosse bisse basse bisse bum faldera ...

sang Karlsson. Og da han kom til „*faldera*", lød der pludselig et knald og derefter et skrig. Knaldet kom fra Karlsson pistol, og skriget kom fra frøken Buck. Lillebror troede først, at hun var besvimet, for hun sank ned på en stol og sad der tavs med lukkede øjne, men da Karlsson fortsatte med sit *bosse, bisse basse bum faldera*, så slog hun øjnene op og sagde vredt:

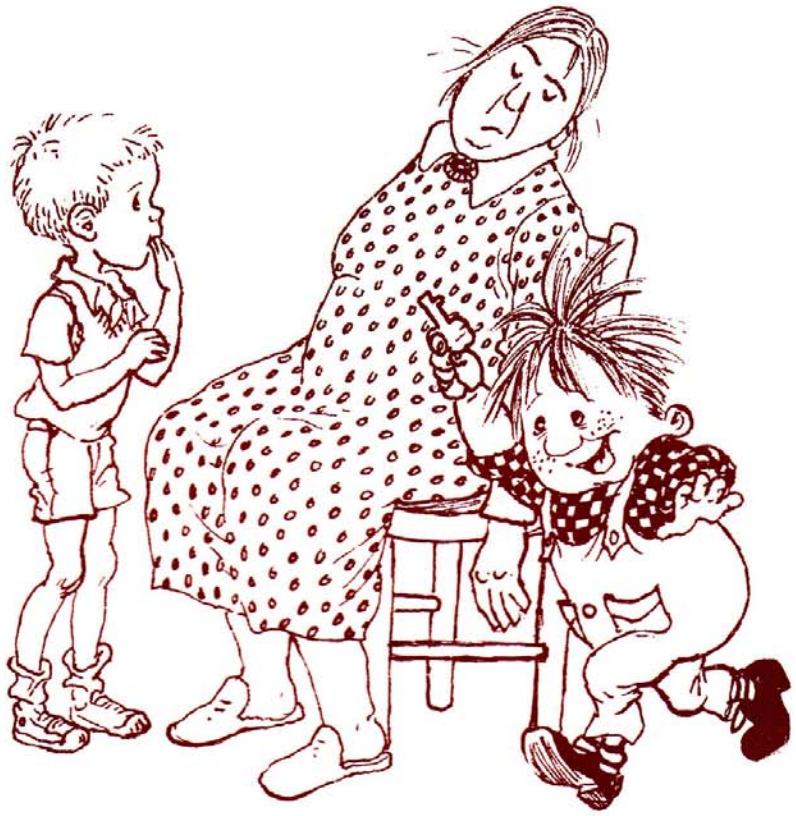

„Jeg skal bosse og bisse og basse dig, din modbydelige unge, så du aldrig glemmer det, hvis du gør det der en gang til!"

Det svarede Karlsson ikke på. Han stak bare en buttet pegefinger ind under hagen på frøken Buck og pegede på en smuk broche, hun havde siddende der.

„Den er vel nok fin," sagde han. „Hvor har du hugget den?"

„Jamen Karlsson dog," sagde Lillebror forskrækket, for han så jo, hvor rasende frøken Buck blev.

„Det ... det ... det var dog det mest uforskammede," stammede hun og kunne næsten ikke få ordene frem, men så råbte hun:

„Ud med dig! Ud, siger jeg!"

Karlsson kiggede forbavset på hende.

„Nå, nå, små slag," sagde han. „Jeg spurgte jo bare. Og når man spørger høfligt, kan man vel forvente et høfligt svar, synes jeg."

„Ud," skreg frøken Buck.

„For resten," sagde Karlsson. „Der er en ting til, jeg gerne ville vide: Er du ikke også lidt stiv i kroppen om morgenen, og hvor tidligt vil du i så fald have, at jeg skal begynde at figurere dig?"

Frøken Buck så sig vildt omkring efter et våben at jage Karlsson ud med, og Karlsson sprang tjenstvilligt hen til kosteskabet og hev en tæppebanker frem, som han stak i hånden på hende.

„Hå, hå," råbte han og satte af sted i ilmarch rundt i køkkenet. „Hå, hå, nu begynder det igen!"

Men så smed frøken Buck tæppebankeren fra sig. Hun kunne udmærket huske, hvordan det gik, sidste gang hun jagtede Karls-

son med tæppebankeren, og det havde hun ikke lyst til at prøve en gang til.

Lillebror syntes ikke, det begyndte særlig godt, og han spekulerede på, hvor længe frøken Buck ville kunne holde ud at se Karlsson spæne rundt og råbe hå, hå uden at blive vanvittig. Ikke ret længe, tænkte Lillebror. Nu gjaldt det om at få Karlsson ud af køkkenet i en fart. Og da Karlsson i den ellevte runde spurtede forbi, greb Lillebror ham i kraven.

„Karlsson," sagde han indtrængende. „Vi går ind på mit værelse i stedet."

Og Karlsson fulgte – ganske vist meget modstræbende – med.

„Det var da fjollet at holde op, når jeg lige netop var begyndt at få lidt liv i hende," sagde han. „Hvis jeg havde fået lov at blive ved lidt længere, så var hun kommet dampende, lige så glad og legesyg som en søløve, det er jeg sikker på."

Han gik hen og fiskede som sædvanlig ferskenstenen op af urtepotten for at se, hvor meget den var vokset. Lillebror kom også hen og ville kigge, og da han stod der så tæt ved Karlsson og med armen om hans skuldre, så mærkede han, hvor våd Karlsson var, den stakkel, han måtte have fløjet rundt i regnen længe.

„Fryser du ikke, når du er så våd?" spurgte Lillebror.

Det virkede ikke, som om Karlsson havde tænkt på det før, men nu mærkede han efter.

„Jo, det er da klart, at jeg fryser," sagde han. „Men er der måske nogen, der bryder sig om det? Er der en, der bliver ked af det, når

hans bedste ven kommer drivvåd og ryster af kulde, og som sørger for, at han får det våde tøj af og hænger det til tørre og giver ham en dejlig blød badekåbe på, og laver lidt varm chokolade til ham og giver ham en masse boller til og stopper dynen ned om ham i sengen og synger en smuk, lille sørgelig sang for ham, så han lige så stille falder i søvn, er der måske det?" Han så bebrejdende på Lillebror.

„Nej, det er der ikke," tilføjede han, og hans stemme dirrede, som om han var lige ved at græde.

Så fik Lillebror travlt med at gøre alt det, som Karlsson syntes, man burde gøre for sin bedste ven. Det sværeste var at få frøken Buck med på det med varm chokolade og boller til Karlsson, men hun havde hverken tid eller kræfter til at stritte noget videre imod, for hun var netop i gang med at stege en kylling til onkel Julius, som kunne ventes når som helst.

„Du må klare det selv, som du bedst kan," sagde hun. Det gjorde Lillebror også. Og bagefter sad Karlsson tyk og lyserød i Lillebrors seng, iført Lillebrors hvide badekåbe, og drak chokolade og spiste boller, og på badeværelset hang hans skjorte og hans bukser og hans undertøj og hans sko og strømper til tørre.

„Nogen sørgelig sang behøver du ikke at synge," sagde Karlsson. „Men du kan begynde at plage mig om, at jeg skal sove hos dig i nat."

„Vil du da gerne det?" spurgte Lillebror.

Karlsson proppede i det samme en hel bolle i munden, så han kunne ikke svare, men nikkede bare meget kraftigt. Bølle gøede. Han syntes ikke, at Karlsson skulle have lov at ligge i Lillebrors

seng. Men Lillebror tog Bølle op i favnen og hviskede i hans øre:

„Jeg kan ligge på slagbænken, forstår du, og så flytter vi din kurv derover!"

Frøken Buck skramlede med noget ude i køkkenet, og da Karlsson hørte det, sagde han harmfuldt:

„Hun troede ikke på, at jeg var den dygtigste i klassen!"

„Det er da ikke så mærkeligt," sagde Lillebror. Han vidste i hvert fald, at Karlsson var dårlig både til at læse og skrive og regne, allerdårligst til at regne, selv om han havde sagt det modsatte til frøken Buck.

„Du skulle tage og øve dig," sagde Lillebror. „Skal jeg lære dig lidt addition, måske?"

Det fnøs Karlsson over, så chokoladen sprøjtede langt væk.

„Og så skal jeg lære dig lidt om, hvordan man opfører sig, måske? Tror du ikke, at jeg kan addi... ja, det der du sagde?"

Der blev nu under alle omstændigheder ikke tid til nogen regneøvelser, for i det samme blev der ringet kraftigt på døren. Lillebror vidste med det samme, at nu måtte det i hvert fald være onkel Julius, og han fór ud for at lukke op. Han ville helst være alene, når han hilste på onkel Julius, og han troede, at Karlsson ville blive i sengen. Men det gjorde Karlsson ikke. Han kom pilende efter Lillebror med badekåben slaskende om benene.

Lillebror åbnede døren på vid gab, og der stod onkel Julius ganske rigtigt med en kuffert i hver hånd.

„Velkommen, onkel Jul..." begyndte Lillebror. Længere kom han

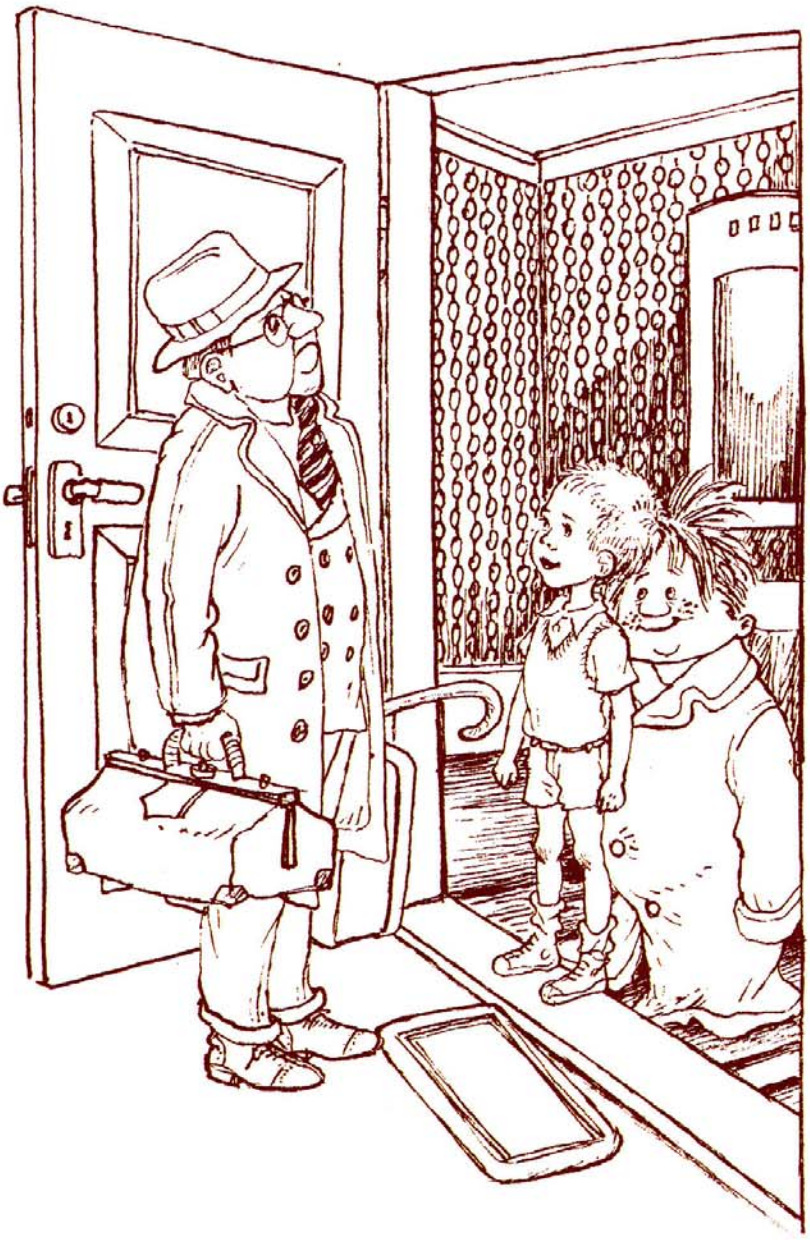

ikke. For i det samme lød et forfærdeligt knald, og i næste øjeblik faldt onkel Julius besvimet om på måtten.

„Jamen, Karlsson dog," sagde Lillebror fortvivlet. Åh, hvor han fortrød, at han nogensinde havde givet Karlsson den pistol. „Hvad skal vi dog gøre, hvorfor gjorde du det?"

„Der skal en velkomstsalut til," sagde Karlsson. „Jo, der skal en velkomstsalut til, når der kommer finere personer og tjenestemænd af højere grad på besøg."

Lillebror var så ulykkelig, at han var lige ved at græde. Bølle gøede som en rasende, og frøken Buck, som også havde hørt knaldet, kom forpustet løbende og begyndte at baske med armene og jamre sig over stakkels onkel Julius, som lå der på dørmåtten som et væltet træ i skoven. Kun Karlsson tog det hele med sindsro.

„Rolig, bare rolig," sagde han.

Han greb vandkanden, som Lillebrors mor brugte, når hun vandede sine potteplanter, og med den gav han onkel Julius et ordentligt brusebad. Det hjalp faktisk. Onkel Julius slog langsomt øjnene op.

„Det bare regner og regner," mumlede han. Men da han så alle de ængstelige ansigter omkring sig, vågnede han rigtigt op.

„Hva... hva... hvad drejer sagen sig om?" brølede han hidsigt.

„Det drejer sig om en velkomstsalut," sagde Karlsson. „Men på visse personer er det fuldkommen spildt, når de bare lægger sig til at besvime på den måde."

Men nu tog frøken Buck sig af onkel Julius. Hun tørrede ham og førte ham ind i soveværelset, hvor han skulle bo, og man kunne høre hende forklare ham, at den der lille modbydelige, tykke dreng var en af Lillebrors klassekammerater, som skulle smides ud, hver gang han viste sig.

„Der kan du selv høre," sagde Lillebror til Karlsson. „Lov mig, at du aldrig mere fyrer en salut af!"

„Bevares," sagde Karlsson fornærmet. „Her kommer man og forsøger at gøre det lidt festligt og hyggeligt for gæsterne, men er der

nogen, som kommer hen og kysser en på begge kinder og råber, at man er *verdens* lystigste fætter, næhæ! Hængehoveder og dødbidere, det er, hvad I er, hele bundtet!"

Lillebror hørte ikke efter. Han stod og lyttede til onkel Julius' klagesange inde i soveværelset. Madrassen var for hård, sagde onkel Julius, og sengen var for kort og dynerne for tynde, ja, nu var det tydeligt, at onkel Julius var kommet.

„Han er ikke tilfreds med noget som helst," sagde Lillebror til Karlsson. „Det er kun sig selv, han er helt og fuldt tilfreds med, tror jeg."

„Det skal jeg snart få pillet ud af ham, hvis du beder mig pænt om det," sagde Karlsson.

Men Lillebror bad pænt Karlsson om for alt i verden at lade være.

Jeg vil ikke i seng!

Illustreret af Ilon Wikland

„Jeg vil ikke i seng!“

Hvem er det, der skriger sådan? Det er Lasse. Han er fem år, og han vil aldrig i seng om aftenen, nej, han vil ej! Når hans mor siger: „Så, Lassemand, nu går du vupti i seng, så siger Lasse: „Jeg skal bare lige bygge en garage til min bil,“ eller: „Jeg skal bare lige tegne en lille bitte mand.“ Og så skal han bare lige hoppe ned fra køkkenbordet fire gange og pille lidt i hullet i sin strømpe for at se, om det ikke kan blive større. Det kan det. Og til sidst skal han bare lige gemme sig bag gyngestolen, så mor ikke kan finde ham.

Til sidst bliver mor så træt af „Jeg skal bare lige ...“ at hun uden videre tager Lasse og klæder ham af og putter ham i seng. Men Lasse skriger hele tiden: „Jeg vil ikke i seng!“

Der bor en gammel dame i lejligheden oven på Lasse. Hun hedder tante Charlotte, og hun kan høre det, når Lasse skriger om aftenen.

Lasse kan så godt lide tante Charlotte, og han går tit op og besøger hende. En aften sidder han oppe hos hende i hendes hyggelige stue. Så siger tante Charlotte:

„Vil du kigge lidt i mine briller?“

„Ja tak,“ siger Lasse, for han har aldrig haft et par briller på næsen.

Det er verdens mærkeligste briller, tante Charlotte har. Man kan se, så langt det skal være, med dem. Helt ud i skoven kan man se. Og Lasse kigger.

„Hvad ser du?“ siger tante Charlotte.

„En bjørn,“ siger Lasse. „En lille bjørneunge. Og også hans mor.“

„Hvad laver bjørnedrengen?“

„Han sidder i sin seng.“

„Skriger han?“ spørger tante Charlotte.

„Nej, han gør ikke,“ siger Lasse og bliver lidt rød i hovedet.

Nej, lille Bamse skriger slet ikke. Han spiser sin honninggrød og er glad og tilfreds.

Han har haft sådan en morsom dag i skoven. Han har leget med en anden bjørnedreng, der hedder Nalle. Bamse og Nalle har været ved bækken og kastet sten i vandet. De skulle se, hvem der kunne kaste længst. De kunne begge to kaste mægtig langt. Og det var så sjovt at høre det sige *plums*. Senere faldt Bamse selv i bækken. Og når han nu alligevel var våd, så kune han jo lige så godt plaske lidt omkring, syntes han.

Han plaskede omkring *længe* og sprøjtede vand på Nalle.

„Jeg ville ønske, jeg også faldt i vandet," sagde Nalle. Og tænk, så faldt han i!

I morgen vil Bamse gå ned til bækken med det samme og plumse sten i igen. Hvis altså hans sko og strømper er blevet tørre.

Lasse kigger i en anden retning, og nu kan han se kaninernes børneværelse.

Kaninerne skal lige til at gå i seng. De er alene hjemme, deres mor er på besøg. Det er så sjovt at få lov til at gå i seng „helt alene".

„Skynd jer nu i seng og lig ikke og snak for længe," sagde fru Kanin, inden hun gik.

Men kaninungerne skynder sig ikke ret meget. Først har de pudekrig. Fru Kanin har syet nummer i deres puder, for ellers kan de ikke huske, hvilken seng de skal ligge i. De vil alle sammen helst ligge i midten. Men midt i pudekrigen siger en af kaninungerne:

„Vi har jo ikke vasket os!"

Og så løber de om kap ud i badeværelset og skubber til hinanden for at komme først. En af kaninungerne kryber i seng.

„Vi skal ikke sove før om lang, lang, lang tid," siger han. Og så falder han i søvn.

„Det var vel nok et par gode briller," siger Lasse.

„Se engang, om der er flere, der sover," siger tante Charlotte.

Ja, vist er der det. Fem små fugleunger får Lasse øje på. De sover så dejligt, at Lasse næsten kan høre dem snorke. En af dem er ikke

faldet rigtigt i søvn endnu, men han gaber. Nippe hedder han. Hele dagen har han øvet sig i at flyve. Hans søskende kan det allerede, og Nippe kan også lidt. Men da han råbte: „Jeg kan flyve fem vingeslag!" så sagde hans bror: „Haha, jeg så godt, at du stødte foden i jorden."

Derfor vil Nippe stå op før de andre i morgen og øve sig rigtig meget i at flyve.

Tre børn er der hos familien Egern. Kurre, Krille og Kamilla hedder de. Deres far er temmelig streng.

„Få ungerne i seng, så man kan læse avisen i fred og ro," siger han til fru Egern. Og så lover fru Egern børnene, at den, der kommer først i seng, skal få et bolsje.

„Kamilla kommer selvfølgelig først," siger Kurre. „Det gør hun altid."

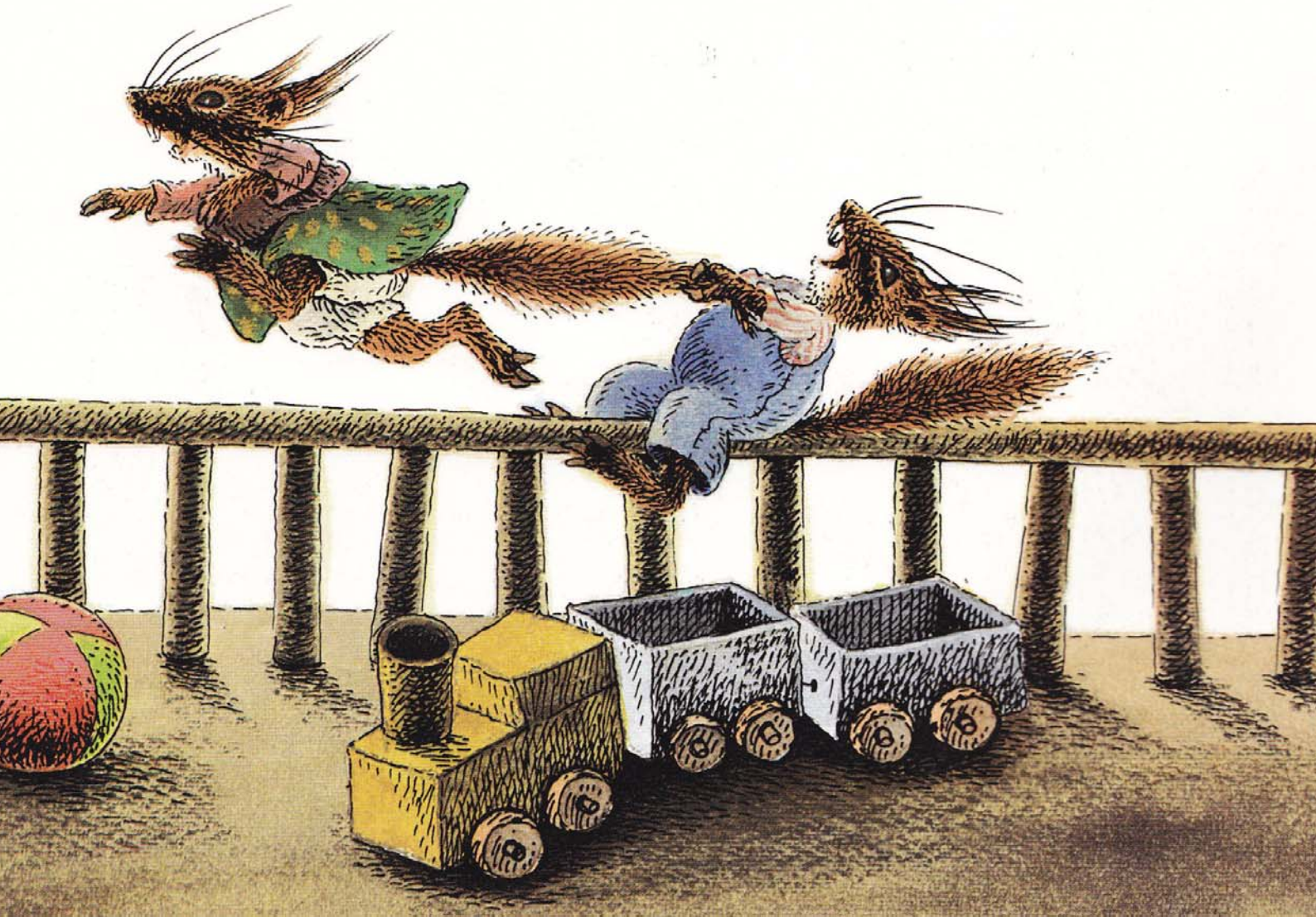

Kamilla *kommer* først. Hun kryber ned i den mellemste køjeseng og sutter på sit bolsje, lige til hun falder i søvn.

„Du behøver ikke *smaske*," siger Krille. „Vi kan alligevel godt høre, du har et bolsje."

Kurre trækker gardinerne for og går også i seng. Han er ikke rigtig glad, for han ville også gerne have haft et bolsje.

„Men det er i hvert fald ikke sundt at spise bolsjer, efter at man har børstet tænder," siger han til Kamilla.

„Skidt med det," siger Kamilla.

Krille lister sig til at lege lidt med sit legetøjstog. Far læser avis, så han lægger ikke mærke til det. Krille har selv bygget toget, og det er sådan et godt tog. Krille stiller det ved siden af sengen, inden han kryber ned i den. Han spekulerer på at bygge sådan noget som tusind legetøjstog og sælge dem alle sammen, så han bliver et rigtig rigt egern.

Tante Charlottes briller er virkelig mærkelige. Man kan også se ned gennem gulvet med dem. Dernede bor fru Mus. Lige nu er hun frygtelig gal i hovedet.

„Er det en tid at komme hjem på?" siger hun til stakkels Kasper. Han kommer listende ned ad trappen og er meget bange.

„Hvorfor kommer du ikke hjem til spisetid?" spørger fru Mus. „Hvad har du lavet?"

„Spillet kugler oppe i gården, siger Kasper.

„Ja, det er det sædvanlige med dig," siger fru Mus. „Spis nu og se så at komme i seng i en fart. De andre børn sover allerede."

Men Kasper kan godt se, at hans søster Nille er vågen. Hun stak hovedet frem og så henrykt ud, da fru Mus skældte Kasper ud.

„Jeg spiller aldrig kugler om aftenen," siger Nille.

„Du kan vente dig, når jeg er kommet i seng, Nille," tænker Kasper. „Så skal jeg trække dig i halen."

„Nu skulle du også tage og gå hjem i seng, siger tante Charlotte til Lasse.

Lasse tager brillerne af og giver tante Charlotte hånden. Han siger ingenting.

Da han kommer ned i sit eget værelse, klæder han sig af, så stille at hans mor ikke hører det. Tøjet lægger han på sin stol. Han går ud i badeværelset og børster tænder og vasker sig godt. Og så kryber han ned i sin seng.

Han tænker på alle de børn, der nu ligger og sover. På Bamse og alle kaninungerne og på Nippe Fugleunge og Krille Egern og Kasper Mus.

Lidt senere kommer Lasses mor for at sige til Lasse, at nu *skal* han altså i seng. Ih, hvor bliver hun overrasket, da hun opdager, at han allerede ligger der! Hun kan næsten ikke tro, at det er sandt.

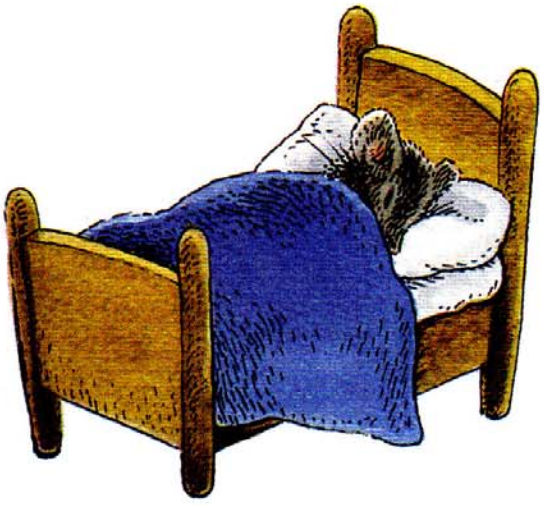

De allerbedste historier om Pippi i Villa Villekulla, Karlsson på taget, Madicken på Junibakken, Emil fra Lønneberg, Bulderbybørnene og mange flere. 11 af Astrid Lindgrens kendte og elskede fortællinger for hele familien og masser af billeder at kigge på.

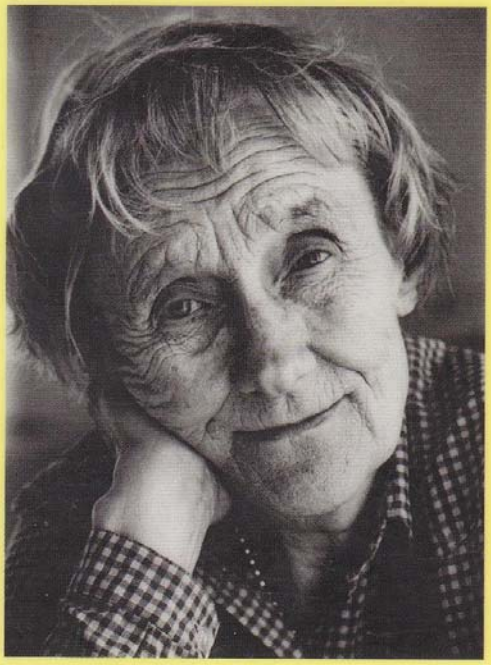

FOTO: JACOB FORSELL

Astrid Lindgren blev indimellem spurgt, om hun snart skulle til at skrive rigtige bøger – altså bøger for voksne.
Så svarede hun sådan her:

„Jeg vil skrive for en kreds af læsere, som kan skabe mirakler. Børn skaber mirakler, når de læser. Derfor har børn brug for bøger."

Gyldendal